

Giới thiệu Hội Chứng Stockholm

Nội dung chính của truyện Hội Chứng Stockholm của tác giả Thảo Nê Mị là câu chuyện ngôn tình hiện đại về nữ chính bị đại ca xã hội đen bắt cóc... Mặc dù đã là đầu thu, nhưng trời vẫn nắng gắt như giữa mùa hè. Hơn mười giờ, Lâm Ngải vào phòng tắm rửa, chuẩn bị ngủ. Đứng đứng đứng, cửa chống trộm rung lên ầm ầm, Lâm Ngải vừa mới tắm rửa xong, bọc khăn tắm, để mặc mái tóc vẫn còn nhỏ nước đi ra mở cửa. "Ai vậy?" Ai ngờ cô vừa mở cửa ra, đã bị dí súng vào đầu, một bàn tay to lập tức bưng kín tiếng hét hoảng sợ của cô. "Không muốn chết thì câm miệng!" Trong bóng đêm thấp thoáng nhìn thấy một người đàn ông mặc quần áo đen với khuôn mặt lạnh lùng âm ngoan. Lâm Ngải đang ngờ ngạc mới ý thức được mình bị cướp đột nhập vào nhà thế khổng. Cô vội vàng học động tác của con tin bình thường xem trong TV, giờ hai tay lên ý bảo mình sẽ không phản kháng. Con người tối tăm của người đàn ông quét về phía cô, rồi sau đó buông bàn tay đang che miệng cô ra, quay người lại cẩn thận xác định tầng lầu này không có gì khác thường mới với tay đóng cửa chống trộm rồi khóa lại. Truyện hay diễn biến ra sao, mời bạn theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Hội Chứng Stockholm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Mặc dù đã là đầu thu, nhưng trời vẫn nắng gắt như giữa mùa hè.

Hơn mười giờ, Lâm Ngải vào phòng tắm rửa, chuẩn bị ngủ.

Đứng đứng đứng, cửa chống trộm rung lên ầm ầm, Lâm Ngải vừa mới tắm rửa xong, bọc khăn tắm, để mặc mái tóc vẫn còn nhỏ nước đi ra mở cửa.

"Ai vậy?" Ai ngờ cô vừa mở cửa ra, đã bị dí súng vào đầu, một bàn tay to lập tức bưng kín tiếng hét hoảng sợ của cô.

"Không muốn chết thì câm miệng!" Trong bóng đêm thấp thoáng nhìn thấy một người đàn ông mặc quần áo đen với khuôn mặt lạnh lùng âm ngoan.

Lâm Ngải đang ngờ ngạc mới ý thức được mình bị cướp đột nhập vào nhà. Cô vội vàng học động tác của con tin bình thường xem trong TV, giờ hai tay lên ý bảo mình sẽ không phản kháng.

Con người tối tăm của người đàn ông quét về phía cô, rồi sau đó buông bàn tay đang che miệng cô ra, quay người lại cẩn thận xác định tầng lầu này không có gì khác thường mới với tay đóng cửa chống trộm rồi khóa lại.

"Đi qua sofa." Người đàn ông ra lệnh.

Lâm Ngải ngoan ngoãn nghe lời.

"Đại ca, tôi sẽ không kêu la linh tinh, có thể hạ khẩu súng trên đầu tôi xuống không?" Lâm Ngải nhìn khẩu súng lục màu đen trên đầu mình, trong lòng nói thầm "Oa, đây là súng lục, thật sự là súng lục."

Người đàn ông nhìn cô không nói gì.

Lâm Ngải cố gắng làm ra tư thế lấy lòng đáng yêu nhất cuộc đời mình, "Đại ca cứ giờ súng như vậy thực sự không mệt sao, chi bằng. . ."

"Câm miệng!"

"Vâng vâng"

Người đàn ông nghĩ ngợi một lát rồi cũng thu súng lại, không còn sức lực dựa vào sofa.

Lâm Ngải thấy người đó không nói lời nào, cũng không cướp bóc gì, thì vụng trộm đánh giá người đàn ông thu hút trước mặt mình.

Người này ước chừng trên dưới bốn mươi tuổi, tóc ngắn lộ cả da đầu, mày kiếm mắt sáng, nhìn qua chính khí mười phần, nhưng ở đuôi lông mày đen rậm bên trái lại có một vết sẹo thật dài khiến khuôn mặt thêm phần âm ngoan sắc bén. Đôi môi nhạt màu nhếch lên, tỏ rõ đây là người bạc tình. Lâm Ngải lại đảo mắt nhìn xuống bộ quần áo, thấy vai trái có màu thâm ra ngoài.

"Chú bị thương rồi!"

Người đàn ông mở mắt, không kiên nhẫn nhìn Lâm Ngải.

Lâm Ngải rút vai lại, run tay chỉ chỉ bờ vai của hắn, "Chú chảy máu." Lâm Ngải nuốt nuốt nước miếng: "Trong nhà vừa vặn có hòm thuốc, tôi có thể giúp chú cầm máu."

Thấy người đàn ông không phản đối, Lâm Ngải chạy đến cái tủ phía dưới TV lấy hòm thuốc, cầm băng gạc và cồn đến.

"Cởi áo của chú ra."

Người đàn ông cũng không xấu hổ, hần biết, vết thương của hần cần phải băng bó, dù sao hần cũng không hy vọng máu chảy thành sông. Hần cởi áo ra, lộ ra thân thể mạnh mẽ đầy các loại thương tích và hình xăm.

"! Nhìn thân hình này, Lâm Ngải nhất thời luống cuống chân tay.

Người đàn ông hừ nhẹ "Không phải muốn băng bó sao?" Ngỡ khí có phần châm chọc.

Lâm Ngải nhìn con hắc long trông rất sống động gần như chiếm cứ cả tấm lưng của người đàn ông quanh co rồi biến mất ở thắt lưng. Miễn cưỡng bình phục tâm tình, cô run run tay che lên miệng vết thương của hần, miệng vết thương đáng sợ nằm vắt ngang trên vai trái.

Miệng vết thương tuy không lớn, nhưng sâu đến mức có thể thấy xương, chỉ một lát mà chỗ sofa hần ngồi đã thấm đẫm máu. Lâm Ngải đỏ cò ra bông thắm, run giọng nói: "Sẽ đau một chút."

Nhưng không được người đàn ông đáp lại.

Lâm Ngải cẩn thận làm sạch miệng vết, trong quá trình người đàn ông từ từ nhắm hai mắt vẫn không nhúc nhích. Lâm Ngải quả thực hoài nghi người này không có cảm giác đau.

"Miệng vết thương đã rửa sạch rồi, không được để dính nước."

Người đàn ông giương mắt nhìn như đang tự hỏi người phụ nữ trước mặt này có phải thiếu sợi dây thần kinh nào hay không, sao có thể hạo tâm cứu kẻ cướp xâm nhập nhà mình được nhỉ. Ánh mắt lơ đãng, quét đến ngực Lâm Ngải, trên mặt lộ ra vẻ nghiền ngẫm và ý cười lạnh.

Lâm Ngải nhìn theo ánh mắt của hần, mới nhận ra mình đang bọc khăn tắm. Vì cử động nên khăn tắm đã lỏng ra, lúc này đang đáng thương vắt trên người cô, lộ ra nửa bầu ngực tròn đầy.

"! Lâm Ngải đỏ mặt dùng hai tay che ngực, cũng không quản người đàn ông phía sau liền chạy vào phòng ngủ thay quần áo.

"Tôi đói bụng." Người đàn ông thử kêu lên.

"Đợi chút. . . Để. . . tôi. . . tôi đi làm đồ ăn cho chú." Thay xong quần áo ở nhà, Lâm Ngải đi ra khỏi phòng ngủ, "Ăn mỳ được chứ?" Cô không thể nghĩ ra còn có món nào làm nhanh hơn mỳ.

"Được", người đàn ông thần nhiên gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hội Chứng Stockholm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Lâm Ngải đã thay xong quần áo mà mặt vẫn hồng hồng, vội vàng đi vào bếp đun nước, rồi ngáy người ngồi đó luôn. Từ nhỏ đến lớn cô còn chưa bao giờ để đàn ông xa lạ nhìn thấy thân thể mình đâu.

Cho đến khi nước sôi ùng ục, Lâm Ngải mới lấy lại tinh thần, mở tủ bát lấy mỳ sợi và trứng gà thả vào trong nồi, sau đó lại lấy chút rau cải rửa sạch thả vào, sôi thêm một lúc thì vớt mỳ ra, thêm chút dầu vừng, bung ra ngoài: "Có thể ăn rồi."

Người đàn ông vẫn còn mặc áo lót dính máu đỏ thẫm, một tay đỡ bả vai bị thương, bước đi không được vững vàng lắm.

Lâm Ngải đặt bát mỳ trứng rau cải thơm lừng lên mặt bàn, "Chú bị thương không thể ăn mặn nên tôi không cho nhiều muối."

Người đàn ông gật đầu, hần không quan tâm xem ăn gì, đơn giản là vì no bụng thôi.

Tốc độ ăn của hần rất nhanh, hơn nữa không có ý định nói chuyện, Lâm Ngải cũng không lăm miệng, yên lặng ngồi đối diện nhìn hần ăn mỳ. Com nước xong Lâm Ngải tự động rửa sạch bát đĩa, trộm nhìn người đàn ông đang dựa trên sofa nhắm mắt dưỡng thần, xem ra ông chú đạo tặc này không định đi rồi.

Lâm Ngải rửa sạch tay xong, nói: "Nhà tôi chỉ có một phòng ngủ, chú. . ." Cô còn chưa nói xong đã bị hần ngắt ngang, "Tôi ngủ sofa."

"Vây, chúc ngủ ngon." Lâm Ngải chần chừ đi vào phòng ngủ, lại đột nhiên dừng lại lắp bắp: "Tôi. . . tôi còn chưa biết chú tên gì?"

Ngay lúc Lâm Ngải tưởng hắn không trả lời, thì giọng nói trầm trầm vang lên "Lục Cửu"

"Tôi biết rồi."

"Đừng có nghĩ linh tinh, cô gái nhỏ."

"Không đâu, chú yên tâm."

Lâm Ngải vào phòng ngủ, trái tim nhảy lên không ngừng, cô không rõ tại sao lúc nghe tên hắn, tim lại đập gia tốc như vậy.

"Lục Cửu. . . Lục Cửu. . ."

Cởi quần áo lên giường, thân thể trần trụi được chăn mềm bao lấy, Lâm Ngải phát ra âm thanh thoải mái thích ý. Cô có thói quen không mặc quần áo lúc ngủ, tuy trong nhà đang có một vị khách không mời mà đến, nhưng hiển nhiên, hắn không có hứng thú với cô.

Lâm Ngải không phải một người thích suy nghĩ miên man, chỉ chốc lát sau đã ngủ say. Ai ngờ nửa đêm đột nhiên có người leo lên giường cô.

"Ừm ừm!"

"Hừ, bên ngoài có tiếng đập cửa, cô ra xem là ai. Đừng có làm trò vô ích."

Bị che miệng, không nói được, Lâm Ngải chỉ đành gật gật đầu.

"Đợi chút!"

Lục Cửu đột nhiên nghĩ đến cái gì, xốc mạnh chăn lên, lần này hai người đều hơi sững sốt, Lục Cửu cũng không biết người dưới chăn không mặc quần áo!

Nhưng hắn chỉ thoáng thất thần, liền cúi đầu mút mạnh mấy cái lên cổ Lâm Ngải tạo thành những vết hôn xanh tím.

"Chú làm gì vậy! !" Lâm Ngải kích động đẩy hắn ra, nhưng người đàn ông này như đá vậy, chẳng mảy may nhúc nhích.

Vừa lòng nhìn kiệt tác của mình, đôi mắt ung của Lục Cửu nhìn sang Lâm Ngải, "Biết nói thế nào rồi chứ?"

Lục Cửu ném áo ngủ cho Lâm Ngải mặc vào. Bên ngoài, tiếng đập cửa ngày càng dồn dập.

Lâm Ngải hiểu được ý hắn, mặc áo ngủ vào, xuống giường "Ai thế, đến đây."

"Đã trễ thế này, ai vậy?" Có vết xe đổ lần trước, lần này Lâm Ngải đã lên tiếng hỏi trước khi mở cửa.

"Cảnh sát đây, có một tên xã hội đen chạy tới nơi này, xin hãy phối hợp để chúng tôi kiểm tra, xin cô mở cửa!"

Cửa mở ra, quả thật là hai người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát.

"Tiểu thư, xin hỏi cô có từng gặp người này chưa?" Nhìn hình ảnh quả nhiên chính là Lục Cửu.

Lâm Ngải cố gắng áp chế nỗi sợ, nói: "Chưa từng."

"Cô chắc chắn chứ, tiểu thư. "

"Tôi chắc chắn. Anh cảnh sát à, nếu tôi thực sự gặp người đó rồi, anh thấy tôi còn mạng mà đứng đây trả lời các anh sao?"

Hai viên cảnh sát rõ ràng hơi chần chờ.

Đột nhiên, trong phòng ngủ truyền ra giọng nói nam tính: "Em yêu, còn không mau lên, còn muốn bắt anh đợi bao lâu."

Lâm Ngải khẽ nhủ mày, lơ đãng vuốt mái tóc dài, để lộ ra vết hôn xanh tím nơi cổ áo ngủ mở rộng.

"Anh cảnh sát à, bạn trai tôi đang đợi, nếu không có việc gì. . ."

"Được rồi, đã quấy rầy, xin cáo từ."

Lúc cửa vừa đóng lại, Lâm Ngải không còn chút sức lực nào dựa vào cánh cửa, không ai biết vừa rồi cô sợ cảnh sát sẽ xông vào điều tra đến mức nào. Lâm Ngải vào phòng ngủ, thấy Lục Cửu để trần nửa người trên ngồi trên giường, thấy cô bước vào thì đứng dậy định đi.

"Ngủ ở đây đi." Lâm Ngải vừa nói xong cũng giật mình. "Tôi. . . Ý tôi là. . . miệng vết thương của chú lại chảy máu, nên không cần đổi chỗ đâu."

Lục Cửu chưa nói đồng ý cũng không cự tuyệt, ngay lúc Lâm Ngải định thôi, Lục Cửu lại nằm trở về giường, đưa lưng về phía cô. Lâm Ngải thở dài nhẹ nhõm một hơi, cũng lên giường, một cái giường, hai người mỗi người nằm một bên. Lâm Ngải chưa bao giờ ngủ cùng người lạ nên lúc này làm cách nào cũng ngủ không được.

Chỉ chốc lát sau, bên kia giường truyền đến tiếng hít thở nhẹ nhàng của đàn ông, Lâm Ngải thật cẩn thận quay người lại mượn ánh trăng nhìn Lục Cửu.

Trên tấm lưng trần kia trải đầy những vết thương đáng sợ và con hắc long sống động như thật. Cô không biết những vết thương này có từ lúc nào, còn có thể xuất hiện thêm nữa hay không, nhưng chẳng hiểu sao, cô lại sinh ra cảm giác đau lòng với người đàn ông xa lạ này.

Lục Cửu chưa ngủ, hẳn có thể cảm giác được ánh nhìn như đồ bê tông của Lâm Ngải sau lưng mình. Người đã duyệt qua vô số phụ nữ như Lục Cửu sao có thể không phát hiện ra cảm tình của Lâm Ngải dành cho mình. Nhưng hắn đã lún quá sâu vào xã hội đen, không muốn thêm phiền toái nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hội Chứng Stockholm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Sáng sớm hôm sau, lúc Lâm Ngải mở mắt, Lục Cửu đã không còn ở trên giường, hoàn toàn không lưu lại mùi hương của đàn ông. Nếu không phải một bên giường còn vết lún xuống, Lâm Ngải còn cho rằng tối hôm qua hai người đồng giường cộng cộng chẳng chỉ là giấc mơ của cô.

Như muốn xác nhận Lục Cửu còn ở lại không, Lâm Ngải xóc chăn lên, mặc quần áo ở nhà chạy ra khỏi phòng ngủ. Người đàn ông mà cô tưởng đã rời đi lúc này đang ngồi trên sofa lau khẩu súng của hắn.

"Chú. . . Chú. . . tỉnh rồi à, đói. . . đói bụng chưa, tôi đi làm đồ ăn sáng. . ." Lâm Ngải lấp ba lấp bắp, nhưng cô biết, cô rất vui, còn nguyên nhân...

Bàn tay đang lau súng của Lục Cửu dừng lại một chút, đôi mắt như chim ưng nhìn Lâm Ngải chạy trời chết, về mặt nghiền ngẫm.

Không thể không nói kỹ năng nấu nướng của Lâm Ngải khá tốt, chỉ một lát mà đã bày được một bàn đồ ăn phong phú.

Lục Cửu vẫn như bình thường, không cần Lâm Ngải đi gọi, đã tự ngồi vào bàn ăn chờ đợi.

"Cũng không biết chú thích ăn gì, tôi làm. . . mỗi món một ít. . ." Lâm Ngải giống như nàng dâu mới, xoa xoa tay đứng một bên.

Lục Cửu quét mắt nhìn bàn cơm, cháo trắng, sữa bò, bánh bao nhỏ, bánh quẩy, trứng ốp lếp vàng ươm cùng bánh mì nướng, ít nhất có sáu món, bữa sáng ngoài tiệm chắc cũng chỉ thế này.

"Đừng. . . Đừng hiểu lầm. . . Bánh bao với quẩy là giả đông nhanh, hấp một lát là xong."

Lục Cửu gật gật đầu, lấy cho mình bát cháo và cái bánh bao, hắn vẫn thích nhất kiểu ăn Trung Quốc. Thấy Lâm Ngải chậm chạp không ngồi xuống ăn, Lục Cửu dùng đũa chỉ chỉ "Ăn cơm đi."

"À. . ."

Hai người cùng im lặng ngồi ăn sáng.

"Tôi phải đi làm." Thu dọn xong tất cả, Lâm Ngải thay quần áo chuẩn bị đi làm, nhìn bộ dạng Lục Cửu xem ra vẫn chưa định đi.

"Xin nghỉ đi."

Lâm Ngải nhìn Lục Cửu "Cái gì?"

Lục Cửu không định đáp lời, đưa tay cởi áo.

Lâm Ngải lắc đầu, quay lại phòng ngủ gọi điện thoại xin nghỉ phép.

"Tôi muốn tắm rửa."

"À. . . Chú!" Lâm Ngải nói chuyện điện thoại xong đi ra, chỉ thấy Lục Cửu để trần nửa người trên nhìn cô.

"Sao?"

"Chú. . . Vết thương của chú vẫn chưa ổn. . . không thể dính nước."

Lục Cửu cười lạnh, nâng tay kéo băng vải xuống nhìn miệng vết thương trên vai, "Chút thương tích ấy có là gì, đi xả nước đi."

Lâm Ngải không có cách nào, đành phải vào phòng tắm xả nước nóng cho Lục Cửu.

...

Lục Cửu bước vào trong bồn tắm lớn, thoáng chốc được nước ấm bao phủ có cảm giác thật sảng khoái, khiến cả thể xác và tinh thần hẳn đều được thả lỏng. Lâm Ngải ở ngoài cửa ôm khăn tắm không biết đã ám thị tâm lý đến lần thứ mấy, mới gom đủ dũng khí gõ cửa.

"Tôi để khăn tắm . . ở đây cho chú nhé."

"Ừ"

"Tôi . . cần tôi . . kì lưng giúp chú không."

"Được."

Lâm Ngải cố gắng áp chế những gợn sóng nhỏ trong lòng, không nghĩ đến khăn mặt vừa chạm đến lưng, liền bị Lục Cửu kéo vào bồn tắm lớn.

"A!"

Lục Cửu bá đạo nâng cằm Lâm Ngải lên, "Thế nào, coi trọng tôi?" Lục Cửu trêu đùa, nhưng ánh mắt lại không có ý cười, Lâm Ngải không khỏi rung mình một cái.

"Cô gái nhỏ đừng nảy sinh tâm tư sai lệch gì, chúng ta không cùng một thế giới đâu." Dứt lời, hẳn liền thả lỏng cằm Lâm Ngải ra.

Lâm Ngải cắn môi, muốn nói gì nhưng mãi cũng không thốt lên được, cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

Không biết lấy dũng khí ở đâu, Lâm Ngải kéo cổ Lục Cửu, chủ động đưa môi lên.

"Cô!"

"Lúc chú bước vào nhà tôi, tôi đã chấp nhận số phận rồi." Lâm Ngải nói xong, đưa tay cởi chiếc áo T-shirt đang mặc ra, bên trong là áo bra đen bao lấy bầu ngực tròn đầy đặn.

Lục Cửu mới chỉ nhìn thoáng qua mà dục vọng ẩn sâu trong cơ thể đã không chịu khống chế, quay cuồng dâng lên. Ngay lúc Lâm Ngải đưa tay muốn cởi nội y xuống, Lục Cửu đột nhiên ngăn cô lại.

Lâm Ngải ỳ ỳ khuất nhìn hắn, tựa như quả bóng cao su bị xì hơi, nhất thời không có dũng khí tiếp tục.

Không dự liệu được bàn tay mạnh mẽ của Lục Cửu đặt lên vai cô, bàn tay to kéo mạnh, nội y mỏng manh đứt phụt, để lộ bầu ngực nõn nà.

Ánh mắt Lục Cửu thay đổi, bàn tay to màu đồng đặt lên ngực Lâm Ngải, ngón cái xoa bóp đỉnh nhọn phần hồng.

"Nha a ~ "

Lục Cửu tùy tâm sở dục đùa bỡn ngực Lâm Ngải, lời kéo nụ hoa, tận tình hưởng thụ khoái cảm. Lâm Ngải nằm ngửa trong lòng hắn, để đầu ngón tay thô ráp của hắn chơi đùa nụ hoa, còn cái miệng nhỏ nhắn phát ra những tiếng rên rỉ nhỏ vụn.

"Không nghĩ tới trông cô nhỏ nhắn khéo léo mà ngực lại lớn như vậy, chắc chắn, sắp không cầm được rồi." Ngoài miệng Lục Cửu nói những lời tán tỉnh dâm dăng, tay cũng không nhàn rỗi, nắn bóp ngực Lâm Ngải thành đủ hình dạng.

Lục Cửu cúi đầu, ngậm nụ hoa bị mình đùa bỡn biến thành màu đỏ tươi vào trong miệng, rồi mút mạnh.

Đầu ngón tay Lâm Ngải luồn vào những sợi tóc vừa ngắn vừa cứng của Lục Cửu, "Ừm, Lục Cửu. . ."

Lục Cửu nhả nụ hoa đã ướt dầm nước bọt ra, lúc này trên hai bầu vú lớn của Lâm Ngải rải đầy dầu răng và vết hôn dâm mỹ. Lục Cửu nhìn cô gái nhỏ đã hăm sâu trong dục vọng, vừa hôn môi cô vừa bế cô lên ngồi bên cạnh bồn tắm lớn, tách đôi chân dài của cô ra.

Không biết từ khi nào, quần của Lâm Ngải đã bị cởi ra, lúc này chỉ còn lại cái quần lót nhỏ đáng thương, Lục Cửu đưa tay trượt lên trượt xuống âm hộ cách lớp quần lót.

"Ừm!" Lâm Ngải rên lên, quá kích thích.

Lục Cửu cứ trêu chọc Lâm Ngải như vậy, một lát sau Lâm Ngải liền thét chói tai.

"Mẩn cảm vậy sao." Lục Cửu cười nhạo, kéo quần lót Lâm Ngải xuống.

Đôi chân Lâm Ngải mở lớn trước mặt Lục Cửu, để dục vọng của hắn nhắm thẳng vào đó. Lúc này cô đã quên cả xấu hổ.

Ánh mắt Lục Cửu lưu luyến giữa hai chân Lâm Ngải, nhìn bụi cỏ rậm che lấp u kín, có thể nhìn thấy mật dịch đang chảy ra từ cái khe nhỏ. Lục Cửu đưa tay vuốt bụi cỏ rậm để nhìn thấy rõ âm thanh đỏ bừng.

"Âm mao nhiều thế này, xem ra rất nhiều dục vọng đây." Ngón giữa thô dài đâm vào trong âm đạo của Lâm Ngải. Thoáng chốc, ngón tay Lục Cửu bị tầng tầng mị thịt bao bọc, không thể động đậy.

Lục Cửu nhìn đến khổ sở, không muốn làm màn dạo đầu nữa. Hắn để Lâm Ngải quỳ gối trong bồn tắm lớn, mông nhếch lên cao cao, còn hắn thì nửa quỳ xuống, nam căn hùng dũng oai vệ đã hoàn toàn cương cứng, to gần bằng cánh tay trẻ con, trên đỉnh quy đầu to lớn đã chảy ra một ít bạch dịch. Lục Cửu siết chặt eo Lâm Ngải, nhắm thẳng vào khe hẹp giữa hai chân cô, động thân một cái đưa nam căn trắng kiện của mình vào trong tiểu huyết.

"A!" Chưa bao giờ bị tính khí to như thế nhồi vào bên trong, cảm giác đáng sợ đó làm Lâm Ngải thét chói tai, liền muốn bò về phía trước.

"Định đi đâu hả tiểu lăng lo." Lục Cửu không thèm để ý đến phản kháng yếu ớt như mèo của cô, dưới thân kích thích, tiến nhập trạng thái sẵn sàng.

"Không. . . Ân. . . Quá sâu. . . Sẽ. . . Sẽ hồng mắt. . ." Tính khí nóng rực thô cứng đã bá đạo tiến vào tử cung mềm mại.

"Làm sao có thể hồng được." Lục Cửu nhanh chóng rút chọc, liên tục va chạm vào tử cung của Lâm Ngải, bởi vì mỗi lần như vậy, Lâm Ngải đều kẹp chặt tiểu huyết khiến Lục Cửu thoải mái muốn chết.

Lục Cửu năm nay đã bốn mươi sáu tuổi, từng duyệt vô số phụ nữ, nhưng người có thể làm hắn kích động tận hứng như thế, chắc chỉ có Lâm Ngải.

Lâm Ngải không biết đã tiết mấy lần, nơi ân ái của hai người đã lấy lợi không chịu nổi, hỗn hợp bạch dịch và mật dịch tí tách rơi vào trong nước, rất tình sắc.

Lục Cửu dùng một tay ôm Lâm Ngải, một tay xoa nắn hai bầu vú đầy đặn của cô, miệng cao giọng nói lời hạ lưu.

"Tôi làm em có thích không hả, tiểu dâm nhi."

"Rất thích. . . Sâu quá. . ."

"Gọi tên tôi, tiểu dâm nhi. . . Gọi tôi là Cửu gia."

"A. . . Cửu gia. . . Làm chết em đi. . . Ừm."

"Dâm đảng!" Lục Cửu rút chọc mấy trăm cái, rốt cục cũng lên cao trào.

"A a. . . Nóng quá. . . Nóng quá. . ."

Lục Cửu dựa vào bồn tắm lớn hưởng thụ dư vị cao trào, một tay kéo Lâm Ngải đã xụi lơ vô lực vào lòng, hôn môi cô.

...

Lâm Ngải đi đến chỗ tủ thuốc trong phòng khách cầm một vỉ thuốc ra uống.

"Em uống thuốc gì vậy?"

"À, thuốc..." (tên một loại thuốc tránh thai của Trung Quốc – Pink ko biết edit kiểu gì nữa)

"Cái gì?" Hắn sống trong đao thương, nên chỉ biết thuốc cầm máu trị thương, chưa từng nghe tên loại thuốc này bao giờ.

"Thuốc tránh thai" Lâm Ngải nhìn hắn thản nhiên nói một câu.

"..." Trong nháy mắt Lục Cửu hơi xấu hổ, hắn là tên xã hội đen vì tránh né đũa giết nên mới đột nhập vào nhà này, thế mà bây giờ lại leo lên giường nhà người ta, mẹ nó chuyện gì thế này.

Nhưng Lâm Ngải không thèm để ý, uống thuốc xong, cất hòm thuốc đi, xoay người hỏi hắn: "Com trưa ăn gì?"

"Tùy em."

"Được, anh vào phòng ngủ một lát đi, làm xong em gọi."

"Ừ" Lục Cửu vào phòng ngủ, đưa tay kéo áo tắm ra, chỉ mặc mỗi quần lót rồi lên giường.

Chương 4

Làm xong cơm trưa, Lâm Ngải vào phòng ngủ chuẩn bị kêu Lục Cửu dậy ăn cơm. Lục Cửu đang ngủ say, Lâm Ngải thấy vậy liền lẳng lặng ngắm nhìn khuôn mặt hắn.

Lục Cửu này, tuy bình thường nhìn có vẻ ngoan lệ độc ác, nhưng bộ dạng lúc ngủ lại khiến người ta liên tưởng đến từ “yên bình”, thật là kỳ quái.

Lâm Ngải lặng lẽ đi đến bên giường, thật cẩn thận xúc tẩm chăn lông đắp ngang hông Lục Cửu lên. Lúc trước nhìn thân thể đầy vết thương này thấy không đẹp lắm, thậm chí còn hơi khủng bố, nhưng bây giờ đối với Lâm Ngải lại giống như xuân được, dục hỏa vừa bình ổn lại cháy lên. Ánh mắt Lâm Ngải bị nơi đang lồi lên trong quần lót đen của Lục Cửu hấp dẫn. Một giờ trước hai người bọn họ vẫn còn kích tình mên mê trong bồn tắm lớn, tất nhiên cô đã được lĩnh giáo uy lực của nơi này rồi.

Bàn tay không chịu khống chế đưa lên, đột nhiên bị một cái tay lớn giữ lại.

Lâm Ngải giương mắt, đối diện với ánh mắt của Lục Cửu.

"Em định làm gì?"

"Chẳng lẽ anh nhìn mà không hiểu?" Lâm Ngải hỏi ngược lại.

"Không nhìn ra em lại đói khát như vậy."

Lâm Ngải thờ dãi "Đúng vậy, đói khát khó nhịn."

"..."

Lâm Ngải hất tay Lục Cửu ra, cách quần lót xoa nắn tính khí vẫn còn mềm của hắn.

"Hi!" Hô hấp của Lục Cửu trở nên dồn dập, tính khí trong quần lót nhanh chóng trưởng lớn.

Lâm Ngải cúi đầu, đưa cái lưỡi đỏ ra thử liếm liếm qua lớp quần lót.

"!"

Không đợi Lục Cửu nói cái gì nữa, Lâm Ngải khẩn cấp kéo quần lót của hắn ra, tính khí đã hoàn toàn cương cứng, lộ rõ gân xanh, đứng thẳng trước khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Lâm Ngải.

Trong nháy mắt Lâm Ngải ngây người, giống như nhìn thấy quái vật, dương căn của Lục Cửu đúng là siêu to.

Lục Cửu ung dung nhìn Lâm Ngải, không nói gì, rồi sau đó, nhìn thấy Lâm Ngải vươn tay nắm lấy cự vật của mình, trượt lên trượt xuống, còn khẽ gáy vào cái lỗ nhỏ trên quy đầu một cái.

"Nha!" Lục Cửu không thiếu phụ nữ, cũng không thiếu người khẩu giao cho hắn. Nhưng, chỉ có Lâm Ngải, khi nơi mầm cảm đó được cái lưỡi mềm mại không xương của cô mút lấy, hắn lại muốn bắn tinh. Phải biết rằng, trước kia, chuyện này hoàn toàn không có khả năng xảy ra.

Lâm Ngải trức trặc hầu hạ bảo bối của Lục Cửu. Cô không phải cô gái nhỏ cái gì cũng không biết, trước đây cô cũng từng có bạn trai, nhưng người đó không hoàn toàn thỏa mãn được phương diện tình ái của cô. Cho đến khi gặp được Lục Cửu, cô mới hiểu, hóa ra thế này mới được gọi là hưởng thụ khoái cảm.

Lục Cửu nhắc Lâm Ngải lên giường, Lâm Ngải thuận thế quỳ úp sấp xuống, thỏa mãn liếm tính khí của Lục Cửu, đầu lưỡi dọc theo khe rãnh mút vào, giống như đang ăn loại kẹo mút ngon tuyệt.

Trong phòng ngủ, tiếng rên rỉ kim nén của đàn ông hòa với tiếng nước dâm mỹ dị thường.

Lâm Ngải ngày càng thuận tay, thậm chí còn cố gắng đưa tính khí của Lục Cửu vào sâu trong yết hầu. Lục Cửu được hầu hạ cực kỳ sáng khoái, còn Lâm Ngải lại thấy mình sắp hít thở không thông.

Rốt cục, Lục Cửu cũng bắn trong miệng Lâm Ngải.

Lâm Ngải nuốt vào, rồi sau đó phun tính khí của Lục Cửu ra, ánh mắt mê ly quẩn rũ nhìn Lục Cửu, chu môi, đưa đầu lưỡi liếm sạch chỗ tinh dịch chưa kịp nuốt hết.

"Tiểu dâm đẳng!" Lục Cửu thầm mắng, một tay nắm lấy tinh khí của mình, bắn hết tinh dịch lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Ngải.

Lâm Ngải ngoan ngoãn nuốt hết tinh dịch của Lục Cửu vào miệng.

Lục Cửu đưa tay vuốt ve cái miệng nhỏ nhắn còn dính tinh dịch của Lâm Ngải, "Tiểu dâm nhi, tinh dịch của Cửu gia có ngon không, hử?"

"Ngon", Lâm Ngải còn nắm lấy ngón tay của Lục Cửu, liếm hết tinh dịch còn dính trên đầu ngón tay hắn.

Lục Cửu híp mắt, kéo Lâm Ngải xuống dưới thân hôn sâu.

"Anh. . . Anh muốn ăn cơm hay ăn em."

Lục Cửu không đáp, chỉ muốn kéo lớp quần áo vương bận của Lâm Ngải ra.

Lâm Ngải chống tay lên ngực hắn, hô hấp hỗn loạn, "Nhưng em đói bụng!". Cô cười tươi như hoa, khiến người ta không đành lòng cự tuyệt.

Lục Cửu tức giận răng, nhưng không thể không nhượng bộ.

Lâm Ngải ghé vào tai hắn thổi khí: "Lát cho anh ăn đủ."

"Tôi mà không làm em ba ngày ba đêm không xuống được giường, thì tôi không còn là Cửu gia nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Hội Chứng Stockholm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Rốt cuộc Lục Cửu vẫn để Lâm Ngải xuống giường, dù sao hắn chưa muốn chơi hỏng Lâm Ngải nhanh như vậy.

Lục Cửu gọi điện thoại cho tâm phúc Lý Vinh.

"Ông tìm người nào của Vinh gia?"

"Là tôi." Lục Cửu không nhanh không chậm lên tiếng.

"Phốc, khụ khụ." Ngay sau đó đầu bên kia điện thoại đột nhiên vang lên tiếng có vật gì rơi xuống đất. Chỉ chốc lát sau, giọng Lý Vinh lại truyền đến, không còn kiêu ngạo như vừa rồi: "Cửu. . . Cửu gia. . . Anh không có việc gì. . . Thật tốt quá, anh ở đâu, em lập tức đi đón ngay."

"Bây giờ tôi đang ở nhà người dân, cậu chưa cần đến đây đâu." Lục Cửu nhìn Lâm Ngải chỉ mặc mỗi chiếc T-shirt rộng thùng thình để lộ đôi chân dài cứ đi qua đi lại làm việc trong phòng khách. Không ai biết rõ hơn hắn, dưới chiếc áo đó cô không mặc gì cả! Nghĩ vậy, dục vọng vừa mới bình phục lại rít gào muốn bùng lên. . .

"Cửu gia. . . Cửu gia?" Lý Vinh cầm điện thoại nhìn nhìn, không làm sao chứ, sao đột nhiên Cửu gia không nói lời nào.

"Trong bang gần đây thế nào?" Lục Cửu thu hồi ý nghĩ kỳ quái của mình, trước mắt vẫn còn có đại sự cần làm.

"Cửu gia không có ở đây, hơn nữa Từ Cường xúi giục mọi người. Hiện tại trong bang loạn như mớ bòng bong rồi."

"Từ Cường, à, bên Thanh Gia có hành động gì không?"

"Thanh Gia vẫn chưa có gì khác thường, thỉnh thoảng không có việc gì vẫn đến bang, nhưng. . ."

"Nhưng cái gì?"

"Hình như Thanh Gia chơi chán người phụ nữ kia rồi, gần đây thay bằng người mới."

"..." Đột nhiên chơi chán người phụ nữ đã theo mình mười mấy năm, hừ, chuyện tuyệt đối không đơn giản như vậy.

"Cửu gia, anh. . . khi nào thì trở về?"

"Vài ngày nữa, đúng rồi, phải vài người đi theo người phụ nữ đó?" Lục Cửu lại dặn Lý Vinh vài câu rồi mới ngắt điện thoại, vừa ngừng đầu liền trông thấy Lâm Ngải dựa ở cạnh cửa tựa tiểu phi tiểu nhĩ nhìn hắn: "Anh gọi điện thoại cho đồng lõa báo bình an?"

"Xem ra vừa rồi tôi thật sự không nên mềm lòng." Lục Cửu vừa nói vừa tới gần Lâm Ngải, bàn tay to lướt qua lướt lại trên lưng cô, "Tiểu dams nhi lại muốn nữa rồi."

Lâm Ngải cười đẩy Lục Cửu ra, "Đừng náo loạn, em còn phải đến siêu thị". Lâm Ngải quyết định đi siêu thị mua vài món đồ và quần áo tắm rửa cho Lục Cửu. Dù sao cả ngày cứ khóa thân đi qua đi lại trong phòng như vậy cũng không tốt lắm, tuy dáng người Lục Cửu rất giống người mẫu nam. Được rồi, cô thừa nhận là cô sợ vừa nhìn thấy Lục Cửu trần truồng thì sẽ động dục.

"..." Làm sao có thể nhìn ra là hắn đang nói giỡn, tiểu nha đầu này đúng là có lá gan không nhỏ.

Lâm Ngải lách ra khỏi vòng tay Lục Cửu, cầm quần áo đi vào phòng tắm thay.

Lục Cửu quyết định đi cùng cô, Lâm Ngải kinh hãi "Anh không sợ bị phát hiện?" Lục Cửu lắc đầu, hắn tự biết cân nhắc.

"Tối nay chúng ta đi, khi đó không nhiều người lắm." Gần nhà Lâm Ngải có một siêu thị nhỏ.

Lục Cửu vuốt cằm cân nhắc xem có nên tận dụng khoảng thời gian này làm gì đó không.

Rốt cuộc hai người cũng không làm gì, ăn qua loa cơm chiều, tránh giờ cao điểm rồi đi siêu thị.

Sau khi chọn một cái áo khoác gió màu nâu nhạt và quần lót cho Lục Cửu, Lâm Ngải lại cùng Lục Cửu dạo đến quầy chuyên doanh nội y. Lâm Ngải nhìn Lục Cửu rồi chọn mấy cái quần lót nam, lúc quay đầu lại, phát hiện Lục Cửu đang xem nội y tình thú dành cho nữ.

"Thích cái này?"

Trong đầu Lục Cửu chợt lóe lên dáng vẻ của Lâm Ngải, đột nhiên lại nghe thấy tiếng cô nên nhất thời không phản ứng kịp, "Hả?" Lâm Ngải ghé vào tai Lục Cửu nói ái muội: "Muốn em mặc cái này sao?"

Lục Cửu nhìn cô, không nói gì.

"Hừ, không nói được một câu nữa, chú già." Tuy nói như vậy, nhưng Lâm Ngải vẫn cầm bộ nội y tình thú đi, coi như 'báo thù' còn tiện tay cầm một cái quần lót nam cực kì sexy cho Lục Cửu.

"Anh xem, chúng ta cùng đi thử cái này đi." Lâm Ngải khiêu khích nhìn Lục Cửu.

Lục Cửu hừ nhẹ một tiếng, cô gái nhỏ này đúng là thích ép buộc người khác mà.

"Mời hai vị đi bên này."

...

Lục Cửu mặc cái quần lót gợi cảm mà Lâm Ngải chọn cho mình, đứng soi gương trong phòng thử đồ, chắc, cảm giác rất thoải mái, trước kia hắn chưa từng mua loại gợi cảm thế này, vì trong lòng vẫn là một ông chú già bảo thủ. Ở bên kia, Lâm Ngải thay đồ xong, hé mở cửa phòng thử đồ, phát hiện bên ngoài không có ai cũng không có camera theo dõi, vì thế bèn chạy vào phòng thử đồ của Lục Cửu.

"Em!"

"Em muốn cho anh nhìn thử thành quả thôi mà."

Hai mắt Lục Cửu âm u nhìn Lâm Ngải, cô đang mặc áo bra kiểu cổ điển màu hồng trong suốt, ôm trọn bầu ngực đầy, phối hợp cùng chiếc quần nhỏ chữ T lộ rõ bộ mông tròn lẳn.

"Thế nào?" Lâm Ngải ép ngực lắc mông, cắn môi bày ra vẻ mặt mỉa mai.

Lục Cửu không nói được lời nào, thâm trầm nhìn Lâm Ngải.

Không có được một lời khen, Lâm Ngải đột nhiên thấy mình hơi bị coi thường, trầm mặt muốn đẩy cửa rồi đi, nhưng bị một sức mạnh kéo lại.

"Anh. . . Ngộ!" Cô còn chưa kịp phản ứng lại, hắn đã như cơn gió mạnh hơn dồn dập lên môi cô, đầu lưỡi cường thế không cho phép cự tuyệt xâm nhập vào khoang miệng, quấy rầy đầu lưỡi cô.

Lâm Ngải dựa vào ngực Lục Cửu, ngửa đầu chậm rãi thích ứng với tiết tấu của hắn, bàn tay thảnh thơi còn sờ xoạc lưng tung trên lưng, lên mông hắn.

Tiếng thở dốc của hai người quanh quẩn trong phòng thử đồ chật hẹp.

Lục Cửu buông đôi môi bị gặm cắn sưng đỏ của Lâm Ngải ra, áp cô vào trong góc, trong mắt là dục hỏa hừng hực không thềm che giấu.

Lâm Ngải ngửa đầu, chiêm chọc: "Vừa rồi không phải làm bộ quân tử, người đẹp ngồi trong lòng mà vẫn không loạn sao". Hừ, cô ghi thù rồi đó.

"Hừ, tiểu lẳng lơ không biết sống chết, không phải Cừ gia tôi sợ làm em hồng luôn sao." Vừa nói, Lục Cừ vừa kéo dây áo lót của Lâm Ngải.

"Ai da. . . Hừ. . ." Lâm Ngải không an phận vịn vẹo thân mình, bầu ngực đầy đặn như cổ ý như vô tình cọ vào cánh tay Lục Cừ.

Lục Cừ hơi dùng sức kéo chiếc áo lót vướng bận xuống, núm vú đỏ tươi của Lâm Ngải hiện ra trước mắt hắn, đứng thẳng trên bầu vú mềm mại, đúng là cảnh đẹp ý vui.

Lục Cừ đùa bỡn núm vú của Lâm Ngải, miệng thì nói lời hạ lưu kích thích: "Nhìn hai bầu vú lớn dâm dăng này xem, biết ngay là tiểu dâm phụ thích quyến rũ đàn ông." Nói xong hắn liền cúi đầu ngậm núm vú đỏ bồng vào trong miệng mút mạnh.

"Ừm ừm~" Lâm Ngải phát ra tiếng than thở thoải mái, nhưng cảm thấy vẫn chưa đủ bèn lúi tay hắn kéo chiếc quần lót chữ T ra vuốt ve nơi riêng tư đã lây lị của mình.

Vừa lòng nhìn bàn tay dính đầy nước, Lục Cừ nhả núm vú đã bị mút đỏ đến mức có thể nhỏ ra máu. Hắn kéo quần lót xuống, tính khí dữ tợn đang điều võ dương oai.

Lục Cừ dùng một tay ôm Lâm Ngải lên, một tay đỡ tính khí cứng rắn cho vào tiểu huyệt đã trơn ướt.

"A. . . Tiến vào. . . Lục Cừ. . . yêu em." Lâm Ngải cắn môi, hai chân mở lớn quần chặt lấy thắt lưng Lục Cừ.

Quy đầu to lớn xông thẳng vào huyệt nhỏ, Lâm Ngải nhanh trí để dừng đạo kẹp chặt khiến Lục Cừ hưởng thụ cực vui vẻ.

"Nha, có cảm nhận được gậy thịt lớn của Cừ gia đang nằm trong tiểu loạn huyệt." Dứt lời, Lục Cừ liền tăng tốc độ, quy đầu đụng vào sâu trong tử cung của Lâm Ngải, còn xảo quyết va chạm vào nơi bí ẩn trong đũng đạo.

"Nha. . . Không được. . . Nơi đó. . ." Lâm Ngải ngửa đầu rên rỉ.

"Thích Cừ gia làm em như vậy không?"

Lục Cừ cúi đầu mút núm vú Lâm Ngải, tính khí vẫn không ngừng nghỉ chút nào, ma sát bừa bãi trong hoa huyệt của cô.

"Ừm. . . Thích. . . Rất thích. . . Làm em. . ." Lâm Ngải ôm đầu Lục Cừ, cái miệng nhỏ nhắn đáp lại câu hỏi của hắn.

"Thật muốn giết chết em, đúng là tiểu dâm phụ." Lục Cừ hung tợn nói, tính khí lại dùng sức đâm mạnh vào trong.

"Nha. . . Không. . . Không được. . . Chịu không nổi. . . Ừm"

Lục Cừ đỡ Lâm Ngải vào trong góc, bàn tay to hữu lực kéo lớp vải vướng bận, xoa bóp cặp mông đầy đặn, "Muốn Cừ gia bắn cho em không. . ."

"Muốn. . . Em muốn. . . Cho em. . ."

Lục Cừ lại rút chọc hơn mười cái mới chịu bắn vào sâu trong tiểu huyệt của Lâm Ngải.

Lâm Ngải mon tron nặt Lục Cừ, dịu dàng hôn môi hắn, thì thảo tự nói: "Hình như em điên rồi." Hoàn toàn không tưởng tượng nổi có một ngày cô sẽ cùng một người đàn ông ân ái trong phòng thử đồ.

"Hử?" Lục Cừ ôm chặt Lâm Ngải trong lòng.

Lâm Ngải lắc đầu, không nói gì nữa, cúi xuống nhặt bộ nội y tình thú ẩm ướt rơi trên mặt đất, trêu ghẹo: "Cái này không mua cũng không được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Hội Chứng Stockholm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Lục Cừ quyết định rời đi, dù sao vấn đề trong bang còn chưa giải quyết. Huống hồ, quan hệ của hắn và Lâm Ngải đang theo chiều hướng không không chế được, phải dừng lại ngay.

"Lục Cừ. . . Lục Cừ!"

"Hả, cái gì?" Lục Cửu phục hồi tinh thần lại, liền trông thấy Lâm Ngải cầm cái xéng nấu com dựa ở cạnh cửa "Anh đang nghĩ cái gì vậy?"

"Không có gì, làm sao vậy?"

"Lấy giúp em lọ đựng gia vị trên tủ bát."

Lục Cửu đứng dậy đi vào nhà bếp, những gia vị không hay dùng thường đặt trên tầng cao nhất của tủ bát, Lâm Ngải nhỏ người không với tới, Lục Cửu cao gần 1m9 chỉ cần vươn tay đã lấy được.

Lâm Ngải đưa tay ra nhận, cánh tay vươn cao khiến thân thể Lâm Ngải hoàn toàn căng ra, cái áo dây trắng bó sát lấy thân thể khiến nội y màu đen như ẩn như hiện, chiếc quần ngắn cũn cỡn bao lấy bộ mông tròn, những đường cong yếu điệu hiện rõ trong mắt Lục Cửu.

Lục Cửu nhếch môi, kéo Lâm Ngải vào lòng. Lâm Ngải đang cảm lo gia vị, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Lục Cửu, "Đừng nháo, em còn đang nấu com."

"Không vội."

"..."

"Tôi có thể ăn em trước."

Lục Cửu nhận lọ gia vị trên tay Lâm Ngải, sau đó đặt Lâm Ngải lên bệ bếp, ngón tay thô dài khiêu khích vuốt ve xương quai xanh duyên dáng của cô, dọc theo bả vai mượt mà chậm rãi vén vạt áo của cô lên.

"Lục Cửu" Lâm Ngải thấp giọng kêu, hô hấp dần nhanh hơn.

"Hử?"

Khó có lúc Lục Cửu lại kiên nhẫn, ôm lấy eo nhỏ của cô, rồi luồn tay xuống cởi chiếc quần đùi nhỏ xíu, để lộ nội y không thể che hết cánh mông đầy đặn. Chỉ một lát, trên người Lâm Ngải chỉ còn lại có nội y và tạp dề.

Lục Cửu để Lâm Ngải dựa lưng về phía mình, bàn tay to luồn vào trong tạp dề, cách lớp vải mỏng manh xoa nắn bầu ngực đầy đặn.

"Àn a ~ "

Lục Cửu vẫn thấy chưa đủ, bèn kéo áo bra vương vãi ra, ngón tay xoa nắn nụ hoa mẫn cảm, lôi kéo lúc mạnh lúc nhẹ, cho đến khi Lâm Ngải thở gấp vịn vào thân thể.

Lục Cửu khàn giọng nói bên tai Lâm Ngải: "Để anh nhìn xem tiểu huyết chảy nước chưa nào." Một tay của Lục Cửu xoa bóp ngực cô, một tay luồn vào trong quần lót, xuyên qua âm mao, chạm đến hoa huyết ướt sũng.

"Lục Cửu!"

Lục Cửu đã đưa tay vào nhanh chóng rút chọc. Lâm Ngải tê liệt tựa vào người Lục Cửu, khẽ rên rỉ.

Lục Cửu cởi quần lót Lâm Ngải ra, để cô nằm úp sấp trên bệ bếp, mông nhếch cao, lộ tiểu huyết đã dầm nước. Hắn vội vàng cởi quần ra, đỡ tính khí đã trưởng đau nhăm ngay tiểu huyết, mạnh mẽ đâm vào.

"A!"

Lục Cửu dùng kỹ xảo phong phú đưa đẩy, tính khí thô dài cường hãn xuyên qua dừng đạo mẫn cảm ẩm ướt, xông thẳng vào tử cung, chạm đổ vào nơi bí ẩn.

Lâm Ngải cắn môi, bên tai là tiếng thân thể dâm mỹ, mông bị Lục Cửu hung hãn va chạm. Thậm chí cô có thể cảm giác được hắn đang lướt động trong tiểu huyết của mình như thế nào, đột phá tầng tầng mị thịt chạm đến tử cung như thế nào.

Lục Cửu vừa xoa ngực Lâm Ngải, vừa ra sức lướt động, khiến Lâm Ngải phát ra những tiếng rên mị hoặc.

Lục Cửu xoay đầu Lâm Ngải lại, hôn lên cái miệng nhỏ của cô, để nước bọt của hai người hòa vào nhau, để không khí tràn ngập hương vị ái tình.

"Hai cái miệng nhỏ đều nhiệt tình như vậy, em đúng là tiểu dã miêu đói khát." Lục Cửu xoay người Lâm Ngải lại để hai chân cô quấn quanh hông mình, nâng mông cô lên để ra vào dễ dàng hơn.

Tư thế chột thay đổi khiến tiểu huyết của Lâm Ngải co rút lại kịch liệt. Lục Cửu cảm giác như có vô số chỉ bàn tay nhỏ bé nắm lấy bảo bối của mình, bóp chặt, rất sáng khoái.

Lục Cửu xâm nhập từ nông đến sâu, từ chậm đến nhanh, mỗi một lần rút chọc đều vừa đúng.

Cao trào hết lần này đến lần khác, Lâm Ngải thất thần, không tự chủ được nghĩ không khéo cô sẽ bị người đàn ông này làm cho đến chết mất. Nhưng, ái

tình mãnh liệt như vậy lại khiến cô trầm mê, chết cũng cam nguyện.

Lục Cửu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Lâm Ngải đắm chìm trong cao trào, người phụ nữ này đã tiêu diệt hoàn toàn khả năng tự chủ mà hắn luôn tự hào.

"A a . . Lục Cửu . . Không . ." Lục Cửu bước đến bàn ăn, mỗi bước đi lại khiến tính khí thô to tiến vào sâu hơn.

Lục Cửu để Lâm Ngải tựa nửa người trên bàn cơm, một tay cô chống lên mặt bàn, một tay thưởng thức bầu ngực không được hắn âu yếm, rên lên dâm dăng.

"Tiểu dâm nhi, Cửu gia không chơi thì tự mình chơi phải không."

"Ừm . ."

Lục Cửu đặt tay Lâm Ngải lên vai mình, cúi đầu mút núm vú đỏ tươi, dùng đầu lưỡi miêu tả quảng nhũ mìn màng, thỉnh thoảng lại cắn một cái, mút đến khi dính đầy nước mới vừa lòng.

Nhà bếp đến phòng khách lại đến phòng ngủ, hai người giống như dâm thú chưa được thỏa mãn, tận tình giao phối, trầm mê trong bể dục. Không đếm được hai người đã cao trào bao nhiêu lần, chỉ biết chần ìm dưới thân hai người đã đầy dấu vết dâm mỹ.

Lục Cửu và Lâm Ngải cứ để thân thể trần trụi như vậy ôm nhau nằm trên giường, hắn mở ngăn kéo lấy một miếng thuốc châm lửa.

Qua làn khói thuốc, Lâm Ngải nhìn Lục Cửu, nhất cử nhất động của người đàn ông lạnh lùng cứng rắn này như một loại thuốc phiện dành cho cô. Lâm Ngải không tự chủ được vuốt ve lồng ngực dày rộng của Lục Cửu, cẳng chân cũng đặt lên chân hắn.

Lục Cửu nắm lấy bàn tay đang làm loạn của Lâm Ngải, "Ngày mai không muốn xuống giường đi làm?"

"Em đói bụng. . ."

Lục Cửu nhìn chằm chằm Lâm Ngải, trong miệng vẫn còn khói thuốc, hôn lên môi cô, "Cửu gia cho em ăn no, tiểu dâm nhi."

Bạn đang đọc truyện *Hội Chứng Stockholm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Lý Vinh vừa ngắt điện thoại của Lục Cửu liền nhanh chóng đến nhà Lâm Ngải đón hắn.

"Cửu gia"

"Có người theo dõi không?"

"Em rất cẩn thận, chắc là không có."

Lục Cửu vừa lòng gật gật đầu, Lý Vinh cùng hắn vào sinh ra tử, là tâm phúc của hắn, là người hắn tín nhiệm nhất.

"Ngày đó Cửu gia trốn ở đây?" Bệnh nghề nghiệp của Lý Vinh phát tác, nhìn xung quanh kiểm tra. Lúc nhìn thấy ảnh Lâm Ngải bèn trêu đùa: "Oa, mỹ nữ, Cửu gia..."

"Đi thôi." Không biết Lục Cửu đặt trên bàn trà cái gì, nói xong cũng không quay đầu mà đi thẳng ra cửa, Lý Vinh vội vàng đuổi kịp. "Dạ, Cửu gia"

Lên xe, Lý Vinh hỏi: "Cửu gia muốn đi đâu?"

"Về bang"

"Cửu gia? !"

"Chuyện tôi bảo cậu chuẩn bị đến đâu rồi?"

Lý Vinh đưa một cái điện thoại di động cho Lục Cửu, "Tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng, nhưng. . ."

Lục Cửu lạnh lùng nhìn bầu trời u ám ngoài cửa sổ xe, "Tôi chờ đợi ngày này lâu lắm rồi."

Xe nhanh chóng tới nơi, có duy nhất một căn nhà biệt thự lẻ loi ở vùng ngoại thành. Đây là trụ sở chính của Thiên môn, cũng là nơi ở của những người đứng đầu Thiên môn.

Lục Cửu xuống xe, vào cửa, người trong nhà đều cúi đầu hành lễ, chào một tiếng: "Cửu gia"

Đến ngoài cửa phòng Thanh Gia, Lục Cửu xua tay bảo Lý Vinh rời đi, rồi mới đẩy cửa bước vào.

"Thanh Gia, đã lâu không gặp." Nói xong hắn ngồi xuống đối diện Thanh Gia.

"Ồ, Lục Cửu, còn có mạng trở về. Quả nhiên cậu nói không sai, Từ Cường đúng là đồ phế vật."

"Thanh Gia, anh có biết thất bại của anh có nghĩa là gì không?"

"Là gì, nói thử xem"

"Là Thiên môn sẽ đổi chủ."

"A, Lục Cửu, cậu thật to gan, chỉ có một mình mà khẩu khí cũng lớn ghê." Thanh Gia bóp nát chén trà, "Xem ra cậu không muốn sống để đi ra ngoài rồi."

Lục Cửu cười nhạt: "Thanh Gia thẹn quá thành giận? Đừng nóng vội. . . cứ xem cái này trước rồi nói sau." Lục Cửu lấy điện thoại mở một đoạn clip ra, Thanh Gia nhìn thấy lập tức thay đổi sắc mặt.

"Lục Cửu, cậu dám!" Hóa ra trong di động là clip mà Lục Cửu quay được lúc vô tình gặp một người phụ nữ đang mang thai.

"Nhìn không ra, Thanh Gia cũng có tình nhân cố định." Lục Cửu thu hồi di động, dựa vào ghế châm thuốc.

"Thả cô ấy ra, chuyện của chúng ta không liên quan đến cô ấy."

"Không liên quan?" Lục Cửu như nghe được chuyện cười, cười lớn thành tiếng, "Vậy mẹ tôi thì sao?" Trong nháy mắt Lục Cửu trở nên tàn nhẫn.

Mặt Thanh Gia lộ vẻ bất đắc dĩ "Chuyện của A Thu chỉ là ngoài ý muốn."

"Ngoài ý muốn ông cưỡng bức mẹ tôi, thậm chí khiến mẹ tôi mang thai rồi bị kẻ thù của ông giết chết, ông có biết bà chết chết thảm thế nào không?" Ánh mắt của Lục Cửu hung ác như loài sói bắn thẳng vào Thanh Gia, "Mẹ tôi không vô tội sao? !"

"Thanh Gia, Lục Cửu tôi không đánh lại, đành phải được ăn cả ngã về không." Lục Cửu lại khôi phục bộ dáng bất cần đời, giống nhau vừa rồi chỉ là ảo giác.

"Thả cô ấy đi, coi như chưa có chuyện gì xảy ra."

"Thanh Gia tưởng tôi là phế vật như Từ Cường sao? Ông cho tôi chút lợi ích để tôi phải cúc cung tận tụy với ông?"

"Rốt cuộc cậu muốn làm gì?"

"Thanh Gia là người thông minh, chẳng lẽ lại không biết tôi muốn gì."

"Đây chính là lý do cậu im lặng trong bang suốt nhiều năm?" Thanh Gia cũng cười, là ông ta xem thường Lục Cửu.

"Ông thật sự tưởng tôi sẽ để ý Thiên môn sao?"

"Có ý gì?"

"Thiên môn là do một tay ông lập lên, nay đoạt lấy từ tay ông, cảm giác này, chắc là cũng đau lắm nhì."

"Tôi hiểu rồi, Lục Cửu, là tôi xem nhẹ cậu." Thanh Gia hiểu được, ông ta đã mất đi lợi thế lớn nhất.

"Đa tạ Thanh Gia"

"Ha ha, tôi có một lời khuyên dành cho cậu, Lục Cửu, cậu phải cẩn thận, đừng để người khác bắt được nhược điểm, dù sao chúng ta cũng giống nhau, đều có nhược điểm trí mạng."

Lục Cửu nhú mi "Đa tạ Thanh Gia nhắc nhở."

...

Lâm Ngải không nghĩ tới khi cô về nhà lại nhìn thấy căn phòng phòng trống không, không một bóng người.

Cô thay giày, nhìn thấy dưới gạt tàn thuốc trên bàn trà đặt một tấm chi phiếu có giá trị không nhỏ, cái gạt tàn này cô và Lục Cửu cùng đi mua hai ngày trước. . .

Lâm Ngải cười tự giễu: "Cửu gia đúng là nhiều tiền, tôi không biết cơ thể mình đáng giá như vậy đấy." Lâm Ngải lấy cái bật lửa đốt tấm chi phiếu, ánh mắt quét về phía bao thuốc mà hẩn để lại trên bàn trà, chần chờ một lát, châm một điếu, vừa hút một ngụm liền ho sặc sụa đến rơi nước mắt.

"Lục Cửu, từ này chúng ta thật sự thành cô nhi quả phụ." Giọng nói của A Thu thân nhiên, nghe không ra cảm xúc.

Thiếu niên Lục Cửu nhìn bia mộ trước mặt, giống như đang nhìn một người xa lạ. Hắn không chấp nhận được người cha đã từ bỏ mình và mẹ.

"Mẹ đã xong chưa."

A Thu gật gật đầu, không vui cũng chẳng buồn mà như đang nghĩ về chuyện xưa cũ.

A Thu đến từ trấn nhỏ Giang Nam, là con gái của một thầy giáo ở trấn trên, cũng coi như là tiểu thư khuê các, vì một lần ngoài ý muốn mà kết bạn với cha của Lục Cửu, người nổi tiếng xấu trong trấn nhỏ.

Nhân duyên đúng là chuyện thú vị, hai người hoàn toàn trái ngược nhưng lại yêu nhau. A Thu vốn là người có tri thức, hiểu lễ nghĩa, hiểu thuận nghe lời thế nhưng lại không để ý đến sự phản đối của Cố gia, tự xóa bỏ đính ước với người khác, rồi cùng cha của Lục Cửu bỏ trốn. Chuyện này quả thực khiến cha của A Thu mất hết mặt mũi, tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ cha con.

Vốn tưởng rằng sẽ hạnh phúc nhưng A Thu vừa mới sinh con không lâu, thì cha của Lục Cửu không từ mà biệt, bỏ lại hai mẹ con.

Không nghĩ tới, mấy năm sau khi gặp lại đã là thiên nhân cách biệt.

Mấy năm nay, A Thu vừa nuôi con vừa làm công, cô có thể làm việc được mấy năm, nhưng sau này công việc càng ngày càng khó tìm, bởi vì cô không có một tấm văn bằng.

Một thời gian rất dài, ở vùng ngoại thành thành phố A đều có thể nhìn đến một người phụ nữ còn rất trẻ cổng một đứa trẻ mới sinh đi khắp hang cùng ngõ hẻm tìm công việc.

Rốt cục, ông chủ của một siêu thị nhìn mẹ con họ đáng thương, liền thuê A Thu, tiền công tuy không nhiều, nhưng A Thu vẫn rất vui, bởi vì ông chủ cho phép cô có thể để con ở một gian phòng nhỏ trong siêu thị, như vậy lại có thể tiết kiệm một khoản không nhỏ tiền thuê phòng.

Cứ như vậy, A Thu làm ở siêu thị này mười mấy năm, cho đến khi Lục Cửu mười lăm tuổi. . .

"A Thu, thật ngại quá, cô xem, tôi cũng không còn cách nào khác, việc buôn bán càng ngày càng kém, tôi chỉ có thể. . ."

"Lão Lý, ông không cần phải nói gì cả, tôi đều hiểu, A Thu vĩnh viễn nhớ rõ ân tình của ông, mấy năm nay thật sự cảm ơn ông."

...

Hai mẹ con trả lại phòng, A Thu thờ dài, xem ra phải bắt đầu tìm việc mới, nhưng, chị đã không còn trẻ, còn có thể làm được gì đây.

Lục Cửu đem rau dưa vừa mua rẻ trên đường vào phòng bếp nhỏ, lúc đi ra liền ngồi xổm trước mặt A Thu lấy một cái thẻ trong túi tiền ra, đặt vào tay chị, "Mẹ, cái này cho mẹ."

"Đây là cái gì?"

"Là tiền. . . con kiếm được." Lục Cửu áp a áp ứng trả lời.

"Con kiếm tiền, con không đi học? !" Giọng điệu của A Thu trở nên nghiêm khắc, bình thường chị là người ôn hòa, chỉ có khi đối mặt với chuyện học tập của Lục Cửu mới có thể như vậy.

"Mẹ, mẹ đừng nóng giận, hãy nghe con nói."

Vì thế, Lục Cửu kể lại chuyện mình bị đàn anh bắt nạt sau khi tan học, vô tình được người của Thiên môn cứu, sau đó gia nhập Thiên môn cho A Thu nghe.

A Thu không thể tin được: "Con nói là, con gia nhập xã hội đen!"

"Không. . . Không phải. . . Mẹ tin tưởng con, Thiên môn chỉ quản lý quán bar, phòng khiêu vũ thôi, không phải xã hội đen."

"Huống hồ, người của Thiên môn cũng không xấu, Thanh Gia đối đãi rất tốt, cho con đọc sách, trả lại tiền cho con. . ."

"Những gì con nói đều là thật?"

Lục Cửu gật gật đầu: "Thật ạ."

A Thu xoa đầu Lục Cửu, lời nói thấm thía: "Lục Cửu, mẹ quyết không cho phép con đi theo con đường của cha con!"

"Mẹ muốn gặp người gọi là Thanh Gia kia."

...

"A Thu, là em à!"

"Nghĩa Thanh. . . Anh chính là. . . Thanh Gia?"

Lục Cửu đứng giữa hai người: "Mẹ, Thanh Gia, hai người quen nhau?"

Thanh Gia vỗ vỗ bả vai Lục Cửu, "Ha ha, Lục Cửu, tôi và mẹ cậu là người quen cũ."

Hóa ra, năm đó Thanh Gia là người đính hôn với A Thu, nay hai người gặp lại, dường như đã cách mấy đời.

"Mau ngồi xuống nói chuyện." Thanh Gia phân phó người đứng bên cạnh: "Bưng trà lên!"

"Nếu mẹ đã quen biết Thanh Gia, vậy hai người cứ tán gẫu đi, con ra ngoài, không quấy rầy hai người nữa."

Thanh Gia vừa lòng gật đầu.

Từ lúc A Thu vào cửa, ánh mắt Thanh Gia như dính trên người A Thu.

A Thu vẫn cúi đầu hai tay nắm chặt, không nói lời nào.

"A Thu. . . mấy năm nay. . . anh đều nghe Lục Cửu nói. . . Quên đi, đều qua rồi, không nói tới nữa."

"Nghĩa Thanh, hôm nay em đến đây là vì Lục Cửu, em chỉ có một đứa con trai, không thể nhìn nó đi sai đường." Giọng A Thu rất khẽ, kiểu dịu dàng của phụ nữ Giang Nam, Nghĩa Thanh nghe thấy mà trong lòng ngứa ngáy.

A Thu đã trải qua sóng to gió lớn, so với năm đó thì đã thành thục hơn nhiều. Bên cạnh Nghĩa Thanh cũng không thiếu phụ nữ, nhưng khi A Thu xuất hiện, vẫn khiến hấn động tâm.

"A Thu, em yên tâm, anh sẽ không làm hại Lục Cửu, nó có năng lực, lại quyết đoán. Anh để nó gia nhập Thiên môn cũng là muốn bồi dưỡng nó."

"Thật không?"

"Anh nghe Lục Cửu nói hiện tại em không có việc làm, không bằng đến giúp anh được không?"

"Giúp anh, nhưng em không giỏi việc gì."

"Em biết nấu cơm mà, anh nhớ rõ từng ăn cơm em nấu một lần, thật sự rất ngon."

A Thu cười cười.

"Còn nữa, em và Lục Cửu có thể ở lại đây, em lo lắng cho Lục Cửu như vậy, thì cứ ở lại đây chăm sóc nó đi." Nghĩa Thanh hiểu ý, nhắc tới Lục Cửu là khiến A Thu dao động.

"Em. . . để em cân nhắc."

...

Cứ như vậy, A Thu mang theo Lục Cửu vào ở nhà của Nghĩa Thanh, cũng là người giúp việc cho Nghĩa Thanh luôn.

Có một ngày, lúc Nghĩa Thanh ăn cơm có uống nhiều mấy chén, về đến nhà đã say không còn biết gì. Tái xế đổ Nghĩa Thanh vào phòng ngủ liền rồi đi, A Thu nhìn Nghĩa Thanh trần trọc trên giường, bèn xoay người đi xuống lầu pha cốc nước mát ơng.

"Nghĩa Thanh, tỉnh tỉnh, uống chút nước đi."

Nghĩa Thanh mở đôi mắt say lơ lơ, làm thế nào cũng không thấy rõ được người trước mặt, hấn kéo kéo vạt áo, cảm giác trên người rất nóng, dục vọng trào lên từ hạ thân.

Vì thế, hấn kéo người phụ nữ trước mặt mình lên giường, bàn tay to làm vài động tác đã xé bỏ quần áo trên người A Thu.

"Nghĩa Thanh, anh làm gì vậy? !"

"Làm gì, đương nhiên là làm em!" Vì say rượu mà tay Nghĩa Thanh cứng rần đến lạ, hai ba cái đã cời sạch quần áo của A Thu, lại lấy dây lưng cột cánh tay không ngừng lộn xộn của A Thu vào đầu giường.

A Thu không dám lớn tiếng kêu cứu, bởi vì Lục Cửu cũng ngủ ở tầng này, chỉ sợ để Lục Cửu nhìn thấy cảnh này.

Thân thể đã lâu chưa làm tình, nên khi tính khí tiến vào, A Thu cảm giác thân thể mình như bị xé rách.

Chỉ nghiêng đầu, không muốn nhìn người đàn ông đang rong ruổi trên người mình.

Không biết Nghĩa Thanh đã phóng ra mấy lần, rốt cục cũng lăn sang một bên ngủ say, một đêm bão táp rốt cục đã xong, A Thu cũng không chống đỡ nổi nữa mà ngất đi.

Sáng sớm hôm sau, khi Nghĩa Thanh nhìn thấy A Thu trong lòng mình, hần tưởng đang nằm mơ: "A Thu?"

Khi hần xúc chấn lên, nhìn thân thể trần trụi của hai người loang lổ dấu vết, mới ý thức được tối hôm qua mình uống rượu xong đã cưỡng bức A Thu!

A Thu tỉnh lại.

"A Thu. . . Anh. . ."

A Thu lắc đầu: "Đừng nói cho Lục Cửu."

Chuyện này là bí mật của hai người, cho đến khi A Thu vì nôn mửa mà ngất xỉu, đi kiểm tra biết được là mang thai, Lục Cửu mới biết quan hệ của mẹ mình và Thanh Gia.

Thanh Gia biết A Thu mang thai thì cực kì vui sướng, khẩn cầu A Thu vì đứa nhỏ mà tha thứ cho hần, ở cùng với hần.

A Thu là người dễ mềm lòng, vì đứa con chưa ra đời, đành đáp ứng, dù sao đứa trẻ cũng vô tội.

Trên thực tế, Thanh Gia đối xử với A Thu cũng không tệ, công khai thừa nhận thân phận của A Thu, hơn nữa còn cho Lục Cửu tiến vào trung tâm của Thiên môn để học tập.

Lục Cửu nhìn nụ cười đã lâu không xuất hiện trên mặt mẹ, cũng vui thay cho mẹ.

Nhưng không nghĩ đến chỉ vì một lần ngoài ý muốn mà đã phá vỡ tất cả.

Thời gian đó thế lực của Thiên môn rất lớn, cường thế khuếch trương đặc tội rất nhiều người. Những người của bang Thanh Trúc bị Nghĩa Thanh chèn ép nhân cơ hội bắt A Thu đi, muốn mượn A Thu bức bách Nghĩa Thanh phải nhờ những thế lực đã nuốt ra, nếu không sẽ giết con tin.

Lúc này Nghĩa Thanh quá tự tin, tin tưởng chắc chắn đối phương không có can đảm làm như vậy. Nhưng hần đã đoán sai, người bị ép tới tuyệt cảnh sẽ không để ý hậu quả.

Kết quả chính là A Thu và đứa trẻ trong bụng bị người tàn nhẫn sát hại, làm vật hi sinh của bang phái.

Sau đó, Lục Cửu giúp Nghĩa Thanh bày mưu đặt kế dẫn người thanh thiếu bang Thanh Trúc, ánh mắt hần âm ngoan nhìn kẻ thù giết mẹ phải đền tội, nhưng trong lòng hần vẫn còn hận. Nếu không phải tại Nghĩa Thanh cường thế khuếch trương, sao có thể khiến đối phương chó cùng rứt giậu, mẹ hần sao phải chết.

Lục Cửu thời niên thiếu đã học được cách đè nén cảm xúc, ngoài mặt vẫn cung kính Nghĩa Thanh, nhưng trong lòng chỉ muốn lột da rút gân Thanh Gia.

Bây giờ thì tốt rồi, Lục Cửu nhìn bóng dáng Nghĩa Thanh rời đi, nhiều năm kiên trì của hần, cũng coi như được hồi báo, nhưng không ai biết mấy năm nay rốt cuộc hần đã mất đi cái gì.

Lục Cửu thả điều thuốc lên mặt bàn, không nhìn ra hần đang nghĩ cái gì.

— Chuyện xưa của A Thu • hoàn —

Bạn đang đọc truyện *Hội Chứng Stockholm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Thanh Gia thoát vị, Lục Cửu thượng vị, nhất thời trên dưới Thiên môn đều hoảng sợ, sợ trước kia làm gì đắc tội vị tân bang chủ này. Nhưng Lục Cửu cũng không làm gì quá lớn, trừ việc giết gà dọa khỉ ra thì mỗi ngày cũng chỉ ở trong bang xử lý công việc.

Lý Vinh thân là tâm phúc của Lục Cửu nhìn thấy bộ dạng thanh tâm quả dục như hòa thượng của ông chủ nhà mình liền tự chủ trương gọi hai hồng bài tới hầu hạ Lục Cửu.

Lục Cửu nhìn hai người phụ nữ chỉ mặc đồ lót liếc mắt đưa tình với mình, nhú mày nhìn Lý Vinh: "Có ý gì?"

Lý Vinh chân chó lấy lòng: "Em thấy gần đây Cửu gia bận bịu, cũng không đi thả lỏng, nên. . . Hắc hắc" Lý Vinh cho Lục Cửu một ánh mắt anh hiểu mà.

"Hừ"

Đôi mắt ung của Lục Cửu đảo qua hai người phụ nữ ăn mặc gợi cảm, dung mạo của hai người đều là hàng thượng thừa, nhưng hắn lại không có tâm tư. Không phải hắn tính làm Liễu Hạ Huệ, mà là gần đây mới thanh trừng trong bang, hắn phải cẩn thận, huống hồ. . . Quên đi quên đi, Lục Cửu vừa định cho bọn họ rời đi chợt nghe thủ hạ báo có một cô gái tự xưng là Lâm Ngải tới tìm hắn.

"..."

Lý Vinh tiến lên, ghé vào tai Lục Cửu nói nhỏ: "Lâm Ngải. . . Đó không phải là người phụ nữ giúp khi Cửu gia gặp nạn sao, sao cô ta biết ngài ở chỗ này?" Lý Vinh cần nhắc những điểm không thích hợp, theo thuyết cô ta chỉ là người ngoài cuộc làm sao có thể biết cứ điểm của Thiên môn, trừ phi. . .

"Cho cô ấy vào"

"Ai, Cửu gia. . ." Cũng không hỏi xem người ta tới làm gì, nhưng nửa câu sau hắn không dám nói ra, bởi vì Lục Cửu phóng cho hắn một ánh mắt sắc như đao, Lý Vinh cảm miệng cúi đầu.

Thủ hạ lĩnh mệnh rời đi rồi nhanh chóng trở lại, áp úng đến mặt mũi đỏ bừng.

"Làm sao vậy?" Lý Vinh hỏi.

"Cửu gia, đó. . . người phụ nữ đó nói đến trả đồ cho ngài."

Lục Cửu tự hỏi một lát, trầm ngâm nói: "Cho cô ấy lên đây."

"Dạ, Cửu gia"

Lý Vinh chỉ chỉ hai người phụ nữ vẫn đứng một bên, "Cửu gia, hai người kia. . ."

Lục Cửu nghĩ nghĩ chỉ vào một người, "Cô ở lại."

Lý Vinh tuân lệnh đưa người còn lại ra ngoài.

Lục Cửu vẫy vẫy tay với người phụ nữ kia, cô ta lập tức mặt mày hớn hở dính sát vào Lục Cửu, nũng nịu kêu một tiếng "Cửu gia ~"

Lục Cửu vuốt ve khuôn mặt trang điểm kĩ càng của cô ta, vẻ mặt nghiền ngẫm "Có bản lĩnh gì làm cho Cửu gia xem."

"Dạ, Cửu gia, bảo đảm làm ngài vừa lòng."

...

Lâm Ngải nhìn cánh cửa phòng trước mặt, nghĩ đến người mà cô ngày đêm mong nhớ đang ở sau cánh cửa kia, tim liền đập nhanh hơn, như nai con chạy loạn.

Như đã lấy đủ dũng khí, Lâm Ngải hít sâu một hơi, bước đến gõ cửa.

"Vào đi!" Giọng nói trầm thấp mà hơi khàn khàn của Lục Cửu cách ván cửa truyền ra.

Lâm Ngải hân hoan đẩy cửa phòng ra, đang lúc cô muốn nói gì đó, thì đột nhiên nhìn thấy có một người phụ nữ đang áp mặt vào thân dưới của Lục Cửu.

Tiếng mút vào và tiếng rên rỉ như có như không vang lên, không khó đoán giờ phút này trong phòng đang có chuyện gì, hai người trước mặt cô đang trình diễn hình ảnh hạn chế người xem.

Lâm Ngải cảm thấy người mình như đóng băng, như bị người ta đổ một chát nước đá từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài đều lạnh đến thấu xương.

"Có việc gì?" Lục Cửu thần nhiên nhìn Lâm Ngải, không ngại khi bị người ta nhìn thấy cảnh này.

"Tôi . . Anh . . quên cầm quần áo. . ." Lâm Ngải miễn cưỡng ổn định tâm thần, tay nắm chặt túi quần áo của Lục Cửu.

"Chỉ là cái áo thôi, vứt đi." Lục Cửu nói rất nhẹ, nhưng lại khiến Lâm Ngải đỏ ửng hai mắt. Đau . . đau quá. . . giống như có một cây đao chém một nhát lên ngực.

"Thả cái túi ở đấy, cô có thể đi rồi" Tay Lục Cửu dè lên đầu của người phụ nữ dưới thân, biểu tình trên mặt hẳn lúc này đầy khêu gợi.

"Thế nào, Lâm tiểu thư muốn nhìn đông cung sống?" Lục Cửu nghiền ngẫm nhìn Lâm Ngải đang cắn môi, nhún vai "Cũng được, tùy cô!" Khi nói chuyện, một tay hắn kéo người phụ nữ đó lên bàn, tách đùi của cô ta ra hung mãnh đâm vào.

"A . . Thích quá, Cửu gia, làm em đi."

"Thích không, Cửu gia sẽ làm em thích đến phát điên." Dưới thân liên tục kích thích, nhưng hai mắt Lục Cửu lại nhìn chăm chăm vào Lâm Ngải đứng ngốc ở trước cửa. Thấy chưa, hết hy vọng chưa, Cửu gia tôi cho tới bây giờ đều là người như vậy.

Người đã bị nhuộm đen như tôi sao có thể xứng với người trong trắng như em.

"Thích, Cửu gia a. . ." Người phụ nữ kia thét chói tai, trong phòng tràn ngập tiếng thân thể va chạm cùng với tiếng nước dâm mỹ.

"Vì sao, anh phải làm như vậy. . . . Vì sao. . . lại đối xử với tôi như vậy. . ."

"..."

"Tôi cũng chỉ là. . . thích anh mà thôi." Đây là lần đầu tiên Lâm Ngải đối mặt với tình cảm của mình, nhưng tình cảm đó đã không bệnh mà chết.

Lâm Ngải ngửa đầu gạt nước mắt "Hẹn gặp lại, Cửu gia!"

"Chờ một chút!"

"Ai nói cho cô biết tôi ở chỗ này?"

". . . Tôi không biết, sáng nay tôi nhận được một tin nhắn bảo tôi tới chỗ này tìm anh." Trong lòng cô còn rất vui mừng tưởng Lục Cửu gửi cho cô.

Sau khi Lâm Ngải rời đi, Lục Cửu hoàn toàn mất tâm tình, vội vã phóng thích rồi đuổi người phụ nữ đó đi.

Ngồi trên ghế, trong đầu Lục Cửu là dáng vẻ khóc lóc của Lâm Ngải, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt những vằn quặt cường khiến người ta đau lòng.

Tình cảnh hôm nay không phải không do hắn cố ý, hai người vốn ở hai thế giới khác nhau, Lâm Ngải cần sống tốt, cần gì giao du với kẻ xấu như hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hội Chứng Stockholm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Lý Vinh ở bên ngoài đi bộ một vòng, vừa đi vừa hút thuốc, lúc quay đầu lại liền trông thấy Lâm Ngải khóc lóc chạy ra. Anh ta không kịp nghĩ nhiều ném tàn thuốc đi, đuổi theo "Lâm tiểu thư, cô và Cửu gia, hai người. . ."

"Đưa cái này cho anh ấy, tôi đi trước." Nói xong cô nhanh chóng muốn rời khỏi đây.

Lý Vinh vội vàng đưa khăn tay cho cô, "Tôi gọi xe đưa. . ." còn chưa nói xong đã bị Lâm Ngải cự tuyệt: "Không cần, cảm ơn."

Lý Vinh nhìn bóng dáng Lâm Ngải, nghĩ rằng cô gái này và Cửu gia nhà mình ở cùng nhau mấy ngày nhất định đã xảy ra chuyện gì đó bí mật.

...

Lục Cửu gần đây bề bộn nhiều việc, nguyên nhân là vì thủ hạ phát hiện có người buôn lậu thuốc phiện trong một quán bar. Phải biết rằng tuy Thiên môn không sạch sẽ, nhưng không chạm vào thuốc phiện, Lục Cửu phái Lý Vinh đi thăm dò, nhanh chóng phát hiện Hồng môn đang quật khởi.

"Cửu gia, Hồng môn này có thể từ một bang phái nhỏ phát triển đến bây giờ, không thể không nói người đứng đầu cũng có chút thực lực."

Lục Cửu ném cho Lý Vinh một điếu thuốc, Lý Vinh lấy bật lửa châm thuốc cho hai người. Nhất thời, sương khói phiêu tán xung quanh.

"Xem ra phải tìm bang chủ bên đây nói chuyện một lần."

Di Thịnh Đông từ lâu

"Đã sớm nghe nói Cửu gia có dáng vẻ đường đường, mạnh mẽ vang dội, hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền."

"Hong bang chủ nói như vậy Lục Cửu không dám nhận." Lục Cửu nâng chén.

Hồng Kỳ cười cười, trên khuôn mặt trẻ trung đeo một cặp kính viền vàng nhã nhặn, nếu không nói, nhiều người sẽ chẳng ngờ hắn ta lại là bang chủ của một băng đảng xã hội đen.

"Tôi biết hôm nay Cửu gia tìm tôi là vì người của tôi buôn lậu thuốc phiện trên địa bàn của Cửu gia." Hồng Kỳ buông tay: "Chuyện này quả thật là do tôi dạy thuộc hạ không nghiêm, người kia đã bị trừng phạt, hắn sẽ không còn nhìn thấy mặt trời ngày mai nữa. Không biết Cửu gia hài lòng hay không?"

"Hong bang chủ trừng phạt thủ hạ thế nào, Lục Cửu không tiện nhiều lời."

Hồng Kỳ đặt tay lên bàn, coi như không có việc gì hỏi: "Nhưng nói thật, một chiêu có thể kiếm tiền như vậy nhưng Cửu gia lại không động vào, không phải là có ẩn tình gì chứ?"

Lục Cửu không nói gì, không khí nhất thời có chút ngưng ngù.

Hồng Kỳ tự làm mất mặt nhún vai, rót rượu cho hai người: "Tính tôi nhiều chuyện, tự phạt một ly."

Lục Cửu uống một hơi cạn sạch ly rượu của mình.

Từ sau khi Lâm Ngải tạm biệt Lục Cửu thì về công ty tiếp tục làm việc như bình thường. Hôm nay, ông chủ Hàn Dương đưa cô cùng đi xã giao, trong bữa tiệc không ngừng mời rượu Lâm Ngải.

Lúc đầu Lâm Ngải còn có thể miễn cưỡng, nhưng nhiều ngày trôi qua, áp lực tâm tình gặp được cùn thế là cô không còn quan tâm gì nữa.

Hàn Dương thấy khuôn mặt nhò nhẩn của cô ửng hồng, rõ ràng là đã say rượu, vì thế sau khi tiễn khách liền bảo phục vụ mang tới một cốc nước.

"Tiểu Lâm, cô uống ngụm nước đi." Hàn Dương kéo Lâm Ngải đã xui lơ vào trong ngực cho cô uống nước.

"Đầu đầu quá."

"Uống nước sẽ tốt hơn, lát nữa tôi đưa cô về."

Lâm Ngải uống nước xong, ôm trán tê liệt ngồi trên ghế.

Hàn Dương ung dung ngồi một bên, hai mắt híp lại chăm chú nhìn Lâm Ngải.

Lâm Ngải cảm giác thân thể mình càng ngày càng nóng, chống người dậy muốn đi toilet.

"Ai, Tiểu Lâm, cô uống nhiều thế này còn muốn đi đâu?"

"Toilet. . ."

Hàn Dương ngăn không cho cô đi. Lúc này Lâm Ngải mới ý thức được có khả năng mình gặp chuyện không may, cuống quýt muốn đẩy Hàn Dương ra. Hàn Dương làm sao để cô đạt được, hắn mong chờ cơ hội này đã lâu, đã sớm muốn kéo tiểu mỹ nhân này lên giường rồi.

"Buông. . . A"

"Bé ngoan, em theo anh đi, anh sẽ đối tốt với em." Nói xong, Hàn Dương háo sắc đặt Lâm Ngải lên bàn, đưa tay muốn cởi móc áo của cô.

"Ấn. . . Không. . ." Lâm Ngải không ngừng giãy dụa, tay cô cầm lấy bình rượu trên bàn đập lên đầu Hàn Dương.

"A! Con đ* này, dám đánh tao, xem tao thu thập mày thế nào."

Lâm Ngải nắm chặt bình rượu vỡ, cơn đau nhất thời khiến cô tỉnh táo, dùng hết toàn lực đẩy Hàn Dương ra, chạy đi.

"Lần này đa tạ Cửu gia, không bằng đến chỗ tôi ngồi một lát?"

"Tôi. . ." Lục Cửu vừa muốn nói gì, thì nhìn thấy Lâm Ngải ở đầu kia hành lang tập tễnh chạy tới: "Lâm Ngải, sao em ở chỗ này?"

"Tôi. . . Ấn. . . Nóng quá" Cảm giác được hơi ấm quen thuộc, Lâm Ngải không ngừng cọ xát rên rỉ trong lòng Lục Cửu.

Lục Cửu ôm cô vào ngực, quay lại xin lỗi Hồng Kỳ: "Xin lỗi Hồng bang chủ, lần sau có cơ hội lại gặp nhau."

"Lần sau để tôi làm chủ, Cửu gia nhất định không được khách khí." Lục Cửu đưa lưng về phía Hồng Kỳ, cho nên không nhìn thấy ý cười nghiền ngẫm trong mắt hấn ta.

Bạn đang đọc truyện *Hội Chứng Stockholm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Trên lầu Di Thịnh Đông là khách sạn, Lục Cửu ôm Lâm Ngải đi lên lầu mở cửa một gian phòng, lúc đặt cô xuống giường, cô lại quần lấy hấn không chịu buông.

"Ấn . . Nóng quá. . . Giúp tôi . . ."

Mắt Lục Cửu trầm xuống, buông tay cô ra, đi vào phòng tắm cầm khăn mặt giặt nước lạnh, ai ngờ vừa ra khỏi phòng tắm liền trông thấy Lâm Ngải cởi quần áo từ lúc nào, thân thể trần trụi trắng nõn cọ xát lên tấm trải giường màu đen tuyền. Một tay vuốt ve nụ hoa hồng, một tay đưa xuống phía dưới trượt qua bụi cỏ rậm tiến vào trong tiểu huyết, miệng phát ra những tiếng thờ gấp.

Lục Cửu bị động tác của cô hấp dẫn.

Đến khi hấn phục hồi tinh thần thì chiếc khăn lông ướt trên tay đã ném xuống đất, còn hấn đã kéo Lâm Ngải đang dục hỏa đốt người nằm dưới thân mình.

Lục Cửu hôn lên cái miệng anh đào của Lâm Ngải một hồi rồi đưa tay kéo khóa quần xuống, lấy tính khí thô dài đã trưởng đau ra.

Lục Cửu rất thích tư thế này, không những khiến cho người phụ nữ dưới thân cảm nhận được kích thích khoái cảm trước nay chưa có, mà còn có thể nhìn thấy vẻ mặt vui thích thỏa mãn của đối phương.

Lục Cửu tách hai chân Lâm Ngải ra, chăm chú nhìn đóa kiêu hoa của cô, trên bụi cỏ đen rậm đã dính chất nhầy, âm thần vừa mới bị bàn tay nhỏ bé không có chút kỹ xảo nào của chủ nhân làm cho hơi sưng đỏ. Âm thần màu mỡ bao lấy khe hở hẹp chậm rãi mấp máy theo những tiếng thờ dốc của chủ nhân, khiến người ta chỉ muốn phạm tội.

Lục Cửu khiêu khích ma sát bên ngoài u huyết của Lâm Ngải một hồi, cho đến khi cô thỏa mãn ngâm nga. Hấn nhìn mị thái của Lâm Ngải, chỉ cảm thấy khí huyết dâng lên, bất chấp không làm tiền diễn nữa, hấn đưa thất lưng về phía trước để tính khí đâm vào hoa huyết mềm mại.

"A!" Lâm Ngải vừa đau đón vừa sáng khoái.

Lục Cửu ôm eo nhỏ của cô, tính khí ra ra vào vào trong tiểu huyết, mỗi lần đều tàn nhẫn đi sâu vào, thậm chí còn khiến âm mao rậm rạp tiến vào trong dũng đạo của Lâm Ngải.

Không có người phụ nữ nào có thể cho hấn khoái cảm như Lâm Ngải, hấn có thể tưởng tượng khe nhỏ kia đang bị gậy thịt lớn của hấn hung hăng ma sát, quy đầu to lớn va chạm vào hoa hạt mẫn cảm, đâm sâu vào trong tử cung.

"Ừm . . Sâu quá. . . A . . ."

"Nói, người đang làm tình với em là ai?" Lục Cửu vừa đưa tay kéo núm vú xinh đẹp của Lâm Ngải, vừa vòng chân cô quần lên lưng mình.

Lâm Ngải hoàn toàn đắm chìm trong nhục dục: "Không. . . A . . . Tôi không. . . biết. . . Ừm~ "

"Tiểu dân nhì, nghĩ thử xem!" Lục Cửu trừng phạt cắn lên bầu ngực trắng đầy đặn của Lâm Ngải, cắn lên núm vú đỏ hồng, tay kia cũng không nhàn rỗi vuốt ve bên còn lại. . .

"Nha. . . Thật thoải mái. . . Làm tôi đi. . ." Lâm Ngải không biết xấu hổ kêu lên, dâm đang đến mức Lục Cửu chỉ muốn giết chết cô.

"Tiểu dân đang, mở to mắt nhìn xem, tôi là ai!"

"Ngô. . . Lục. . . Lục Cửu. . . Anh. . . Ừm~ "

Lục Cửu nhả núm vú của Lâm Ngải ra, dịu dàng liếm hôn quanh quầng vú, "Bé ngoan" dưới thân cũng liên tục kích thích.

"A . . Vừa nhanh vừa sâu. . . Ấn . . . Nha. . ." Thân thể nhỏ nhắn của Lâm Ngải bị đâm đến run lên, bàn tay nhỏ bé không thể không nắm chặt cánh tay hấn, mái tóc đen rối tung phủ loạn loạn trên giường lớn, hai bầu ngực lớn nhấp nhô lên xuống.

"Nha, sắp tới . . . Tiểu dân đảng . . ." Lục Cửu ôm cánh mỏng mềm mại của Lâm Ngải kéo sát vào thân dưới của mình, để tính khí kết hợp chặt chẽ với tiểu huyết, quy đầu đi sâu vào trong tử cung.

Lâm Ngải kêu lên thất thanh, đạt tới cao trào.

Lục Cửu cũng không kìm được nữa mà bắn tinh, "Ân . . . Cho em . . . đều cho em . . . tiểu lắng lo."

Lục Cửu đổ đầy tinh dịch của mình vào trong tiểu huyết của Lâm Ngải, cho đến khi tính khí mềm xuống một chút mới chịu rút ra ngoài. Nhìn Lâm Ngải xụi lơ trên giường, Lục Cửu cảm thấy như vừa làm một chuyện ác, hình như hắn vừa giấu đồ bìm leo. Lục Cửu xuống giường, bước vào phòng tắm.

Hắn xả nước nóng xong, chuẩn bị bế Lâm Ngải vào tắm rửa, nhưng không ngờ vừa bước ra khỏi cửa liền trông thấy cô đang quỳ xuống, móng vuốt cao, tiểu huyết giữa hai chân còn chưa kịp khép kín, nhìn qua tựa như chú cún con đang cầu hoan.

"Tiểu huyết rất ngứa. . . Làm đi mà ~"

Con mẹ nó, giấu đồ bìm leo gì chứ, hắn là xã hội đen nào có luân lý đạo đức, bây giờ hắn chỉ muốn biến thành cún đực đè chú cún con của hắn ra thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hội Chứng Stockholm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Sáng sớm hôm sau, Lâm Ngải tỉnh dậy, vì hôm qua say rượu mà bây giờ đầu đau như búa bổ chẳng nhớ được gì. Lúc cô cảm giác được có chuyện gì đó đã xảy ra, đưa tay xúc chán lên, trông thấy thân thể mình rải đầy dấu vết ái muội, cô quá sợ hãi, tưởng tối hôm qua Hàn Dương đã làm gì mình.

Cửa phòng tắm mở ra, Lâm Ngải ngẩng đầu vừa vặn trông thấy thân thể cường tráng của Lục Cửu chỉ quấn một cái khăn tắm nhỏ quanh hông, tóc còn đang nhỏ nước, rõ ràng là vừa tắm rửa xong.

"Anh. . ." Chẳng lẽ tối hôm qua là hắn?

Lục Cửu vừa lau tóc vừa hỏi: "Thấy khá hơn chút nào không?"

"Vì sao!"

"Em bị người ta bỏ thuốc." Lục Cửu vừa nói, vừa cởi khăn tắm xuống, xoay người thay quần áo.

"Vì sao phải xen vào chuyện của tôi, tôi bị bỏ thuốc thì có liên quan gì đến anh." Lâm Ngải như bị bệnh tâm thần, cô không hiểu, rõ ràng là hắn cự tuyệt cô, vì sao còn muốn lên giường với cô.

Bàn tay đang mặc quần của Lục Cửu dừng một chút, "Em muốn lên giường với tên kia?"

"Thế thì sao, đúng vậy, tôi đề tiện vậy đấy, trong mắt anh tôi chính là loại phụ nữ lúc nào cũng nghĩ cách để leo lên giường đàn ông."

Lâm Ngải càng nói càng kích động, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch ủy khuất rơi lệ.

Nhìn dáng vẻ Lâm Ngải như vậy, đột nhiên Lục Cửu thấy đau lòng. Hắn xoay người ôm cô vào lòng.

"Xin lỗi, tôi không có ý này."

"Ý của anh là thế còn gì!" Lâm Ngải giãy dụa.

"Được được được, tôi sai rồi, sai rồi!" Lục Cửu trúc trắc xin lỗi, hôn lên mái tóc cô.

"Trúng thôi, trúng thôi!" Lâm Ngải đầm đánh vai hắn, cuối cùng lại dựa đầu vào ngực hắn, khóc òa lên: "Anh cự tuyệt tôi. . . Còn cùng người phụ nữ khác. . . Tóm lại anh là đồ trúng thôi."

"Đúng đúng đúng, tôi là đồ trúng thôi. Đừng khóc nữa, tí nữa hai mắt sưng lên rất khó coi."

"Hừ, xấu hay đẹp cũng không cần anh lo."

"..." Lục Cửu bị mắng á khẩu không trả lời được.

Lâm Ngải đột nhiên đẩy Lục Cửu ra, lau nước mắt: "Vì sao anh cự tuyệt tôi, dạng vẻ tôi khó coi không hợp khẩu vị của anh, hay là tôi khiến anh không thoải mái."

Đối mặt với chất vấn của cô, Lục Cửu nhất thời không biết nói như thế nào, hấn kéo chăn phủ lên thân thể trần trụi của Lâm Ngải. "Tôi. . ." Một Lục Cửu luôn hô phong hoán vũ cũng có lúc chần chờ sợ hãi.

Đúng vậy, là sợ hãi, hấn sợ Lâm Ngải thương hại hấn, cũng sợ Lâm Ngải sẽ lặp lại con đường cũ của A Thu.

"Lục Cửu, anh đừng tùy tiện tìm lý do qua loa để đối phó!"

Lục Cửu nghe vậy nhú mảy, cô gái nhỏ này còn dám gọi thẳng cả họ cả tên hấn. Nhưng thấy bộ dạng như con mèo mướp của cô, hấn chỉ muốn ôm cô vào lòng hôn hít sở xoạng một phen, xong rồi xong rồi, thật sự gấp hạn rồi.

"Tôi là xã hội đen."

Lâm Ngải gật gật đầu: "Em biết, nhưng thế thì sao?"

"Em có biết đi theo tôi, em sẽ gặp nguy hiểm."

"Em không sợ."

Lục Cửu bắt đầu đi lác đầu "Em không biết xã hội này có bao nhiêu mặt tối mà em không có cơ hội gặp, nhưng mỗi ngày tôi đều nhìn thấy, cực kỳ dơ bẩn xấu xí."

Lục Cửu nâng tay ngắt lời cô, "Huống hồ, em còn trẻ, năm nay em mới hai ba tuổi, em có biết tôi bao nhiêu tuổi không, tôi hơn em những hơn hai mươi tuổi, em tội gì. . ."

"Đừng nói nữa!" Lâm Ngải quỳ gối trên giường nâng mặt Lục Cửu lên, nói: "Những điều anh nói em đều không quan tâm, xã hội dơ bẩn xấu xí này thật sự không đáng nhắc tới, hơn nữa em tin tưởng, anh có năng lực bảo vệ em." Lâm Ngải run run ngồi trên chăn, nhích đến gần hấn hơn một chút. "Hon nhiều tuổi thì thế nào chứ, lúc lên giường anh đều làm em đến ngắt xi, khiến người ta dục tiên dục tử đó." Khi nói chuyện Lâm Ngải đã ngồi lên đùi Lục Cửu, vòng hai tay lên cổ hấn, cái lưỡi ẩm ướt liếm hôn môi hấn, bầu ngực đầy đặn cọ sát lên ngực hấn.

Cô đang khiêu khích hấn!

Lục Cửu đẩy cô ngã xuống giường, con người sâu thẳm tàn nhẫn nhìn vào cô: "Không hối hận?"

Lâm Ngải nhìn thẳng vào mắt hấn, nở nụ cười: "Không oán không hối hận."

Lục Cửu nở nụ cười, nụ cười chân chính phát ra từ nội tâm. Lâm Ngải hơi ngây người, người đàn ông trước mắt cô giống như một bảo tàng, chờ đợi cô khai phá.

Lục Cửu xoa tóc cô: "Hoan nghênh em đến địa ngục."

Lâm Ngải cười quyến rũ, khiêu khích hấn: "Hiện tại là danh chính ngôn thuận, không bằng chúng ta tiếp tục đi."

"Tiểu dân đảng, tối hôm qua tôi đã chiếm tiểu huyết của em trọn một đêm còn chưa đủ?"

"Rốt cuộc tới hay không." Cái chân nhỏ của Lâm Ngải cọ sát trên lưng hấn.

Lục Cửu xoay người tách hai chân cô ra, đôi mắt ưng đánh giá đóa hoa sưng đỏ của Lâm Ngải.

Chỉ cần vừa nghĩ đến ánh mắt hấn đang nhìn chăm chú vào nơi đó của mình, hô hấp của Lâm Ngải bắt đầu dồn dập.

Khi hấn liếm hoa huyết sưng đỏ, dùng đầu lưỡi an ủi, trên chốc hoa hạt đáng thương, Lâm Ngải phát ra tiếng rên rỉ nhỏ như tiếng mèo kêu.

Đầu lưỡi của Lục Cửu ôn nhu liếm láp đóa u hoa của cô, thỉnh thoảng chọc qua hoa hạt, mút vào chút dịch.

"Ừm. . . Ân. . ."

"Tiểu loạn huyết cũng bị tôi làm sưng lên rồi." Hấn vươn đầu lưỡi mở đóa u hoa ra, liếm láp thịt mềm bên trong, rốt cục cô cũng thét chói tai, lên cao trào.

Hấn mút hết dịch vào trong miệng, sau đó tiến lên hôn môi cô, cùng chia sẻ hương vị ngọt ngào.

Lâm Ngải quán quýt lấy đầu lưỡi của hấn, nuốt nước bọt trong miệng đối phương.

"Còn nhiều thời gian, tiểu dã miêu của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Hội Chứng Stockholm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Hai người quần lấy nhau đến gần giữa trưa mới rời giường. Lâm Ngải giẫm lên đồng quần áo rơi lộn xộn trên đất, tùy tiện nhặt lấy cái áo lót của Lục Cửu bọc vào người rồi bước vào phòng tắm.

Lục Cửu với tay lấy chiếc điện thoại di động đã tự tắt nguồn từ lúc nào, cảm sạc pin mà khách sạn chuẩn bị. Điện thoại vừa khởi động, Lý Vinh đã gọi đến.

"Alô" Lục Cửu vừa nghe điện thoại, vừa lấy một điều thuốc ra châm, cứ để thân trần như vậy tựa vào giường.

"Lão đại, rốt cục anh cũng chịu nhận điện thoại." Tiếng hét của Lý Vinh truyền tới.

"Tôi hôm qua đi động hết pin, có chuyện gì?"

"A, em không sao, tôi hôm qua lão đại ở cùng với Lâm tiểu thư?"

"Ừ"

"Oa, em đã nghe nói tôi hôm qua lão đại làm anh hùng cứu mỹ nhân." "Còn nữa, em đã giúp lão đại thu thập cái tên Hàn Dương ra về đạo mạo kia rồi, hần ta nói bỏ thuốc vào trong cốc nước của Lâm tiểu thư."

"Tôi biết rồi."

"Nga nga, chẳng lẽ lão đại tự mình nghiệm chứng, cả đêm sao, lợi hại nha, lão đại. . ."

"Tôi nay tôi sẽ trở về" Lục Cửu nghĩ nghĩ: "Còn nữa, lần sau gặp phải gọi là "Chị dâu" Sau đó hần liền cúp máy.

"Ai là chị dâu?" Lâm Ngải dựa cửa phòng tắm, cười nhìn hần.

Lục Cửu cười đến gần, "Còn không phải là tiểu lăng lợ quần mỗi cái khăn tắm lượn qua lượn lại trước mặt anh sao." Bàn tay to mà sát khiêu khích cái khe sâu hút trước ngực cô.

Lâm Ngải chụp lấy tay hần. "Hừ, chú già à, người ta cho, chú còn không cần còn gì."

"Ai ư, đây là hảo tâm trở thành lòng lang dạ thú đi." Lục Cửu kéo cô vào trong lòng, ngón tay quen thuộc tìm được cái động nhỏ sau đó cắm vào, "Không phải là vì tiểu dâm nhi em sao, làm đến mức tiểu huyết sưng lên hết cả rồi."

"Nha!"

"Nằm úp sấp lên giường đi."

Lâm Ngải quay đầu cho hần một nụ cười không thể miêu tả, quả nhiên nghe lời nằm úp sấp lên giường, còn hiểu ý kéo khăn tắm ra, mông nhếch lên cao cao.

Lục Cửu bắt đầu đi lắc đầu, mở ngăn kéo ra, lấy tuýp thuốc mỡ tiêu sưng mà khách sạn chuẩn bị, cái này là hần phát hiện ra lúc tìm sạc điện thoại.

Lâm Ngải đợi một lát cũng không thấy cây gậy thân quen đâu, đang muốn đứng dậy thì đột nhiên cảm thấy tiểu huyết mát lạnh.

"Ân ~ "

"Tiểu rối loạn, bôi thuốc mỡ mà cũng kêu dâm đẳng như vậy sao." Lục Cửu kiên nhẫn bôi thuốc mỡ vào sâu bên trong tiểu huyết sưng đỏ của Lâm Ngải.

"Được rồi, mặc quần áo vào, anh đi tắm." Lục Cửu vỗ vỗ mông cô, đi vào tắm rửa.

Lâm Ngải xoay người, chép miệng, hai tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, than thở "Bị ăn chặt mất rồi, hừ, chú già này." Cô lại lăn trên giường hai vòng mới chịu bỏ xuống nhặt quần áo rơi lung tung trên đất.

Nhìn bộ quần áo nhăn nhúm trong tay, Lâm Ngải phát sầu, thế này còn mặc sao được nữa.

"Làm sao vậy?"

"Quần áo nhẵn hết rồi, mặc. . . Uy, sao anh lại không mặc gì thế?" Lâm Ngải che mắt, cười khẽ.

"Anh quên mất có chú cún con đang ở đây." Lục Cửu xoay qua hôn lên môi cô.

"Uy uy uy, đừng chọc lung tung."

"Em đang nói tiếng gì vậy." Lục Cửu buông cô ra, xoay người lại nhặt quần áo mặc vào.

Lâm Ngải chống tay về mặt mê muội nhìn cơ bắp rắn chắc và dáng người cân đối của hắn.

"Em có một công việc rất thích hợp với anh, có muốn nghe thử chút không?"

"Cái gì?" Tiểu dã miêu này sao đột nhiên nói vậy.

"Ừm, anh không làm bang chủ nữa, chuyển sang làm người mẫu cũng không tệ, người mẫu nội y." Lâm Ngải ngấm thứ đang nổi lên dưới thân hắn, chep chep miệng: "Cũng không cần dọn thêm đâu."

"Ngà? Trông bộ dạng em thì có vẻ hiểu rõ quá nhỉ." Lục Cửu tựa tiểu phi tiểu, thông thả bước tới gần.

Lâm Ngải như nhìn thấy mưa rền gió dữ trong mắt hắn, áp ứng: "Cũng. . . Cũng không rõ lắm. . ."

"Còn không nói thật?" Ngón tay thô ráp của hắn trêu chọc trên cái đùi nhẵn mịn của cô.

"Được rồi, em nói, công ty em đang tuyển người mẫu nội y nam đến chụp quảng cáo."

"Công ty em bán nội y."

"Ai da"

"Đó chẳng phải là thành toàn cho cún con sao."

"Nào có, người ta chỉ ngắm anh thôi. . ." Lâm Ngải như đột nhiên nghĩ tới cái gì, mỉm cười nhào vào lòng Lục Cửu, ngẩng đầu nhìn hắn "Không phải Cửu gia ghen chứ?"

Lục Cửu đột nhiên ý thức được mình vừa mới ghen, nháy mắt cảm thấy xấu hổ.

Lâm Ngải cực kỳ cao hứng, nâng mặt hắn lên hôn một cái, "Yên tâm, người ta chỉ thích nhìn anh, chỉ thích bị anh làm thôi."

"Cún con đang đây này chỉ có thể là của anh!" Lục Cửu bắt lấy cằm cô, giọng điệu có chút bá đạo.

"Vâng vâng vâng"

...

Ngồi trên xe, hai người về nhà Lâm Ngải một chuyến.

Lục Cửu nhìn khung cảnh quen thuộc trước mắt, ánh mắt lơ đãng quét đến nửa bao thuốc còn lại trên bàn trà.

"Anh ngồi đi, em đi thay quần áo."

Lâm Ngải vào phòng ngủ, thay xong quần áo, kéo ngăn tủ đầu giường, bên trong có một hộp thuốc tránh thai, suy đi nghĩ lại, cô vẫn đóng ngăn kéo lại.

Không thể phủ nhận, cô chờ mong một đứa trẻ có huyết mạch của Lục Cửu.

Lâm Ngải bước ra, Lục Cửu thấy cô đã thay đồ xong, bèn nói: "Em. . ." Còn chưa đợi hắn nói xong, Lâm Ngải lập tức lên tiếng "Em cũng phải đi!"

"..."

"Anh đồng ý với em rồi, chẳng lẽ bây giờ lại muốn đổi ý?!"

"Không phải, chỉ là anh đói bụng, em không nấu cơm sao?"

". . . Chờ chút." Lâm Ngải nhận lệnh, đi vào bếp làm cơm trưa cho người đàn ông của mình.

Để lại Lục Cửu ngồi một mình trên sofa bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Hội Chứng Stockholm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13

"Có thể ăn cơm rồi."

"Trong tủ lạnh chỉ còn mấy món này, anh ăn tạm nhé." Lâm Ngải chỉ vào một món nặn một bát canh trên bàn.

"Đã tốt lắm rồi."

Lâm Ngải múc cho hắn một bát canh, "Trước đây anh ăn uống thế nào?"

"Tự làm."

"A, anh biết nấu ăn?" Lâm Ngải sợ ngây người.

Lục Cửu nhìn cô tỏ vẻ khinh thường, "Không thì ai nấu."

"Oa, em nghĩ nếu anh không có việc gì trong bang thì sẽ gọi đồ ăn bên ngoài." Lâm Ngải lại nói: "Trong TV đều diễn như vậy."

"Mấy thể loại đấy xem ít thôi." Lục Cửu cười nhạt với mấy thể loại miêu tả xã hội đen không thực tế trên TV.

Lâm Ngải nhìn hắn, "Không đúng, tiểu tình nhân của anh đâu?"

Lục Cửu buông bát đĩa, "Thế nào, muốn tham gia vào cuộc sống riêng tư của anh?"

"Thế thì sao?" Lâm Ngải thoải mái thừa nhận: "Em muốn tìm hiểu tình địch tình thù mà, nói đi, hậu cung của Cửu gia có bao nhiêu 'tỷ muội'?"

"Tiểu nha đầu" Nhìn dáng vẻ ghen tuông của cô, Lục Cửu đặc biệt muốn ôm vào trong ngực chà đạp một phen.

Lâm Ngải đặt đĩa xuống, bắt mắt: "Này, anh đừng nghĩ em nói cho có lệ!"

Lục Cửu buông bát đĩa, vẻ mặt đứng đắn: "Vấn đề này anh chỉ nói một lần."

Lâm Ngải gật gật đầu.

"Quả thật anh từng có vài bạn tình cố định, cũng có tình một đêm, nhưng. . ."

"Nhưng cái gì?"

"Nhưng từ khi gặp em đều đã chấm dứt."

"Thật?"

"Thật, dù sao tiểu dã miêu em lợi hại như vậy, mỗi lần đều ép anh đến khô."

"Không tệ." Lâm Ngải đột nhiên nghĩ đến cái gì, sắc mặt thay đổi: "Không đúng, anh nói dối, lần trước, ngay trước mặt em, anh còn cùng người phụ nữ kia. . ."

"Đó là vì muốn. . ."

"Hừ, vì muốn em tránh xa anh."

Lục Cửu thấy Lâm Ngải muốn lòi chuyện cũ ra, đành lấy lòng múc cho cô bát canh "Miệng khô rồi, ăn canh đi."

"Hừ" Lâm Ngải lạnh lùng liếc nhìn hắn, lại đột nhiên nghĩ đến cái gì bèn tiếp tục hỏi: "Em mặc tạp dề cho anh xem được không?"

"Hả?" Đối với câu hỏi bất ngờ của cô, Lục Cửu nhất thời không phản ứng lại được.

"Lần sau em chỉ mặc tạp dề cho anh xem được không?" Bàn chân nhỏ của Lâm Ngải ở dưới gầm bàn lướt dọc theo cẳng chân rắn chắc của Lục Cửu, đi đến trên chọc nơi nào đó của hắn.

"..." Hơi thở của Lục Cửu hơi rối loạn.

Cho đến khi cự long đang ngủ say trong quần tử tử thức tỉnh, Lâm Ngải mới chịu thu chân lại, làm như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Lục Cửu âm trầm thấp giọng nói: "Lời nói không bằng hành động."

"Cái gì?"

"Bây giờ Cửu gia muốn xem em mặc tạp dề!"

...

Lục Cửu nhìn cô gái nhỏ quỳ gối dưới thân hắn, chỉ mặc mỗi cái tạp dề, trên thân thể trắng nõn che kín dấu hôn xanh tím, trên cổ dính đầy hỗn hợp dâm dịch của hai người. Tính khí của hắn đang nằm trong miệng cô, cảnh đẹp như vậy, khiến cự vật vừa mới phát tiết lại nhanh chóng bành trướng cương cứng.

"Tính dịch của Cửu gia ngon không?" Hắn tham lam vuốt ve cơ thể trắng mịn của Lâm Ngải, nhìn qua cái tạp dề nhỏ xíu thấy được hai bầu ngực tròn đầy.

Bàn tay to của Lục Cửu chen vào giữa hai bầu ngực mềm khiến Lâm Ngải lập tức phát ra tiếng rên rỉ ngọt ngào, cái miệng nhỏ càng ra sức, đầu lưỡi cắn thật sâu hạ bảo bối của Lục Cửu.

"Đứa trẻ không nghe lời sẽ bị trừng phạt." Nói xong, hắn đã nâng bầu ngực nặng trĩu của cô vào tay mình, đầu ngón tay hung hăng xoa bóp núm vú cương lên.

"Ăn a ~" Lâm Ngải phát ra tiếng than nhẹ khiến trái tim người ta ngứa ngáy: "Tính dịch của Cửu gia. . . rất ngon. . ."

"Bé ngoan." Lục Cửu ôm cô dậy, xoay người tiến phòng ngủ, vừa mới đặt Lâm Ngải lên giường, hắn lập tức đè lên, xé bỏ cái tạp dề vướng bận, đặt cô trong tư thế cún con hầu hạ.

Lâm Ngải vẫn mặc hần đùa nghịch.

Lục Cửu bá đạo hôn dọc theo tám lưng tron nhẵn của cô, một đường thẳng xuống phía dưới cho đến bộ mông tròn lẳn. Hắn tách mông Lâm Ngải ra, lộ ra cục huyết thẹn thùng và hoa huyết non mềm ẩn tàng trong bụi cỏ đen.

Đúng là khiến người ta phát điên mà!

"Ăn. . . Tiến vào. . . Làm em đi." Lâm Ngải đợi không kịp, lắc mông cầu hoan.

"Theo ý em!" Lục Cửu ôm trọn bộ ngực đầy của cô, uốn thẳng lưng đưa hết gậy thịt thô to vào trong tiểu huyết mị hoặc.

"A, sâu quá, thật lớn." Lâm Ngải ngẩng đầu lên, phát ra tiếng kêu sáng khoái.

"Nói, em là cún con của Cửu gia, tiểu huyết dâm đang này chỉ cho Cửu gia làm."

Lâm Ngải lắc mông, mị hoặc rên lên: "Úm. . . A. . . Em là. . . cún con của Cửu gia. . . Ăn. . . chỉ cho Cửu gia làm. . . Nha"

Lục Cửu bóp ngực cô như đang vắt sữa, đến mức Lâm Ngải có cảm giác núm vú mẫn cảm thật sự bị hắn vắt ra sữa. Lục Cửu rút chọc mấy trăm, đột nhiên ôm lấy thắt lưng xoay người cô lại.

"A!" Tư thế thay đổi đột ngột khiến tính khí của Lục Cửu càng đi vào sâu hơn, Lâm Ngải thét chói tai đạt tới cao trào.

Lục Cửu ngậm lấy bầu vú lớn cứ nhảy lên trước mắt mình, mút mạnh, thỉnh thoảng dùng đầu lưỡi đùa bỡn núm vú.

"A, tuyệt quá, mút nữa đi. . ." Lâm Ngải ra sức nhấp nhô trên người hắn, cảm nhận quy đầu to lớn mãnh liệt đâm vào sâu trong cơ thể mình. Cô bỗng nảy ra một ý, dùng hết sức co chặt dùng đạo ép gậy thịt của hắn.

"Nha. . . Tiểu dâm đang. . . Tiểu huyết mút nhanh như vậy. . ." Lục Cửu nắm quyền chủ động, nhanh chóng rút chọc thêm vài trăm cái, rốt cục thể lực của Lâm Ngải cũng chống đỡ hết nổi ngã vào người hắn, nức nở.

"Cửu gia sắp bắn rồi, bắn hết vào trong tiểu huyết được không, ân?"

"Bắn cho em. . . em muốn. . . um. . . đều cho em. . ."

"Ngaoan." Lục Cửu dùng sức đỉnh hơn mười cái, bắn hết tinh dịch đậm đặc vào sâu trong tử cung của Lâm Ngải.

"Ăn a ~" Lâm Ngải dính chặt vào người hắn, để tính khí ở lại trong cơ thể mình, khẽ nói: "Em yêu anh, Lục Cửu"

Bạn đang đọc truyện *Hội Chứng Stockholm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Lục Cửu nghe rất rõ câu "Em yêu anh" khi cao trào của Lâm Ngải, nhưng ba chữ Lâm Ngải muốn, hẳn lại chẳng cách nào mở miệng được.

Hắn không thể cho cô bất cứ lời hứa hẹn nào.

Bây giờ hai người chỉ biết hưởng thụ, còn tương lai hư vô mờ mịt đợi đến lúc đó rồi nói sau.

Đến khi hai người thu dọn xong thì cũng khá muộn rồi, Lục Cửu lái xe đưa Lâm Ngải đến trụ sở chính của Thiên môn là một tòa biệt thự ở vùng ngoại thành.

"Cửu gia, rốt cục anh cũng chịu xuất hiện, tuy em biết đêm xuân đáng giá ngàn vàng, nhưng . . ." Lý Vinh đang nói, đột nhiên nhìn thấy Lâm Ngải xuất hiện sau lưng Lục Cửu, lập tức đứng nghiêm, cung kính chào một tiếng: "Em chào chị dâu."

"..." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Ngải thoáng chốc đỏ bừng, không biết làm sao cứ đứng ở đó.

"Được rồi" Lục Cửu ôm vai cô, hất cằm: "Không cho phép bắt nạt chị dâu."

"Dạ dạ dạ" Nhưng mà, anh ta làm sao có thể khi bắt nạt dâu chứ. Oa, hóa ra Cửu gia thích loại tiểu bạch thỏ ngoan ngoãn hiểu chuyện thế này.

Lúc Lý Vinh còn đang thăm thì, Lục Cửu đã đưa chị dâu của anh ta đi xa, Lý Vinh lấy lại tinh thần vội vàng đuổi theo.

"Anh còn có chuyện cần nói với Lý Vinh, em lên phòng nghỉ chờ anh, lát nữa anh tới tìm em."

Lâm Ngải thuận theo gật gật đầu.

"Chào chị dâu, ngày mai gặp."

"Ngày mai gặp." Lâm Ngải trả lời rất tự nhiên, đến lúc nhớ ra mình nói gì mặt mũi cô lại đỏ bừng. Lúc hai người họ đi rồi, cô không ngừng lấy tay quạt quạt, trời ơi, ngại quá.

"Cửu gia, chị dâu rất đáng yêu nha."

Lục Cửu vào văn phòng, lật xem đồng tư liệu trên bàn, "Bên Hồng Kỳ có gì khác thường không?"

"Không có, từ lúc lão đại tìm hắn ta nói chuyện, thật sự không còn xảy ra chuyện mua bán thuốc phiện nữa."

Lục Cửu gật gật đầu "Thanh Gia đâu?"

"Nghe thủ hạ báo là sau chuyện kia, lúc nào Thanh Gia cũng thời thời khắc khắc bên cạnh cô gái kia."

"Hừ, thật là si tình."

"Cửu gia. . ." Lý Vinh đi theo hắn đã lâu, cũng biết một chút chuyện giữa Thanh Gia và mẹ hắn.

Lục Cửu coi như không có chuyện gì xua tay "Rút người về đây đi."

". . . Vâng"

"Đúng rồi, cậu xử lý Hàn Dương thế nào?"

"Ha ha, Cửu gia nhất định không thể tưởng được em thu thập tên đó thế nào đâu."

"Thằng đó dám bỏ thuốc chị dâu, nên em gây ông đập lưng ông. . ." Hóa ra, Lý Vinh tìm thủ hạ tới chợ đen tìm lại thuốc kích dục loại mạnh nhất cho Hàn Dương uống, lại tìm vài cô em công phu giường chiếu thuốc dạng đẳng cấp, khiến Hàn Dương dục tiền dục tử, bắn đến mức chẳng còn gì nữa, nhưng chỗ đó vẫn cương, thuốc tan hết, chỉ còn thống khổ.

"Thế nào Cửu gia, chiêu này của em không tệ chứ?" Lý Vinh nghiêm mặt tranh công.

"Không tệ", đủ ti bỉ.

"Oa, Cữu gia, vậy em . ." Lý Vinh vừa muốn nói gì, Lục Cửu đã ngăn lại: "Vừa vặn bù cho chuyện cậu vừa bắt nạt chị dâu."

"..." Về mặt Lý Vinh như thể khóc không ra nước mắt. Đây rõ ràng là không nói lý lẽ mà.

Lục Cửu không để ý đến anh ta, hãy còn lật xem báo cáo. Lý Vinh lại hỏi: "Cữu gia, anh tính sắp xếp cho chị dâu ở đâu?"

Lục Cửu ngừng động tác, nhìn anh ta, nghĩ nghĩ "Gia viên Hoa Phủ", đặt cô bên cạnh là an toàn nhất.

Biểu tình của Lý Vinh khoa trương, hỏi tiếp: "Oa, Cữu gia muốn ở chung với chị dâu?"

Lục Cửu nhìn anh ta: "Tôi có từng nói cậu nhiều chuyện chưa nhỉ?"

Lý Vinh ôm ngực làm vẻ thương tâm, lại tự thấy thật ghê tởm, rùng mình một cái.

Đuổi Lý Vinh đi rồi, Lục Cửu đi đến phòng nghỉ, đến gần mới phát hiện Lâm Ngải tựa vào sofa ngủ từ lúc nào. Hắn cứ ngồi ngắm khuôn mặt say ngủ của cô như vậy, chỉ chốc lát sau, Lâm Ngải tỉnh dậy.

"Xong việc rồi?" Lâm Ngải híp mắt, như chưa tỉnh hẳn.

"Ừ" Hắn đưa tay vén lọn tóc rối của cô ra sau tai.

Lâm Ngải vươn vai, "Không biết em ngủ quên lúc nào nữa."

"Chắc em mệt rồi, chúng ta về nhà thôi."

"Về nhà?"

"Cụ thể là về nhà của anh!"

Lâm Ngải đứng lên "Anh đưa em về nhà anh? !"

"Thế nào, có đi không?"

"Đi!" Lâm Ngải lưu loát cầm lấy ba lô, kéo hắn ra cửa "Đi thôi, đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Hội Chứng Stockholm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Lâm Ngải nhìn quanh căn nhà, trong lòng chỉ có một suy nghĩ phong cách trang hoàng của căn nhà thật sự rất xứng với Lục Cửu, lạnh như băng, không phải màu đen thì là màu xám, không có một chút nhân khí. Đúng là làm uống phí vị trí đắc địa của căn nhà mà, Lâm Ngải nhỏ giọng nói thầm.

Lục Cửu đưa cho cô bình nước, giải thích "Anh ít khi về nhà ở, trên cơ bản đều ở lại biệt thự bên kia."

Lâm Ngải thật sự chịu không nổi khi mỗi ngày đều phải ở trong phòng thế này, nhưng nếu phản nản thì cũng không tốt lắm, dù sao vất vả lắm mới đánh vào được 'sào huyệt của địch'.

Lâm Ngải cắn tay, "Vậy anh . . không ngại nếu em cải tạo nơi này một chút chứ?"

"Theo ý em" Lục Cửu lấy ví rút ra một cái thẻ đưa cô, "Quẹt thẻ"

Hai mắt Lâm Ngải lập tức sáng ngời: "Oa, Cữu gia, em muốn làm bạn anh, người ta thật sự rất yêu anh." Lâm Ngải khoa trương đưa hai tay nâng thẻ tín dụng, hai mắt như có thể bắn ra vô vàn trái tim.

Lục Cửu bất đắc dĩ điểm điểm lên trán cô, đi vào thư phòng, không để ý tới cô bạn gái nhỏ không cùng sóng não nữa.

Lâm Ngải hưng phấn đi tới đi lui trong phòng, tưởng tượng hình ảnh về cuộc sống của hai người trong tương lai, trong lòng tràn ngập chờ mong.

Đi dạo trong nhà bếp một vòng, cô đến thư phòng

Cộc cộc cộc

"Vào đi."

Lâm Ngải dựa vào cửa: "Em có một tin tốt và một tin xấu, anh muốn nghe cái nào trước?"

"Tin tốt"

"Phòng bếp nhà anh đặc biệt đầy đủ mọi thứ, quả thực là 'chiến trường' mà em tha thiết ước mơ, chắc chắn em có thể nấu những món ngon cho anh."

"Tin xấu thì sao?"

"Tin xấu là hết gas rồi."

"Đêm nay không có cơm ăn."

Lục Cửu coi như không nghe thấy, bá đạo kéo cô vào lòng nói: "Lát nữa đi ra ngoài ăn là được."

"Không cần, em không muốn động dậy nữa rồi." Cô cười xấu xa, cọ xát trong lòng hắn.

"Gọi đồ ăn bên ngoài về."

Lâm Ngải miễn cưỡng gật gật đầu.

Đêm đó hai người gọi đồ ăn ngoài, ăn xong lại ngồi trên sofa xem một bộ phim điện ảnh, hết phim mới chuẩn bị đi ngủ.

"Làm sao vậy, không ngủ được à?" Lục Cửu đẩy Lâm Ngải đang đứng bất động trước giường.

Lâm Ngải cảm môi không được tự nhiên nói: "Anh. . . Cái giường này từng có mấy người phụ nữ nằm lên rồi?"

Lục Cửu ôm vai cô, cố ý nói đùa: "Anh phải cẩn thận suy nghĩ xem."

"Anh. . . Hừ!" Lâm Ngải khó thở xoay người muốn đi ra ngoài, lại bị Lục Cửu ôm vào lòng "Được rồi, lừa em thôi."

"Anh chưa bao giờ mang người phụ nữ nào khác về nhà này, đương nhiên là trừ em ra." Hắn mua căn nhà này là muốn ở cùng mẹ, nhưng mà. . .

"Thật sao?"

"Thật"

"Oa, ngủ thôi, em mệt quá ~" Khi nói chuyện, Lâm Ngải đã nhảy giường, cuộn tròn trong chăn, đáng vẻ kiêu ngạo khỏi phải nói.

"Tiểu nha đầu"

Đêm đó hai người ôm nhau ngủ ngon giấc.

. . . .

Hai ngày nay Lâm Ngải không đến công ty, dù sao cô cũng chuẩn bị từ chức nên chẳng thêm quan tâm. Ban ngày Lục Cửu vẫn đến biệt thự bên kia xử lý công việc, Lâm Ngải thừa dịp hắn không ở nhà, nói là làm cái tạo hoàn toàn căn nhà.

Đến khi Lục Cửu về, căn nhà vốn không có chút nhân khí đã rực rỡ hẳn lên, thay đổi hoàn toàn. Bức tường tối màu được sơn lại màu vàng ấm áp, rèm cửa sô sát đắt đỏ thành kiểu lụa trắng, sofa da đổi thành sofa vải màu vàng nghệ. Toàn bộ bàn trà, bàn ăn đổi thành phong cách điền viên. Phòng ngủ là thay đổi nhiều nhất, mỗi ngõ ngách đều là dụng tâm của Lâm Ngải. Cô thật sự muốn biến nơi này trở thành nhà của mình và Lục Cửu.

"Thế nào, đẹp không?" Lâm Ngải tự tin tranh công.

Lục Cửu sờ sờ khuôn mặt nhô nhẵn của cô: "Em thích là tốt rồi."

"À, em có ý mua cái này." Lâm Ngải chỉ vào cái ghế bên cửa sô sát đắt, ghé vào tai hắn ái muội nói: "Khi nào chúng ta thử xem."

"..."

"Hôm nay đến đây thôi, em mệt chết mắt, không chơi nữa!"

Lục Cửu véo mũi cô một cái. "Hôm nay tạm tha cho em." Ngỡ khi có chút không tốt.

Lúc ăn cơm tối, Lục Cửu hỏi về công việc của Lâm Ngải.

"Đúng rồi, em tính việc ở công ty thế nào?"

"Em chuẩn bị từ chức."

"Sau đó thì sao?"

"Lại tìm việc, em đã viết mấy bộ sơ yếu lý lịch rồi."

"Không bằng. . ."

"Không bằng cái gì?"

"Không bằng em không đi làm nữa."

"Thế nào, Cừu gia tính bao dưỡng em?" Lâm Ngải nửa thật nửa đùa.

"Có gì không thể." Hấn nói tùy ý.

Sắc mặt Lâm Ngải khê biến, nhưng khôi phục lại rất nhanh: "Nhưng người ta sợ bị Cừu gia vứt bỏ."

Lục Cừu lắc đầu, cũng không miễn cưỡng cô: "Tùy em vậy."

Chuyện này không giải quyết được gì, ngày hôm sau, Lâm Ngải trở về công ty nộp đơn xin từ chức rồi bàn giao công việc, không thể tránh khỏi việc phải gặp Hàn Dương. Trên mặt Hàn Dương rõ ràng có vết thương, hấn ta nhìn thấy cô còn hơi sợ, nhưng Lâm Ngải chẳng thèm nhìn lại.

Lúc ôm thùng rồi đi lại gặp Hàn Dương, Lâm Ngải nghĩ nghĩ, tiến lên nói khẽ với hấn: "Chuyện đó, tôi còn muốn cảm ơn anh." Nói xong, cô cười tươi rồi đi.

"..." Để lại Hàn Dương chẳng hiểu gì.

Bạn đang đọc truyện *Hội Chứng Stockholm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Ra khỏi cửa lớn công ty, Lâm Ngải đắm chìm trong ánh mặt trời ấm áp, cả thể xác và tinh thần đều thoải mái, cảm giác được đạp ông chủ dưới chân thật là tuyệt vời.

Vẫy một chiếc xe taxi, cô lấy di động ra gửi cho Lục Cừu một tin nhắn.

【 Không biết hôm nay mấy giờ Cừu gia về nhà? 】

【 Đang họp 】 Lục Cừu chỉ nhắn lại hai chữ.

"Cái gì vậy?" Lâm Ngải bấu môi bất mãn, ném di động vào trong túi.

Trở về nhà, tắm rửa một cái, Lục Cừu vẫn còn ở trong bang, không ở nhà, cô ăn trưa đơn rồi ngồi ngẩn người trên sofa. Tục ngữ nói, no ấm sinh dâm dục, trong cái đầu nhỏ của Lâm Ngải lại nảy ra một ý.

"Cho anh họp này, cho anh trả lời cho có lệ này, hử!" Lâm Ngải đang rất tức giận, hậu quả tất nhiên là rất nghiêm trọng.

Lục Cừu đang ngồi họp, không hề biết yêu tinh nhà mình lại nghĩ ra chiêu trò mới.

"Gần đây cảnh sát thường xuyên kiểm tra, tôi muốn nghe xem các vị có ý kiến gì không?"

"Nghe nói người của Nhã Đường buôn lậu thuốc phiện nên bị bắt."

Tĩnh

Điện thoại của Lục Cừu nhận được tin nhắn, mở ra, lọt vào trong mắt là hình ảnh Lâm Ngải không mặc gì ôm gối ôm ngồi trên chiếc ghế dài nở nụ cười mê người.

"Cửu gia, làm sao vậy?" Thuộc hạ thấy lão đại nhà mình cầm di động cau mày, tưởng có đại sự khó giải quyết.

"Không có việc gì, tiếp tục đi." Yêu tinh này!

"Thù hạ phải đi có báo về, nói bang chủ của Nhã Đường sắp bị lật đổ, hiện tại đều do Đằng Từ chủ trì. Hơn nữa Thanh Gia gần đây thường xuyên ra vào nơi đó."

"Đằng Từ, người phụ nữ Nhật Bản kia?"

"Đúng vậy, chính là người phụ nữ mà bang chủ Nhã Đường đưa từ Nhật Bản về, còn rất trẻ, mới đi theo ông ta hơn một năm"

"Mới một năm mà có thể khiến trên dưới Nhã Đường đều nghe theo hiệu lệnh của cô ta." Xem ra Đằng Từ này rất cao tay. "Cậu nói Thanh Gia thường xuyên ra vào Nhã Đường?"

"Đúng vậy, chuyện này rất kỳ quái."

"Vâng, Cửu gia, anh nói xem có phải Thanh Gia muốn dựa vào Nhã Đường để khôi phục lại địa vị của mình?" Lý Vinh nói ra nghi hoặc của bản thân.

"Cái này cũng có khả năng."

Tĩnh

Di động nhận được một tấm ảnh, mở ra, lần này tấm ảnh càng zoom vào gần hơn. Chủ nhân bức ảnh dựa vào chiếc ghế dài, lấy cánh tay che cảnh xuân trước ngực, mắt nhìn thẳng vào màn hình, ánh mắt tràn ngập quyến rũ trên trọc.

Lục Cửu nắm chặt di động, đứng phắt dậy: "Tôi còn có việc, Lý Vinh..."

"Cửu gia"

"Cậu chủ trì tiếp đi."

Mấy thuộc hạ không biết nguyên nhân còn tưởng lão đại nhà mình gặp vấn đề lớn khó giải quyết. Nhưng thực ra, chỉ là tiểu yêu tinh trong nhà Cửu gia lại bày trò quấy rối thôi.

Lục Cửu nhanh như chớp trở về nhà, vào thang máy, mở cửa còi giày, còi áo khoác rồi đi nhanh về phía Lâm Ngải. Hắn kéo cái gối ôm trước ngực cô, để bầu ngực nõn nà hiện rõ trước mắt.

"Không phải Cửu gia đang họp sao, sao đã về. . A. . ." Ngón tay mang theo vết chai của người đàn ông chà xát nướm vú của cô.

"Lại bày trò?"

Lâm Ngải ngẩng mặt lên, cười quyến rũ: "Đúng vậy, tiểu huyết rất ngứa, cần gây thịt lớn của Cửu gia giải tỏa."

"Đã như vậy thì hầu hạ nó trước đi." Nói xong, Lục Cửu cời khóa quần.

Thân thể trần trụi của Lâm Ngải quỳ trên mặt đất, cời quần của hắn ra, bàn tay nhỏ bé che lên cự vật đang ngủ say trong quần lót. Cô ngẩng đầu nhìn Lục Cửu, rồi vươn lưỡi ra liếm lên quần lót của hắn.

"Úm~"

Tiếng than nhẹ của người đàn ông như lời cổ vũ, cô cời quần lót của hắn ra, hôn lên vật nam tính.

Theo động tác của cô, Lục Cửu cũng bắt đầu phát ra tiếng rên rỉ, trầm thấp đầy cảm dục, đầy dụ hoặc.

Động tác của Lâm Ngải nhanh hơn, đôi mắt mí hoặc nhìn hắn, dâm dăng mê người, ngón tay có trêu chọc đỉnh quy đầu, không đến một lát, quy đầu đã bắt đầu tiết ra bạch dịch.

"Liếm nó!"

Lâm Ngải nghe lời đưa gây thịt vào trong miệng, nhưng chỉ ngậm được một nửa, cái lưỡi ẩm ướt dụ dăng mút vào, hai cái tay nhỏ bé cũng an ủi hai túi cầu nặng trĩu.

"A~" Lục Cửu ấn đầu cô, chậm rãi đóng đưa thất lưng, ma sát trong cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Rút chọc hơn mười cái, Lâm Ngải đã không còn ngậm được nữa. Rốt cuộc Lục Cửu cũng chịu rút tính khí đã ướt đầm ra, đưa tay nâng người Lâm Ngải lên ghế, tách hai chân cô ra, đóa u hoa xinh đẹp đã đầm ướt dịch.

Tính khí của Lục Cửu cọ xát bên ngoài một hồi. "Cửu gia dùng gây thịt lớn giải ngứa cho em." Nói xong, hắn chậm rãi đâm vào.

"Ân a ~" Âm đạo chật hẹp bị tính khí thô dài nói rộng, cảm giác hơi đau đớn và chướng bụng khiến Lâm Ngải khẽ nhíu mày. Nhưng đến khi cự long từ từ chuyển động, Lâm Ngải lại vô cùng thỏa mãn, hai tay không tự chủ đặt lên cổ Lục Cửu.

"Thế nào, gây thịt của Cửu gia làm em khó chịu, à?"

"A . . Thích lắm . . Ân . . Nhanh chút . . Nha, nơi đó!"

"Là chỗ này?" Lục Cửu cười, liên tiếp va chạm vào nơi mẫn cảm.

"Không . . A . . Nơi đó . . Quá sâu . . Ân . . Ân ~ "

"Ngoài miệng nói không cần, nhưng tiểu âm huyết lại rất thành thực nút chặt đó." Hắn cúi đầu hôn lên môi cô, đầu lưỡi linh hoạt dây dưa với nhau, truy đuổi, nước bọt không kịp nuốt chảy dọc theo khe miệng của Lâm Ngải.

Lục Cửu xoa ngực cô, cho đến khi hai hạt thẹn thùng bị ma sát đến đỏ bừng mới bằng lòng bỏ qua.

Sau khi bắn ra một lần, Lục Cửu thấy như vậy vẫn chưa đủ, bèn bế Lâm Ngải đã xụi lơ vô lực tiến đến sát cửa sổ sát đất.

"Cong mông lên."

"A a . ." Cô bị hắn đặt sát cửa sổ sát đất, bầu ngực mẫn cảm cọ vào rèm cửa sổ bằng lụa trắng, phía sau lại bị hắn cường thế tiến vào, khoái cảm song song khiến Lâm Ngải lại lên cao trào.

"Tiểu rối loạn, biết rõ anh đang hợp còn quyến rũ, xem anh làm chết em thế nào!"

"Ân ân . . Ai kêu anh chỉ biết hợp. . . A ~ "

"Tiểu rối loạn còn dám trả đũa, xem Cửu gia trừng phạt em thế nào."

Tính khí vẫn còn chôn sâu trong cơ thể cô, Lục Cửu dùng sức một cái, nâng chân Lâm Ngải lên, mặt đối mặt tiến vào.

Lâm Ngải nắm vai hắn, nũng nịu cầu xin tha thứ: "Mút vú em đi, trưởng quá. . ."

Lục Cửu vuốt ngực cô: "Muốn Cửu gia ăn thì tự em dâng lên đi."

Lâm Ngải miễn cưỡng ưỡn cao ngực, nâng ngực lên đặt trước miệng hắn: "Cửu gia, ngậm đi mà ~ "

Lục Cửu cúi đầu ngậm lấy núm hoa đỏ bừng, nút mạnh, đầu lưỡi linh hoạt kích thích nhũ hoa, răng nanh khẽ cắn lại lồi kéo, khiến Lâm Ngải phát ra những tiếng rên vừa dâm dăng vừa sung sướng.

Cuộc vận động vẫn tiếp tục, hắn như muốn đóng đinh Lâm Ngải lên cửa sổ sát đất luôn.

"Nha. . . Bú. . . bên kia. . . A "

"Đây là trừng phạt!"

"Ngô ngô ~" Lâm Ngải lắc đầu, không có được sự an ủi của hắn, đành phải tự động thủ xoa nắn bên ngực bị vắng vẻ.

"Đúng là dâm dăng mà." Lục Cửu ôm Lâm Ngải vào trong ngực, tăng nhanh tốc độ.

"A ~ quá nhanh . . . Ngô . . . Sâu quá. . . sắp . . . sắp hỏng rồi. . ." Lâm Ngải nức nở rên rỉ, cảm thụ tính khí của hắn đâm vào quá sâu, sợ hãi nhưng cũng đạt được khoái cảm không gì sánh kịp.

Sau khi Lục Cửu rút chọc trăm cái, rốt cục cũng bắn vào trong tử cung của Lâm Ngải, kích thích liên tục khiến cô kêu lên. Lục Cửu rút tính khí ướt đầm ra, nhìn âm đạo bị làm đến sưng đỏ đáng thương.

Lâm Ngải chẳng còn chút sức lực được Lục Cửu ôm vào phòng ngủ.

"Không cần. . . Không cần. . ." Lâm Ngải khẽ cầu xin tha thứ.

"Không phải do em chọn!"

Bạn đang đọc truyện *Hội Chứng Stockholm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Ba ngày Lâm Ngải không xuống được giường, cuối cùng đã biết kết cục của việc quyến rũ anh già nhà mình.

Vì tránh không để chuyện này xảy ra lần nữa, Lâm Ngải quyết định giường cao ngọn cò theo đuôi, cùng Lục Cửu 'đi làm'.

Hôm nay, Lâm Ngải đang ngồi trong văn phòng của Lục Cửu lên mạng đăng sơ yếu lý lịch, Lý Vinh bất chấp gõ cửa, vội vã ôm mấy thứ bước vào.

"Đại ca, chị dâu"

"Anh ôm cái gì vậy?" Lâm Ngải tò mò hỏi.

"Một đứa bé"

"Oa, anh kết hôn lúc nào vậy, còn có con rồi nữa chứ." Lâm Ngải buông laptop chạy đến bên cạnh Lý Vinh, nhìn đứa trẻ đang được bọc trong tã lót. "Thật đáng yêu, là con trai hay con gái?" Nói xong, Lâm Ngải cởi tã lót ra xem "Lợi hại quá, là con trai nha. "

Lục Cửu dựa vào ghế, mặt không chút thay đổi nhìn Lý Vinh, chờ một lời giải thích.

"Em, em oan uổng chết mất, đây không phải con em mà."

Lâm Ngải bế đứa bé, nhẹ nhàng dỗ dành "Không phải của anh thì là của là ai?"

Lý Vinh buông tay "Nhặt được."

"Nhặt được? !"

Lý Vinh gật gật đầu.

"Nhặt được ví tiền đã đánh, làm sao có thể nhặt được cả trẻ con nữa." Lâm Ngải tỏ vẻ không thể lý giải.

"Ai biết, đặt ngay ngoài cửa nhà em mà."

"Này, đã đặt ngoài cửa nhà anh, anh còn nói không phải con của anh?"

"Em . ."

"Có phải cậu để lại trong bụng người phụ nữ nào không?"

"Oa, Cửu già, anh đừng nghĩ oan cho em, em không có mà."

Khi ba người đang nói chuyện, đứa bé bỗng bật khóc.

"Trời ơi, sao lại khóc thế?" Lý Vinh kinh hãi.

"Có phải đói bụng không?" Lâm Ngải đoán bừa.

"Chắc vậy."

Lục Cửu nhìn hai người bên kia thì thầm to nhỏ, bèn đứng dậy đến gần: "Cậu đi mua sữa bột đi." Chỉ một câu liền đuổi Lý Vinh đi.

Lâm Ngải dỗ tiểu bảo bảo, quả thực thích không chịu được, cô ôm bé tiến vào phòng nghỉ.

"..." Không được, còn không thèm nhìn hần nữa!

Lục Cửu theo vào phòng nghỉ, thấy một màn khiến hần phun máu mũi.

"Em đang làm gì đấy?"

"Cho bú." Lâm Ngải nói với vẻ đương nhiên.

"Em có sữa?"

"Em có sửa hay không chẳng lẽ anh không biết." Lâm Ngải khinh bỉ nhìn lại: "Bé con khóc đến khản giọng rồi, em cứ để nó ngậm thì không khóc nữa."

Lục Cửu âm u nhìn cô, rất là bất mãn với việc một thằng nhãi con không biết lại lịch ngậm lấy nụ hoa phấn nộn chỉ thuộc về mình.

Nhìn hần không nói lời nào, Lâm Ngải trêu ghẹo: "Cửu gia cũng muốn bú sao?"

Lục Cửu nhìn chăm chăm núm vú đỏ hồng, thấp giọng trả lời: "Ừ"

"..." Lâm Ngải ngẩn người, cúi đầu nhìn tiểu bảo bảo đã ngủ say, đặt thẳng bé qua một bên, không thèm kéo áo xuống mà ngồi luôn lên đùi Lục Cửu.

"Lớn như vậy rồi sao còn ăn dấm chua như trẻ con vậy chứ." Dứt lời, cô cầm lấy núm vú của mình để sát vào bên môi Lục Cửu. "Đây, ăn đi."

Lục Cửu cũng không phản bác, cúi đầu ngậm lấy núm vú của cô, bú mút như đứa trẻ.

Lâm Ngải ôm đầu hần, đầu ngón tay luồn vào trong tóc hần.

Hai người đều rất hưởng thụ giờ khắc thân mật này, nhưng nhanh chóng bị Lý Vinh chương mắt phá vỡ.

"Ai, Cửu gia, chị dâu."

Lâm Ngải đẩy người đàn ông đang úp mặt vào ngực mình: "Này, Lý Vinh về rồi."

Lục Cửu ngoan độc hút vài cái.

"Ưm, đau quá!" Lâm Ngải bất mãn đấm lên ngực hần.

Nhũ hoa mềm mại lại bị liếm nhẹ, rốt cục Lục Cửu cũng chịu nhả nhũ hoa đã ướt đầm ra, sửa sang lại quần áo giúp cô.

"Cách tiểu tử Lý Vinh đó xa một chút "

"Quý hẹp hòi"

"Em nói cái gì?"

"Em nói 'Cửu gia mút em thích chết đi được' " Hừ, chú già keo kiệt lại thích ăn dấm chua.

Hai người ra khỏi phòng nghỉ, Lý Vinh đang ngồi trên sofa cười ái muội.

"Oa, Cửu gia cùng chị dâu đúng là ân ái nha."

"Không hiểu anh đang nói cái gì" Lâm Ngải chết cũng không thừa nhận.

"Hắc hắc, chị dâu thật sự là. . ." Còn chưa nói xong, đã bị Lục Cửu cắt ngang: "Sửa bột đâu?"

"Em mua rồi, còn mua thêm tã lót nữa."

"Đưa em." Lâm Ngải cầm túi đồ đi vào phòng nghỉ.

Bạn đang đọc truyện *Hội Chứng Stockholm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

"Cửu gia. . ." Bộ dạng Lý Vinh muốn nói lại thôi.

"Biết đứa bé đây là con của ai."

Lý Vinh gật đầu: "Là. . . của Vũ Nhu" Anh ta đã lấy băng ghi hình trước cửa nhà, phát hiện sáng sớm Vũ Nhu ôm đứa bé đó xuất hiện trước cửa nhà mình.

"Hai người rốt cuộc sao lại thế này?"

"Bọn em. . . chỉ là tình một đêm thôi."

"Tình một đêm" Rõ ràng Lục Cửu không tin, cố ý nói trúng vào chỗ yếu: "Vậy thì ai vẫn giữ hình chụp chung của hai người trong ví tiền."

"Em . . Vũ Nhu, cô ấy không thích em."

"Cậu không cố gắng thì sao mà biết cô ấy không thích cậu."

"Giờ thì tốt rồi, cô ấy có con với người khác, cậu vui không?"

"Em . ."

Lục Cửu ấn điện thoại nội bộ: "Kêu Vũ Nhu tới gặp tôi."

"Cửu gia?"

"Nghe đây, đây là cơ hội cuối cùng của cậu."

...

"Đã lâu không gặp, Vũ Nhu."

"Đã lâu không gặp, Cửu gia" Vũ Nhu cười yếu ớt đáp lại. Thật kỳ quái, mặc dù cô ở trong giới này nhiều năm, nhưng lại không có vẻ phong trần chút nào. Nếu không nói đến nghề nghiệp của cô, có lẽ đại đa số mọi người sẽ cho rằng cô là mỹ nhân thuộc thành phần tri thức.

"Mặt mũi sao lại nhợt nhạt vậy."

"Không phải Cửu gia biết hết rồi sao."

Lục Cửu thả lỏng người dựa lưng ghế ngồi: "Nhưng tôi càng muốn biết rốt cuộc cô và Lý Vinh sao lại thế này."

"Lý Vinh. . . Tôi và Lý Vinh không có chuyện gì cả." Ánh mắt của cô có chút hoảng loạn.

"Vũ Nhu, cô là người thông minh, không thể nào không biết Lý Vinh thích cô."

Nhìn thẳng vào đôi mắt sắc bén của Lục Cửu, Vũ Nhu trả lời: "Thế thì sao, người như tôi không xứng với anh ấy."

"Xứng hay không xứng, không phải chỉ có cô có quyền quyết định, cô từng hỏi Lý Vinh chưa?"

"Cửu gia, từ năm hai mươi tuổi tôi đã lăn lộn trong giới này, đến bây giờ đã mười ba năm, trong mười ba năm này tôi đã không nhớ nổi mình từng lên giường với bao nhiêu người."

"Lý Vinh là phụ tá đắc lực của Cửu gia, anh ấy rất sạch sẽ, tôi biết anh ấy không phải là người có những mối quan hệ linh tinh." Vũ Nhu nở nụ cười chua xót: "Cho nên anh nói xem, người như tôi sao xứng với anh ấy."

"..." Lục Cửu ôm trán, hai người này đúng là dành cho nhau mà, đều suy nghĩ cho đối phương.

"Kỳ thực, đêm đó, tôi rất vui."

Lục Cửu đột nhiên nghĩ đến một cái khả năng "Đứa bé kia. . ."

"Là của Lý Vinh."

"!"

Lúc tôi ở cũng Trái Thà (? Pink ko chắc lắm) thì phát hiện mình đã mang thai. Tôi không nghĩ tới chỉ có một đêm hôm đó mà lại mang thai.

"Tôi từng nghĩ sẽ bỏ cái thai đi, nhưng tôi luyến tiếc."

"Trái Thà. . ."

"Anh ấy biết đứa trẻ không phải của mình, không chấp nhận được."

"Vì sao không nói chân tướng cho Lý Vinh."

Vũ Nhu lắc đầu.

Lúc này, cửa phòng trong bật mở, Lý Vinh vọt ra, biểu tình phần nộ hiếm thấy.

Vũ Nhu đứng lên, rất kinh ngạc: "Lý Vinh "

"Vì sao gạt anh, vì sao có con của anh cũng không nói cho anh biết?"

"Em . . "

"Anh muốn một lời giải thích" "Đừng nghĩ nói cho có lệ!"

Lục Cửu đứng lên: "Nơi này để lại cho hai người, có chuyện gì thì nói ra hết đi."

Lâm Ngải kéo tay Lục Cửu, vẻ mặt hạnh phúc thỏa mãn nhìn Vũ Nhu: "Hãy cho phép em gọi chị là chị Vũ Nhu, đừng làm chuyện khiến mình hối hận, nhân sinh rất ngắn ngủi, chúng ta cũng chẳng sống được lâu, không phải sao."

Vũ Nhu nhìn hai người đang nắm tay nhau, gật gật đầu: "Cảm ơn "

Lúc hai người đi ra, Lâm Ngải có hơi lo lắng.

"Lý Vinh có thể đánh chị Vũ Nhu không?"

"Không đâu, nhưng Lý Vinh sẽ khiến Vũ Nhu phải đau lòng."

"Hy vọng bọn họ có thể ở bên nhau." Lâm Ngải thì thảo tự nói.

"Đi thôi, chuyện này không phải người ngoài chúng ta có thể nhúng tay vào."

Bạn đang đọc truyện *Hội Chứng Stockholm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Hôm sau, Lý Vinh xin một kỳ nghỉ dài hạn, mỹ danh là chăm sóc vợ con.

Lục Cửu chẳng thêm nề mặt: "Hừ, nghĩ hay thật, Vũ Nhu còn chưa đồng ý nữa là."

"Chỉ là chuyện sớm muộn thôi, Cửu gia à, anh không biết đâu, tiểu bảo bảo thật sự rất đáng yêu, mỗi ngày em đều nhìn không biết chán." Giọng nói đáng đánh đòn của Lý Vinh truyền đến: "Em nói này Cửu gia, khi nào thì anh định để chị dâu sinh con."

"Cậu thích ăn đòn à, nhanh rút đi." Lục Cửu không khách khí ngắt điện thoại.

Đuối Lý Vinh xong, Lục Cửu châm điếu thuốc, gần đây Lâm Ngải không có chuyện gì làm là chạy đến chỗ Vũ Nhu, còn mua một đồng đồ trẻ con, về nhà còn nhắc tới cục cưng đáng yêu thế nào. Hắn có thể nhìn ra cô thích trẻ con đến mức nào, không bằng sinh một đứa? Lục Cửu vừa nghĩ vậy, lại nhả ra một ngụm khói, nhìn ảnh chụp chung của hắn và mẹ trên bàn, không biết đang suy nghĩ cái gì.

...

Lâm Ngải lại bắt đầu đi làm ở một công ty quảng cáo.

Một ngày, Lục Cửu nhàn rỗi đến vô sự chuẩn bị đi đón tiểu tình nhân của hắn tan tầm, cũng chạy theo mốt “ngạc nhiên đến sung sướng” mà người trẻ tuổi đều thích, nhưng lại vô tình thấy được cảnh mà hắn không thể tưởng tượng nổi.

"Được rồi, hôm nay làm đến đây thôi, mọi người vất vả rồi." Đạo diễn ra lệnh một tiếng, toàn thể nhân viên hoan hô giải tán.

Lâm Ngải thu thập laptop chuẩn bị về nhà, thì có một đồng nghiệp vội vã chạy tới nói có một người mẫu nam ngất xỉu trong phòng thay đồ.

"Tôi qua ngay." Dù sao cũng là quảng cáo do mình phụ trách, Lâm Ngải đành phải đến phòng thay quần áo.

"Có ai không?" Lâm Ngải nhìn quanh bốn phía, phát hiện không có ai té xỉu, tưởng là có người đã giải quyết, cô định rời đi, ai ngờ, đột nhiên bị ai đó kéo lại áp mạnh lên tường.

"Á" Lâm Ngải đau đến mức kêu to.

Vừa vặn Lục Cửu đi ngang qua phòng thay đồ, nghe thấy tiếng của tiểu tình nhân, hắn đang định xuất hiện thì hành động tiếp theo của Lâm Ngải lại khiến hắn dừng bước.

"Em vừa vặn là mẫu người tôi thích, có hứng thú bên nhau một đêm không?" Người mẫu nam nói xong, thân dưới chỉ mặc mỗi cái quần lót nhỏ xíu như vô tình chạm vào Lâm Ngải.

"Thích tôi sao, muốn lên giường với tôi?" Lâm Ngải cười quyến rũ vuốt ve khuôn mặt anh ta.

"Đúng vậy, công phu trên giường của tôi rất tốt, muốn thử không?"

Lâm Ngải cúi đầu, cười cười, thản nhiên nói: "Thử xem?"

"Tôi . . A!" Người mẫu đó đột nhiên kêu lên đau đớn, gập người xuống ôm dưới thân, biểu tình thống khổ.

Lâm Ngải cầm túi đập vào người anh ta, bộ dạng hung hãn giương nanh múa vuốt: "Trong nhà lão nương cũng có đàn ông, muốn lên giường với tôi, nằm mơ đi."

Ai ngờ Lâm Ngải vừa ra cửa đã bị Lục Cửu ôm gọn vào lòng.

"Sao anh đến đây?" Lâm Ngải cười vui vẻ, lại hơi khản trương: "Vừa rồi anh trông thấy hết à? Em và tên kia thật sự không có gì."

"Hừ, chúng ta về nhà đi." Lục Cửu ghé sát vào tai cô trêu chọc: "Anh muốn ăn thịt em."

"Được"

Lên xe, Lâm Ngải vẫn vụng trộm nhìn Lục Cửu.

"Nhìn cái gì?"

"Anh thật sự không tức giận?" Lâm Ngải thấy hơi kỳ lạ, dù sao anh già này cũng là bình dấm chua tiềm ẩn mà.

Lục Cửu mỉm môi không nói chuyện, tiếp tục lái xe, lúc đến một nơi vắng vẻ thì dừng xe, tắt máy.

Chỉ một thoáng, chiếc xe biến mất trong bóng đêm.

Đêm hè gió nhẹ, xuyên qua cửa kính xe tấp vào mặt, giống như mang theo những lưu luyến ái muội. Nhiệt độ trong xe lên cao, Lâm Ngải thậm chí có thể nghe thấy tiếng tim đập của mình và tiếng thở trầm thấp của Lục Cửu.

Chuyện kể tiếp xảy ra rất tự nhiên.

Môi của hai người dính chặt lấy nhau, Lâm Ngải ngửa mặt thừa nhận nụ hôn như mưa rền gió dữ của Lục Cửu, bàn tay mềm mại phiêu du trên tấm lưng rộng lớn của hắn.

Lục Cửu cởi bỏ dây an toàn của hai người, dùng một tay bế Lâm Ngải ngồi lên đùi mình, vẫn tiếp tục nụ hôn cuồng dại.

Hai tay cũng không rảnh rồi lướt xuống áo Lâm Ngải, một tiếng “roạt” vang lên, cái áo T-shirt của cô rách toạc, bàn tay to linh hoạt tiến vào trong nội y của cô, ôm lấy bộ ngực đầy đặn, xoa nắn lồi kéo.

"Ưm~" Lâm Ngải phát ra một tiếng rên rỉ tê dại, sâu trong cơ thể cô cùng trống rỗng, muốn được lấp đầy, được thỏa mãn.

"Lục Cửu. . . A. . . Tiến vào ~ "

"Không vội" Rồi sau đó, Lục Cửu không nhanh không chậm xé nội y của cô, để bầu ngực đầy lộ ra tròn vẹn trước mắt hắn.

Đầu vú nhỏ xinh đã nhếch lên, sưng đỏ.

Lục Cửu ép người cô lại gần hơn, há mồm mút lấy núm vú, đầu lưỡi thô to trêu chọc nụ hoa mẫn cảm, thỉnh thoảng còn dùng răng lồi kéo, bên ngực còn lại thì được tay hắn âu yếm.

"A a. . . Không. . . Lục Cửu. . . Chịu không nổi. . . Ưm~" Không có được thỏa mãn, Lâm Ngải ủy khuất hờn giận.

Lần này Lục Cửu không đùa cô nữa, dù sao hắn nhện cũng rất vất vả.

Kéo váy của Lâm Ngải lên tận eo, cởi chiếc quần lót nhỏ của cô ra, Lục Cửu kéo khóa quần xuống, lấy ra cựa long hung mãnh. Hắn hơi nâng mông Lâm Ngải lên, để tính khi thô cứng trước cửa huyết ẩm ướt, lưng ưỡn thẳng đi sâu vào.

"Nha a. . . Thật lớn. . . Sâu quá" Tiểu huyết trống trải đột nhiên được lấp đầy, Lâm Ngải không tự chủ được kêu lên yêu kiều "Ân ~ a ~ "

Hai tay Lục Cửu vừa yêu thương bầu ngực mướt mà của Lâm Ngải vừa kích thích hạ thân, trong khoang xe kín mít chỉ còn lại tiếng thở dốc trầm thấp và tiếng nước dâm mị.

Có lẽ vì đang trong hoàn cảnh dễ bị người phát hiện, Lâm Ngải càng thêm miễn cảm càng thêm phóng đảng, cái eo nhỏ lắc lư theo tần suất của Lục Cửu, cô cúi đầu hôn lên môi hắn.

"Nha. . . Ân a. . . Chậm. . . A. . . Quá nhanh. . . Không. . ." Lâm Ngải bị ép buộc đến mức chẳng còn sức lực, nhưng nhờ bàn tay to của hắn nâng eo mà miễn cưỡng giữ được thăng bằng.

"Thích như vậy, thích làm ở bên ngoài, hả?" Lục Cửu đỏ mặt, bàn tay to đánh nhẹ lên mông Lâm Ngải, cảm giác được cái miệng nhỏ đó mút càng chặt chẽ, làm hắn cũng phải tăng tốc độ, tấn công hung mãnh hơn.

"A ~ thật là lợi hại. . . Rất thích. . ."

"Tiểu dân nhì!" Lục Cửu va chạm mấy trăm cái, bắn tinh dịch vào sâu trong tử cung của Lâm Ngải.

"Nha a. . . Nóng quá. . ." Rốt cuộc thể lực của Lâm Ngải cũng không chống đỡ nổi nữa, cô xụi lơ trong lòng Lục Cửu.

Thỏa mãn rồi, Lục Cửu đặt Lâm Ngải đã mê man sang ghế bên cạnh. Quần lót và áo T-shirt đều không thể mặc được nữa, Lục Cửu dùng áo khoác của mình phủ lên người cô. Nghĩ đến lúc này hắn hận không thể giết chết tên đàn ông có ý đồ dâm loạn với Lâm Ngải kia, hắn thừa nhận, hắn đang ghen!

Nhưng, hắn lại thấy kinh ngạc với phản ứng của Lâm Ngải.

Ánh mắt hắn lướt dọc từ khuôn mặt điềm tĩnh ngủ say đến cái bụng bằng phẳng của cô. Có lẽ, hắn đang chờ mong một sinh mệnh bé nhỏ.

Lục Cửu cười lắc đầu, khởi động xe.

Bạn đang đọc truyện *Hội Chứng Stockholm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

"Lại cho em leo cây!" Lâm Ngải oán hận ném điện thoại di động vào trong túi, mái tóc dài bị gió thổi loạn, đôi chân đi giày cao gót giẫm bình bịch. Cô đưa tay đẩy cửa lớn trung tâm thương mại ra.

Hôm nay là cuối tuần, cô được nghỉ ngơi, định cùng Lục Cửu đi dạo trung tâm thương mại sau đó đi xem phim, ăn một bữa tối lãng mạn dưới ánh nến, trải nghiệm buổi hẹn hò của những người trẻ tuổi yêu đương cuồng nhiệt. Ai ngờ, Lục Cửu đột nhiên có việc không đi được, cô ăn mặc động lòng người cứ vậy bị Lục Cửu thả bỏ câu.

Lâm Ngải đến rạp chiếu phim ở tầng cao nhất, mua vé xem phim, lại mua bỏng và coca, ngồi vào chỗ rồi quay sang nhìn hai bên, hầu hết đều là các cặp tình nhân, chỉ có cô cô đơn chiếc bóng. Lâm Ngải rất tức giận, miệng vẫn phải mỉm cười, nhưng lại nhai bỏng ngô rộp rộp, rất giống đang cắn Lục Cửu.

Đèn trong rạp chiếu phim từ từ tắt hết, đây là một bộ phim tình cảm, nam nữ chính mến nhau từ thời trung học, lên đại học vì hiểu lầm mà chia tay, sau nhiều năm, tìm kiếm một hồi cuối cùng lại trở về bên nhau.

Tình tiết phim chẳng có gì mới, nhưng vẫn khiến Lâm Ngải cảm động. Cô hâm mộ tình yêu của nam nữ chính. Cô chắc chắn mình yêu Lục Cửu, nhưng Lục Cửu thì sao, cô không biết nữa.

Xem xong phim, Lâm Ngải nhân thể xuống tầng dưới đi dạo, thời tiết đã chuyển lạnh, cô muốn mua cho Lục Cửu ít quần áo ấm.

Ai ngờ đang đi dạo, cô đột nhiên gặp một người phụ nữ có thai, người ấy đang cố sức nhặt mấy món đồ bị rơi lung tung.

"Ai, tôi giúp cho, cô cẩn thận" Lâm Ngải đưa cái túi cho cô ấy. "Cảm ơn. . . cô. . . Á!"

"Cô sao vậy? !" Lâm Ngải nhìn cô ấy ôm bụng đau đớn, cũng hơi hoảng.

"Tôi, đau bụng "

"Không phải cô sắp sinh chứ." Lâm Ngải đỡ cô ấy ngồi xuống, mọi người xung quanh tụ tập lại, nói đến loạn thất bát tao .

Lâm Ngải cố gắng trấn định, lấy điện thoại gọi cấp cứu: "Xin chào, đây là lầu ba của trung tâm thương mại XX, ngoài cửa nhân hàng C có một phụ nữ sắp sinh."

Trong lúc chờ đợi xe cấp cứu đến, Lâm Ngải luôn ở cạnh người phụ nữ đó.

Chỉ chốc lát sau, cấp cứu xe đến, người phụ nữ đó vẫn kéo tay Lâm Ngải, cô có muốn đi cũng không được. Lâm Ngải đành lên xe cùng đến bệnh viện.

Đúng lúc này, điện thoại của Lâm Ngải vang lên, là Lục Cửu gọi đến.

"Anh xong việc rồi à? Em đang ngồi trên xe cứu thương." "Em không sao, lúc đi dạo phố thì gặp một sản phụ sắp sinh."

"Anh đợi chút để em hỏi." Lâm Ngải cầm điện thoại nghiêng người hỏi nhân viên cứu hộ: "Xin hỏi chúng ta đến bệnh viện nào?"

"Bệnh viện bà mẹ và trẻ em XX."

"Cảm ơn"

"Bệnh viện bà mẹ và trẻ em XX." "Anh không cần đến đâu, em tự gọi xe về là được. Vậy được rồi, em chờ anh."

Xe vừa đến bệnh viện, sản phụ đã được đẩy vào phòng phẫu thuật.

Lâm Ngải vỗ bàn tay sản phụ đang cầm lấy tay mình, nói: "Đừng sợ, lát nữa là cô có thể gặp tiểu bảo bảo rồi."

Sản phụ đã vào phòng giải phẫu, cũng không còn chuyện gì nữa, Lâm Ngải chuẩn bị xuống dưới lầu đợi Lục Cửu, lại bị y tá gọi lại.

"Người nhà của sản phụ, mời chị xuống lầu một làm thủ tục nhập viện." Cô y tá vừa nói xong, thì quay vào phòng giải phẫu luôn.

"Này, tôi... không phải..." Lâm Ngải lắc đầu, đành phải xuống lầu nộp tiền.

Lâm Ngải phiếu nộp tiền, lại lên lầu, ngoài miệng còn tại nói nhỏ "Mình làm chuyện tốt, có thể xin ông trời một điều ước không nhỉ. Xin trời phạt phù hộ Lục Cửu nhà con bình an."

Ai ngờ, cô vừa bước gần đến liền nhìn thấy một người đàn ông trung niên cùng một người phụ nữ trẻ mặc kimono trẻ đứng tránh một bên.

Dựa trực giác sắc bén của phụ nữ, Lâm Ngải thấy hai người kia rất có vấn đề, bộ dạng rõ ràng rất ám muội. Lòng hiếu kỳ nổi lên, Lâm Ngải lặng lẽ đứng tránh sau cửa nghe lén.

"Chúc mừng Thanh Gia" Giọng nói ngọt ngào của phụ nữ truyền qua ván cửa, Lâm Ngải sợ run cả người, giọng nói này nũng nịu, ngáy đến chết người. 【Ồ, cô ta vừa nói 'Thanh Gia', chẳng lẽ là...】

"Thế nào, em có thai nên anh không vui à?"

"Là Đăng Từ sinh nên anh rất vui." Trong phòng bệnh truyền ra tiếng trêu đùa và tiếng quần áo ma sát. 【 Là Đăng Từ! Tại sao Nghĩa Thanh lại có thể có quen biết cô ta? 】

"Ân ~ Thanh Gia đúng là nhẫn tâm "

Nghĩa Thanh sờ bụng Đăng Từ, "Được rồi, chuyện này không cần sốt ruột, gần đây em phải cẩn thận, mang thai ba tháng đầu rất quan trọng."

"Em biết rồi, đứa trẻ trong bụng chính là lợi thế của chúng ta." 【 Con của Nghĩa Thanh và Đăng Từ? ! 】

"A, lão già kia hình như rất sung sướng, còn tưởng là con của mình."

"Bây giờ một nửa Nhà đường hiện tại đã nằm trong tay chúng ta, chỉ cần em sinh đứa bé này ra, Nhà đường sẽ là của chúng ta."

"Lão già kia đúng là mạng lớn, gần đây lại có dấu hiệu chuyển biến tốt."

Nghĩa Thanh nhéo cái cằm thanh tú của Đăng Từ một cái, "Đăng Từ tính làm thế nào?"

"Chờ tin tốt của em đi" 【 Xem ra bọn họ muốn... 】

"Ai, người nhà bệnh nhân, cô ở trong này làm gì?"

"Nguy rồi!"

Trong phòng bệnh truyền đến tiếng bước chân, Lâm Ngải kinh hãi, xoay người bỏ chạy. Cửa phòng bệnh cửa mở ra, Đăng Từ tối tăm nhìn bóng dáng chạy trốn của Lâm Ngải, ấn điện thoại: "Đừng để cho cô gái trẻ mặc váy hoa rời khỏi bệnh viện!"

Nghĩa Thanh đứng cạnh, vẻ mặt đầm chiêu như nghĩ xem đã nhìn thấy bóng dáng này ở đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hội Chứng Stockholm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Một đám người mặc đồ đen nhanh chóng ủa vào bệnh viện, Lâm Ngải biết chuyện mình nghe lén đã bị lộ, đối phương muốn bắt mình. Lâm Ngải lại không quen đường quen lối trong bệnh viện nên chỉ biết chạy lung tung.

Đột nhiên tiếng chuông di động vang lên, Lâm Ngải nhìn thoáng qua, cảm thấy 'Được cứu rồi'.

"Em ở đâu?"

"Lục Cửu, em đang núp dưới bàn y tá ở lầu hai, cứu em, có người xấu muốn bắt em."

"Đừng gác điện thoại, đứng yên ở đó đừng động đây, chờ anh." Lúc này Lục Cửu thấy vô cùng may mắn vì hắn đã gắn định vị vào di động của Lâm Ngải. Nhìn điểm đỏ trên màn hình, Lục Cửu nhanh chóng di chuyển, tìm được Lâm Ngải ở lầu hai.

"Ô ô, Lục Cửu, làm em sợ muốn chết "

"Sao lại thế này?"

"Em . . "

"Cô ta ở kia!"

"Đi thôi!" Lục Cửu kéo Lâm Ngải chạy băng băng, phía trước có một đám người áo đen chặn đường, Lục Cửu không còn cách nào khác đành trực tiếp ứng chiến. Hắn đẩy Lâm Ngải đứng sau lưng, tung một quyền đánh vào tên áo đen vừa chạy tới, tên đó ôm cầm ngã xuống kêu thảm thiết. Lục Cửu lại xoay người đá một cước giải quyết tên phía sau.

"Đi!" Lục Cửu không ham chiến, dù sao bên cạnh hắn còn có Lâm Ngải.

Đằng Từ lớn tiếng quát đám thuộc hạ: "Phé vật! Một người phụ nữ mà cũng không bắt được, tôi nuôi các người có ích gì."

"Bà chủ, người phụ nữ đó có người giúp đỡ"

"Giúp đỡ. . . Có thấy rõ là ai không?" Thanh Gia ở một bên hỏi.

"Là. . . Là Cửu gia"

"Chính là Lục Cửu?" Đằng Từ nghiêng đầu nhìn Nghĩa Thanh.

Nghĩa Thanh suy nghĩ rồi gật gật đầu, xem ra người phụ nữ kia chính là tiểu tình nhân hiện tại của Lục Cửu rồi.

【 Lục Cửu ơi là Lục Cửu, còn nhớ tôi đã từng nói, người như chúng ta sợ nhất là bị người ta bắt được nhược điểm không? 】

Từ lúc ra khỏi bệnh viện mãi cho đến khi xe lăn bánh, dọc theo đường đi Lục Cửu không nói một câu nào. Lâm Ngải ngờ ngác phục hồi lại tinh thần, vừa rồi suýt nữa hù chết cô, nếu Lục Cửu không có mặt thì đúng là không tưởng tượng nổi hậu quả.

Nhưng. . . Lâm Ngải trộm nghiêng đầu nhìn Lục Cửu, phát hiện sắc mặt hắn cực kỳ tối tăm, bộ dạng rõ ràng rất tức giận. Lâm Ngải tự biết mình làm sai nên ngoan ngoãn ngồi một bên cúi đầu lỗi.

Xe tới nơi, Lục Cửu không nói một lời xuống xe lên lầu, không để ý đến Lâm Ngải.

Mặt mũi Lâm Ngải xám xịt xuống xe theo sau Lục Cửu về nhà.

Bước vào cửa, Lục Cửu lập tức vào phòng ngủ, Lâm Ngải cắn cắn môi, nở nụ cười vui vẻ cũng tiến phòng ngủ, dựa vào người Lục Cửu nịnh nọt: "Xin lỗi mà, em sai rồi, đừng nóng giận."

Ánh mắt sắc bén của Lục Cửu quét về phía cô.

Lâm Ngải bắt giác rung mình một cái, "Em. . . Em thật sự sai rồi!"

Ai ngờ, Lục Cửu một tay đặt Lâm Ngải nằm lên ghế dài, xốc váy của cô lên, cời quần lót xuống. Bàn tay to trừng phạt đánh mạnh lên mông cô.

"A. . . Đau!" Lâm Ngải vịn vịn người.

Tay Lục Cửu tiếp tục hạ xuống, như con gió mạnh đánh xuống mông cô, trong phòng ngủ truyền ra từng tiếng bốp bốp bốp.

"Ô ô ô. . . Lục Cửu. . . Anh hỗn đản. . . Buông. . . Ô ô" Lâm Ngải khóc lớn.

Lục Cửu dần ngừng tay, thả lỏng Lâm Ngải ra.

Không còn bị giữ chặt nữa, Lâm Ngải bò lên, than thở khóc lóc lên án Lục Cửu: "Lục Cửu, anh hỗn đản, en. . . Anh bị thương!"

Lâm Ngải nhìn từng giọt máu nhỏ xuống từ tay Lục Cửu, khóc càng thương tâm "Anh bị thương sao không nói cho em biết". Cô cũng chẳng thẹn để ý mình còn chưa mặc quần lót, tiến lên cởi áo khoác của Lục Cửu. Trên cánh tay mạnh mẽ của Lục Cửu có một vết thương dài nhỏ, đang chảy máu.

"Em, em đi lấy hòm thuốc"

Lục Cửu lại kéo cô vào lòng.

"Cẩn thận miệng vết thương của anh!"

"May mà em không bị thương" Lục Cửu thản nhiên nói một câu như vậy.

Nước mắt Lâm Ngải vừa mới ngừng lại bắt đầu rơi. "Lục Cửu, em xin lỗi, hôm nay là em lỡ mẫn, em cam đoan sau này sẽ không thế nữa."

"Xin lỗi, em xin lỗi"

Lục Cửu lắc đầu, đưa ngón tay lau đôi mắt sưng đỏ của cô. "Mông có đau không?"

Lâm Ngải chep miệng "Đau". Nói xong cô nhắc chân ngồi trên đùi hắn, vòng tay ôm cổ hắn. "Nhưng không đau bằng trong lòng, anh bị thương, em đau lòng muốn chết."

"Được rồi, đừng khóc, không phải muốn bôi thuốc cho anh sao."

"Thôi nào, đừng khóc đừng khóc."

Mông Lâm Ngải bị thương, chỉ có thể quỳ gối trên giường bôi thuốc cho Lục Cửu. Lục Cửu vuốt cánh mông sưng lên của cô, rất đau lòng, nhưng vừa rồi hắn rất giận, nhất thời xuống tay không phân nặng nhẹ.

"Không có việc gì, không đau, hi"

"Xin lỗi"

Lâm Ngải lắc đầu: "Anh cũng lo lắng cho em mà."

"Sao lại có người muốn bắt em"

Lâm Ngải cười khẽ trừng mắt nhìn hắn: "Em có tin tình báo muốn cung cấp."

"Nói đi"

"Em gặp Thanh Gia với Đằng Từ" Lục Cửu đã từng nói cho cô biết, hơn nữa lúc hắn nói chuyện trong bang cũng không kiêng dè Lâm Ngải. Thế nên, nếu cô biết chút tin tức, càng sẽ tự bảo vệ được mình.

"Thanh Gia và Đằng Từ?"

"Vâng, hơn nữa đứa trẻ trong bụng Đằng Từ là của Thanh Gia."

"Em nói thật?"

"Vâng, em còn nghe thấy bọn họ nói đợi đứa nhỏ sinh ra thì nhà gì đó sẽ là của bọn họ."

"Nhà đường"

"A, đúng rồi, người phụ nữ có thai mà em giúp hôm nay chính là vợ của Thanh Gia."

"Thanh Gia đúng là chẳng phải loại tốt đẹp gì, vợ ở bên trong cử tử nhất sinh sinh con. Thế mà ông ta lại dính với người phụ nữ khác, còn làm người ta có thai, thật sự là tra nam."

Lục Cửu không nói tiếp, hắn vẫn chưa rõ rốt cuộc Thanh Gia muốn làm gì. Trước mắt chỉ có thể đi từng bước xem từng bước, gấp chiêu đỡ chiêu. Nhưng, an toàn của Lâm Ngải. . . Quên đi, còn chỗ nào có thể an toàn hơn bên cạnh hắn chứ.

Lục Cửu nhìn Lâm Ngải đau lòng đang băng bó cho mình, trái tim cũng mềm nhũn.

Bạn đang đọc truyện *Hội Chứng Stockholm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Bắt đầu vào thu, cái nóng của ngày hè cũng hoàn toàn biến mất, lão bang chủ của Nhã đường qua đời, rốt cuộc ông ta cũng không thể đợi được đứa con mình tâm tâm niệm niệm chào đời.

Đỗ lão bang chủ qua đời Lục Cửu không thể không đến viếng.

"Cửu gia, anh định đưa chị dâu cùng đi à?" Lý Vinh không phải không sợ hãi, chẳng lẽ cứ thế thừa nhận với bên ngoài Lâm Ngải là người của Lục Cửu.

"So với việc giấu đi, không bằng thoải mái đưa cô ấy theo, cho bọn họ biết đây là người của Lục Cửu tôi." Tốt nhất là để bọn họ không có suy nghĩ xấu xa nào với Lâm Ngải!

Ăn xong cơm chiều, Lục Cửu quyết định nói chuyện này với Lâm Ngải.

"Thật sự muốn em đi cùng? !" Lâm Ngải quỳ gối trên sofa xem tin tức cùng Lục Cửu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trong giọng nói không thể che giấu sự vui mừng.

"Em không sợ?" Lục Cửu trêu chọc cô.

"Hừ, em là người phụ nữ của Cửu gia, có gì phải sợ"

Ngày hôm sau, Lục Cửu không mang thủ hạ, đến Lý Vinh cũng không theo, đưa Lâm Ngải đến Nhã đường.

Lâm Ngải nắm tay Lục Cửu, mặc tây trang đen, rất ra dáng ngự tỷ, chân đi đôi giày cao gót mười phân, tuy ngoan ngoãn đi cạnh Lục Cửu, nhưng lại tỏa ra khí thế lạnh lùng, không mưu mà hợp với Lục Cửu. Cô nhìn không chớp mắt, trong lòng biết những người này trên mặt thì cung kính chào Lục Cửu một tiếng 'Cửu gia', nhưng thực ra đều hận không thể chiếm chỗ của Lục Cửu. Nghĩ như vậy, sắc mặt cô lại càng lạnh lùng.

Đi tới linh đường, Lục Cửu gặp Đằng Từ, đứng hồi lâu vẫn không thấy Nghĩa Thanh.

Lục Cửu và Lâm Ngải thấp hương, vái lạy. Đằng Từ mặc kimono đen được thủ hạ nâng với cúi đầu hành lễ với Lục Cửu. Lục Cửu bất động thanh sắc nhìn bụng cô ta, xem ra vài ngày nữa là sinh.

"Cửu gia" Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Đằng Từ rất tiêu tụy, hai mắt đỏ hồng.

Lâm Ngải ở một bên âm thầm khinh bỉ【 Ha ha, ai không biết còn tưởng là người tình thâm nghĩa trọng. Nếu Đỗ lão bang chủ đã mất biết mình bị đội nón xanh, đứa con mà lão tâm tâm niệm niệm lâu lại là của người khác, không biết có thể bật nắp quan tài ngồi dậy tìm Đằng Từ không? 】 Trong đầu Lâm Ngải đang diễn ra một vở kịch ngắn, khó khăn lắm mới có thể nhịn cười.

"Xin nén bi thương."

"Cảm ơn"

Lục Cửu nghiêng người chào Nghĩa Thanh: "Lâu lắm không gặp, Thanh Gia có khỏe không?"

"Phiền cậu lo lắng, tất cả đều tốt." Chữ tốt kia được Nghĩa Thanh nhấn rất mạnh.

"Vị này là?" Mắt Nghĩa Thanh nhìn thẳng vào Lâm Ngải.

"Đây là của tôi. . ." Lục Cửu mới nói được một chút thì ngừng, chứ không nói toạc ra, chỉ kéo Lâm Ngải qua "Còn không chào hỏi Thanh Gia."

"Thanh Gia "

"Tôi đã từng gặp Thanh Gia ở đâu rồi."

"Vậy sao"

Lâm Ngải nghiêm trang gật đầu: "Ngày đó, ở thành Nam, tại bệnh viện bà mẹ và trẻ em XX, tôi gặp một người rất giống Thanh Gia. Nhưng, chắc chắn, người đó đã làm một chuyện khiến người ta thật sự không dám khen tặng."

"..." Nghĩa Thanh nhất thời không phản ứng kịp, hẳn không nghĩ tới tiểu nha đầu này dám nói chuyện với hắn như thế.

"Tiểu nha đầu, nói mò cái gì thế, em làm sao có thể gặp Thanh Gia được chứ." Lục Cửu nói thế, nhưng ánh mắt lại mỉm cười dung túng, tiểu nha đầu này thật đúng là dám nói dám làm đâu, không hổ là người phụ nữ của Lục Cửu hắn.

"Là tôi lẩm miệng, mong Thanh Gia không trách"

"Không đâu"

Nghi thức cuối cùng, Đảng Từ chính thức tuyên bố Nghĩa Thanh gia nhập Nhà đường. Lục Cửu nhủ mảy, nhưng lại tỏ vẻ chúc mừng Nghĩa Thanh.

"Dám không kiêng nề gì mang tiểu mỹ nhân ra ngoài, không sợ bị người khác dòm ngó sao?"

"Người của Lục Cửu tất nhiên là không sợ người khác dòm ngó."

"Người trẻ tuổi, can rờ quá cũng không tốt"

"Không phải Thanh Gia vẫn biết tôi là loại người gì sao?"

Nghĩa Thanh tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn.

"Tuy Thanh Gia hiện tại là người của Nhà đường, nhưng không có việc gì cũng có thể hỏi về bang thăm các huynh đệ."

"..."

"Trong bang còn có việc, xin cáo từ"

Nghĩa Thanh nhìn Lục Cửu mà ánh mắt tối tăm 【 Người quá cuồng vọng sẽ phải chịu thiệt, Lục Cửu à. 】

Buổi tối, phòng ngủ của Đảng Từ.

"Đã trễ thế này, nếu bị người ta phát hiện anh ngủ lại phòng ngủ của bang chủ Nhà đường, em không sợ à?" Tại Nghĩa Thanh đùa bốn cầm lấy ly rượu đỏ, đối diện với ánh mắt quỳn rũ của Đảng Từ mới tắm xong bọc khăn tắm đi ra.

"Sợ? Em thấy anh sợ thì có, phó bang chủ Nhà đường?" Dứt lời, Đảng Từ lau tóc, đưa lưng về phía Nghĩa Thanh kéo khăn tắm, muốn thay áo ngủ chuẩn bị lên giường ngủ. Dù sao vừa diễn tiết mục bi tình như vậy, đối với phụ nữ có thai mà nói thì mệt chết đi được.

Ai ngờ, phía sau vươn ra một bàn tay to cản lại động tác mặc áo ngủ của cô.

Nghĩa Thanh sáp lại gần Đảng Từ, bàn tay to đầu tiên là sờ vào cái bụng tròn vì mang thai của cô rồi lại hướng lên trên chen vào hai bầu vú căng đầy, cắn thùy tai của cô. "Anh sợ? Anh sợ sẽ không làm em mang thai con anh thôi."

Nghĩa Thanh đẩy cô ngã xuống giường, nâng một chân của cô lên để tính khí của mình đi vào. "Hừ, vừa nghĩ đến lúc Đồ lão già trừng mắt to nhìn anh làm em, không nói được lời nào là anh lại dâng trào cảm xúc."

"Ngô. . . Còn không phải anh. . . A "

Nói đồ lão bang chủ chết bệnh, không bằng nói là bị đôi cậu nam nữ này làm tức chết.

Ông ta mắc di chứng chảy máu não không dậy nổi, không thể nói chuyện, suốt ngày không ra người cũng chẳng ra quỷ nằm trên giường, sinh hoạt thường ngày đều phải có người chăm sóc như phế nhân.

Nhưng ông ta vẫn muốn sống, muốn tận mắt nhìn thấy con mình chào đời, qua tuổi năm mươi ông ta đã không còn cầu mong gì nhiều, nhưng. . .

"Đồ lão bang chủ, âu không gặp, trông khí sắc của ông tốt hơn rồi đấy"

"Làm sao mà tốt được, nằm chết gì ở đó." Ông ta nghe thấy Đảng Từ nũng nịu nói.

"Người nằm im mà còn có thể khiến em mang thai, Đồ lão bang chủ quả không đơn giản"

"Đáng ghét, của anh mà anh còn không nhận, còn đẩy lên đầu người khác"

"Ngô ngô!" Nghe xong lời này, Đồ lão bang chủ này mới hiểu mình bị người ta đội nón xanh, giận run người, nhưng nhìn bộ dạng mình bây giờ lại bất lực.

"Trông Đồ lão bang chủ có vẻ không tin"

"Không sao, nếu tận mắt nhìn thấy thì ngài sẽ tin." Dứt lời, Nghĩa Thanh cởi quần áo của Đăng Từ ngay trước mặt ông ta, Đăng Từ cũng không phản kháng mà còn đặc biệt dụ ngoạn.

Rất nhanh, cái bụng lớn và thân thể trắng nõn phơi phới của Đăng Từ bày ra trước mắt ông ta, trên da còn trải rộng vết hôn xanh tím.

"Ngô. . . Cô. . . Ngô ngô. . . Tiện. . . nhân"

Nghĩa Thanh ô Đăng Từ tới bên giường, kéo khóa quần xuống đâm tính khí vào tiểu huyết của cô.

"Nha a ~" Đăng Từ thỉnh thoảng bị cấm vào, nhất thời không chống đỡ nổi, đành phải đưa tay chống xuống giường bệnh, để người đàn ông phía sau tùy ý ra vào.

Bộ ngực đầy đặn rung rinh trước khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận của Đỗ lão bang chủ.

"Bây giờ đồ lão tin chưa"

"Ngô ngô. . . Các người. . . Không. . . được. . . chết. . . từ từ!" Đỗ lão bang chủ tung hoành hơn nửa đời người nhìn một màn đông cung sống thì chết không nhắm mắt.

Hai người chiến đấu một hồi, tê liệt ngã xuống giường. "Người phụ nữ bên cạnh Lục Cửu chính là người nghe trộm chúng ta nói chuyện ngày đó?"

Nghĩa Thanh gật gật đầu, "Không đơn giản"

"Ha ha, em lại muốn nhìn xem cô ta có thể gây ra sóng gió gì."

Bạn đang đọc truyện *Hội Chứng Stockholm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Nhưng thật ra Lâm Ngải chẳng gây nên được sóng gió gì, bởi vì cô không có thời gian!

Buông văn bản hợp hành trên tay, ánh mắt Lâm Ngải quét về phía quyển lịch trên bàn làm việc, còn hai ngày nữa là đến ngày được đánh dấu, bên trên còn vẽ một trái tim.

Ngày kia là ngày kỷ niệm 100 ngày quen nhau của cô và Lục Cửu, thời gian hơn ba tháng giống như một giấc mơ, đảo điên quỹ đạo cuộc sống trước đây của cô.

Lâm Ngải rất coi trọng ngày kỷ niệm này, nhớ rõ như ngày sinh nhật của mình luôn, đến lúc đó sẽ tặng hân một món quà nhỏ bày tỏ tâm ý, chuẩn bị cả ngày ở bên người mình thích.

Lâm Ngải lên mạng sưu tầm những nhà hàng thích hợp cho các cặp tình nhân, chọn một nhà hàng rồi lập tức gọi điện thoại đặt chỗ.

Đã là ngày kỷ niệm sao có thể không có quà, nhưng Lâm Ngải muốn tặng Lục Cửu một món quà đặc biệt nhất, tốt nhất là khiến hân nhớ cả đời.

Lâm Ngải úp tay xuống mặt bàn, vẻ mặt buồn bực, đáng tiếc gần nhất vận khí của cô không tốt, bà mụ cũng không chiếu cố. Nếu thật sự trúng thưởng, cô có thể báo cáo trước mặt Lục Cửu rồi, sau đó hai tay sẽ chống nạnh nói: "Trong bụng có con của anh, anh muốn vứt bỏ em thì đúng là bội tình bạc nghĩa, một thì hai mạng"

Trong đầu Lâm Ngải lại bổ sung thêm một chút, thậm chí cô có thể tưởng tượng ra khi cô nói những lời này, Lục Cửu sẽ nhú mày. Nghĩ như vậy, Lâm Ngải lại nở nụ cười si ngốc.

"Oa, Lâm đại mỹ nhân của chúng ta có chuyện tốt gì vậy, cười tít cả mắt"

Lâm Ngải ngượng ngùng lắc tay, lại tiếp tục tìm kiếm những món quà đặc biệt.

Đang lướt web, hai mắt Lâm Ngải đột nhiên sáng ngời, trong lòng lập tức có quyết định.

...

Để đề phòng lại bị leo cây, Lâm Ngải hẹn Lục Cửu trước, nhưng cô không nói là có chuyện gì, chỉ nói muốn ra ngoài hẹn hò.

Hôm đó, vì trong bang không còn việc gì cần xử lý, hai người hẹn gặp nhau lúc ba giờ dưới lầu.

"Anh nhớ phải đến."

Lâm Ngải giữ chặt tay hắn: "Nếu hôm nay anh dám cho em leo cây, anh nhất định phải chết!" Ngữ khí của cô hơi hung tợn, nhưng vì đôi mắt to ngập nước của cô mà chẳng có chút sức uy hiếp nào.

Lục Cửu cười nhạo, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. "Biết rồi, sợ em luôn."

Lục Cửu đi rồi, Lâm Ngải thu dọn phòng ốc rồi cũng ra ngoài.

Cô đánh xe đến vùng phụ cận, dừng lại trước một cửa hàng được trang trí cổ kính, đẩy cửa ra, vén rèm cửa thêu hoa văn phức tạp lên, lọt vào tầm mắt là ảnh chụp của những người từng xăm hình ở đây.

Đúng vậy, Lâm Ngải chuẩn bị xăm hình!

"Xin chào, cô cần gì ạ?"

"Tôi đã hẹn trước rồi."

"Vâng, mời cô đi bên này"

Lâm Ngải được dẫn đến một gian phòng, trong phòng có một cái giường nhìn có vẻ rất thoải mái, quanh giường xếp các dụng cụ cùng thuốc màu, còn có rất nhiều cây xanh, trông cũng không tệ lắm.

"Cô định xăm hình này? Không thể hối hận nha." Cô nhân viên trẻ trung xinh đẹp cất lời, giọng nói rất dễ nghe.

"Vâng, có đau không?" Lâm Ngải hơi sợ.

"Nếu tôi nói không đau thì nhất định là lừa cô, sẽ hơi đau, nhưng trong phạm vi có thể chịu được." Mỹ nữ có gương mặt trẻ con vừa chuẩn bị vừa giải thích với Lâm Ngải.

Lâm Ngải gật gật đầu 【Quên đi quên đi, đã đến đây rồi, chịu đau một chút là xong nhanh thôi/(T o T)/~~】

Tốc độ tay của cô gái rất nhanh, mất mấy tiếng là xong. "Thế nào, tôi không lừa cô chứ, không đau lắm phải không"

"Đúng thế, chỉ hơi ngứa thôi"

Cô ấy dặn dò những điều cần chú ý một lúc nữa, rồi Lâm Ngải vui vẻ chào tạm biệt về nhà chuẩn bị cho ngày kỷ niệm.

Thay một bộ váy hoa, tóc cao để lộ cằm cổ mảnh khảnh, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú trang điểm thật nhẹ nhàng. Lâm Ngải nhìn tiểu mỹ nhân linh lung trong gương rất là vừa lòng.

Chỉ chốc lát sau, dưới lầu truyền đến tiếng xe, Lâm Ngải nhìn xuống, quả nhiên là Lục Cửu đã về.

Cô đi giày cao gót chạy xuống lầu.

"Hôm nay là ngày mấy?"

"Không nói cho anh biết" Lâm Ngải thắt dây an toàn, cao ngạo sai Lục Cửu lái xe.

Xe nhanh chóng tới nơi, là một nhà hàng mới mở.

Xuống xe, bồi bàn đưa hai người tới căn phòng Lâm Ngải đã hẹn trước.

Căn phòng được trang hoàng theo kiểu mới, dưới bàn ăn là một khoảng trống khá sâu, bên dưới đặt những miếng bọt biển mềm mại, lúc giẫm chân xuống rất thoải mái.

Hai người ngồi xuống, gọi đồ ăn, bồi bàn ghi lại xong rồi cũng ra ngoài.

"Còn không định nói?"

"Không nói!"

Lục Cửu nhún nhún vai, tính của Lâm Ngải chẳng giấu được chuyện gì lâu, hắn hoàn toàn không lo lắng.

Đồ ăn nhanh chóng được đưa lên, những món ăn ngon mắt được bày trong những cái đĩa tinh xảo, hai người cũng không gì thêm, hưởng thụ mỹ vị trước mặt.

Cơm no rượu say, Lâm Ngải bắt đầu đứng ngồi không yên.

Dưới bàn ăn, đôi chân trần trắng nõn của Lâm trêu chọc trên đùi Lục Cửu.

Lục Cửu bất động, dù người đẹp có trêu chọc nhưng vẫn không loạn. Lâm Ngải mỉm cười xoay người, nhét một miếng vải gấp thành hình bông hoa vào tay Lục Cửu.

Lục Cửu mở ra, là một chiếc quần lót chữ "T" khiêu gợi. Đôi mắt ung của Lục Cửu quét về phía Lâm Ngải, nhưng người nào đó trung ra vẻ mặt vô tội, không hiểu gì.

Lục Cửu mặt không biến sắc bỏ chiếc quần chữ "T" vào túi áo.

"Ngon miệng không?"

"Ừ hừ"

Kết thúc, hai người đi thang máy xuống hầm để xe.

Trong thang máy có không ít người, Lục Cửu kéo Lâm Ngải vào trong góc, nhớ tới chuyện xấu tiểu yêu tinh làm trong nhà hàng, Lục Cửu lại muốn trêu cô.

Hắn giả vờ ngồi xổm xuống đi lại giày, bàn tay to dọc theo cẳng chân bóng loáng của Lâm Ngải hướng lên trên trêu chọc. Lâm Ngải mở to mắt không thể tin được nhìn hắn, bàn tay nhỏ bé nắm lấy vạt áo hắn, vừa như chống đỡ vừa như nghênh đón.

Lục Cửu lớn mật muốn với tay vào trong quần lót của Lâm Ngải, không có miếng vải nhỏ bao bọc, bờ mông đầy đặn nằm trong bàn tay to của hắn. Ngón tay to to đè ép mông của cô, kỹ xảo xoa nắn điêu luyện khiến Lâm Ngải xụi lơ.

"Tiểu thư, cô không khỏe sao?"

"Tôi . . . Ngộ!"

Vừa vặn lúc này thang máy dừng lại. "Xin lỗi, vợ tôi không khỏe, xin nhường một chút"

Người trong thang máy tự động tránh ra, Lục Cửu ôm Lâm Ngải đi xuống cầu thang thoát hiểm.

Lâm Ngải ngửa đầu thừa nhận nụ hôn điên cuồng của hắn. "Này, Cửu gia không định làm ở chỗ này chứ."

Lục Cửu kéo cô lại gần, mút gáy cô: "Ai kêu em quyến rũ anh!"

Bạn đang đọc truyện *Hội Chứng Stockholm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Nếu lúc này có người đi qua cầu thang thoát hiểm, tất nhiên sẽ nghe thấy tiếng rên rỉ khiến người ta mặt đỏ tim đập.

"A . . . Sẽ . . . Ân . . . Có người ~ "

"Tiểu dân phụ, nếu có người em lại càng miễn cảm, có phải không?" Lục Cửu xoay người cô lại, ép cô vào giữa hai vách tường, có thể che chắn cho hai người. Bàn tay to thương thức hai bầu vú đầy đặn cách lớp váy hoa trễ ngực, đùi hắn chen vào nơi riêng tư không có gì che đậy của cô.

"Nha. . . Ân ~" Cánh tay mềm mại như không có xương của Lâm Ngải khoác lên vai hắn, trong không khí tràn ngập hương thơm say lòng người.

"Chắc chắn, đúng là miễn cảm, tiểu loạn huyết chảy đầy nước rồi này." Lục Cửu cảm giác đầu gối mình đã ướt nhẹp. Đầu lưỡi hắn lưu luyến trên càn cổ mông manh trắng nõn của cô, để lại một dấu vết ái muội.

"Ngô. . . Ngô. . . Lục. . . Lục Cửu. . ." Lâm Ngải đã động tình, tiếng nói kiều mị hơi khàn khàn, khiến người nghe như bị mèo cào nhẹ một cái.

Hắn kéo váy áo của cô xuống tới hông, rồi lại kéo miếng dán ngực silicone xuống, không còn gì che đậy, bàn tay to như nguyện lấy cầm lấy hai bầu ngực bộ ngực màu mỡ nõn nà. Đầu ngón tay thô ráp chà xát lõi kéo núm vú đã vênh lên, vân vê đủ kiểu.

"Thích anh làm vậy không?" Lục Cửu hơi đắc ý, thương thức bầu ngực tuyệt đẹp của cô.

"A. . . Thích a. . . Nhẹ chút. . . Ân" Lâm Ngải run run cầm lấy bàn tay to chen chúc trước ngực mình, giống như làm vậy có thể khiến cô có thêm sức lực.

Lục Cửu chơi đùa ngực cô, lúc bao trọn lấy hai bầu vú đột nhiên phát hiện có chỗ kỳ lạ, hần nghi hoặc xoay người cô lại xem xét. "Em đi tắm"

"Ừm. . . Đúng vậy. . . Anh có thích không?"

"Tiếng Anh, có nghĩa gì?"

Lâm Ngải kéo đầu đầu hần lại, ghé vào tai hần ôn nhu nói "My everything belongs to you". Giọng nữ kiều mị tinh tế, như mèo cào vào trái tim Lục Cửu. "Trong tiếng Trung có nghĩa là 'Tất cả của em đều thuộc về anh' "

"Thích không?"

"Anh thích tự mình để lại dấu ấn trên người em hơn." Lục Cửu cúi đầu hôn lên chỗ đó, đầu lưỡi miêu tả theo từng chữ cái.

"A. . . Lục Cửu. . . mút ngực em đi. . ." Lâm Ngải tựa vào tường, tự xoa bóp ngực mình. Rốt cuộc cô vẫn không đủ kinh nghiệm, bàn tay nhỏ bé chỉ biết lôi kéo đùa bỡn núm vú phần nộn đến trướng đau, kiều diễm ướt át trên bầu vú trắng nõn.

Lục Cửu liếm hết hình xăm, mới chịu tiếp tục hướng về phía trước, hần kéo tay cô ra, mở miệng ngậm lấy núm vú của cô.

"Nha a ~" Lâm Ngải thoải mái kêu ra tiếng, ngón tay luồn vào trong tóc hần.

Lục Cửu vừa âu yếm ngực cô vừa đưa tay lần vào trong váy cô, tìm được nơi quen thuộc, ngón tay thô ráp tách bụi cỏ rậm, đẩy âm thần ẩm ướt ra, lướt qua hai cái môi nhỏ, cuối cùng đi vào trong âm đạo.

Vừa tiến vào, ngón tay liền bị mút chặt. Lục Cửu rút chộc trong chốc lát, Lâm Ngải kêu lên rồi trào nước.

Lục Cửu rút ngón tay dính đầy dâm dịch cho vào miệng Lâm Ngải. Cô liếm sạch yêu dịch của mình trên ngón tay hần.

Giương mắt nhìn người phụ nữ hoàn toàn đắm chìm trong dục vọng, dâm đảng quyến rũ đến mức hần chỉ muốn nhốt cô lại, ân ái chán chê thì thôi. Nhốt cô lại thì có vẻ hơi khó, nhưng để cô ra, làm cô khóc lóc điên đảo thì có thể thử xem.

Hần dùng sức xoay người cô lại áp lên tường, đè cái eo nhỏ của cô lại, lộ ra nơi riêng tư phiếm nước. Cái miệng nhỏ đó đóng đóng mở mở tỏa ra mùi hương say lòng người, giống như loại xuân dược cao cấp nhất, khiến đàn ông trầm mê.

Nơi đó đã cương cứng đến phát đau, Lục Cửu cời khóa quần, kéo quần lót ra để tinh khí bắn ra. Cây gậy thô dài của hần điều vô dương oai, cái lỗ nhỏ phía trên đã chảy ra chút bạch dịch.

Hần dùng một tay đỡ thắt lưng cô, một tay cầm lấy tinh khí đã trướng đau nhắm ngay vào tiểu huyết dâm đảng, từ từ đi vào.

"Ai da ~ "

Tuy đã làm tình vô số lần, nhưng tiểu huyết của Lâm Ngải vẫn vừa nóng vừa chặt. Cô dùng một tay miến cưỡng chống lên vách tường, một tay đùa bỡn ngực mình. Tiểu huyết phần nộn lúc này đang cố sức ngậm lấy tinh khí thô to cứng rắn của hần.

Lục Cửu gầm nhẹ một tiếng, tốc độ rút chộc nhanh hơn.

"A. . . Chậm. . . Ân. . . Chậm một chút. . ." Hần ra vào vừa nhanh vừa sâu, tới tới lui lui ma sát với vách tường mẫn cảm, khiến tinh khí dính đầy dâm dịch. Thân thể cường hần của hần va chạm quá mạnh, khiến dâm dịch dính cả lên lông mu của hần.

Có lẽ sợ bị người ta phát hiện, khoái cảm cấm kỵ này khiến Lâm Ngải càng mẫn cảm càng phóng đảng. Tiểu huyết được tinh khí lấp đầy, vào đến tận tử cung. Cô có cảm giác mình sắp bị Lục Cửu giết chết đến nơi. Một lần nữa hần lại hung hăng nghiền mạnh vào chỗ đó, khiến thân thể phiếm hồng của Lâm Ngải run run, lại đạt tới cao trào.

Lục Cửu ôm lấy thân thể mềm oặt của Lâm Ngải, để cô đối mặt với mặt với mình. "Thích tư thế này không, xem anh mở rộng dâm huyết của em thế nào nhé." Khi nói chuyện, Lục Cửu lại không ngừng hướng về phía trước.

"Nha. . . Không. . . muốn. . . Ân. . . Muốn hồng rồi. . ."

"Ai kêu tiểu loạn huyết của em mút nhanh như vậy, ngày nào cũng làm mà chẳng thấy lỏng ra tí nào." Nói xong, Lục Cửu dùng sức va chạm, mỗi lần đều dính vào tận miệng tử cung, không lưu tình chút nào.

"Còn không nói hôm nay là ngày gì?"

"Ân ân. . . Là. . . Là kỷ niệm 100 ngày của chúng ta. . . A "

"Trách anh không nhớ rõ." "Em muốn cái gì?"

Lâm Ngải nghĩ nghĩ, nhìn thẳng vào mắt hắn. "Muốn một đứa con, Cữu gia có chịu cho không?"

Trong nháy mắt Lục Cửu ngây người, lập tức nở nụ cười "Như em mong muốn." Khi nói chuyện, hắn rút chọc mạnh rồi sau đó bắn hết tinh dịch vào sâu trong hoa huyệt của Lâm Ngải.

"Nha a. . . Nóng quá. . . Ân ~" Lâm Ngải lại đạt tới cao trào.

Lâm Ngải hoàn toàn xui lơ vô lực. Sau khi ăn uống no đủ, Lục Cửu cẩn thận mặc váy áo lại cho cô, rồi ôm cô rời khỏi hiện trường.

Đến khi về nhà bị Lục Cửu áp trên giường lớn, Lâm Ngải vẫn còn hơi hoảng hốt, mở to mắt vô tội nhìn hắn.

Lục Cửu cởi quần áo vương bận của hai người, hôn lên tay cô. "Không phải muốn có con sao, anh sẽ cố gắng!"

Đêm còn dài, Lục Cửu càng thêm kiên định trên con đường tạo bé con, càng chạy càng xa.

Bạn đang đọc truyện *Hội Chứng Stockholm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Vì một câu của Lâm Ngải mà hai người đã có một thời gian hoang dã vô độ, thường thường là khi mới ăn cơm được một nửa, hai người lơ đãng chạm mắt nhau, rồi sau đó là dòi chiến trường, đi tạo bé con.

Nhưng kết quả thì không được tốt cho lắm.

Lâm Ngải hơi ủy khuất, không chỉ không trúng thưởng, mà còn bị thất lưng bị thương.

Đêm nay, Lâm Ngải tắm rửa sạch sẽ, chui vào trong chăn. Lục Cửu ở trong thư phòng gọi điện bàn bạc công việc xong, lúc trở lại phòng ngủ thì phát hiện Lâm Ngải đã nhắm mắt lại, chần chập lên tận miệng, che nửa gương mặt.

Giả vờ ngủ!

Lục Cửu liếc mắt một cái là nhìn ra ngay cô đang giả vờ, nhưng hắn cũng không vạch trần, chỉ nhẹ tay nhẹ chân vào phòng tắm.

Đến lúc hắn tắm xong, Lâm Ngải trộm mở mắt, đôi mắt to ngập nước chớp chớp, quan sát tình địch.

Chỉ chớp lát sau, tiếng nước trong phòng tắm ngừng lại, Lâm Ngải vội vàng nhắm mắt lại tiếp tục giả bộ ngủ. Rồi sau đó, cửa phòng tắm mở ra, Lục Cửu không mặc quần áo bước ra ngoài.

Dùng khăn mặt lau tóc xong, Lục Cửu bước dài về phía giường.

【 Lại không sấy tóc! 】 Lâm Ngải thầm khinh bỉ trong lòng, nhưng không dám thở mạnh, tiếp tục giả bộ ngủ. Nhưng cô không biết Lục Cửu nhìn thấy từng động tác nhỏ của mình.

Lục Cửu muốn đùa nàng, bèn cố ý kéo cô vào lòng, chớp mũi của hai người chạm vào nhau, hơi thở quấn lấy nhau. Bàn tay to bên hông Lâm Ngải bắt đầu như vô ý khiêu khích.

Rốt cục Lâm Ngải không giả vờ nổi nữa, cô mở mắt chếp miệng cá giận nói: "Đáng ghét!"

"Anh làm gì à?" Lục Cửu trưng ra vẻ mặt vô tội, trong lòng lại đang cười thầm.

"Anh. . . Anh. . . Anh lừa em."

"Có sao?"

"Có!"

"Tiểu nha đầu bắt đầu cự tuyệt Cữu gia à?"

"Không phải đâu" Lâm Ngải nhanh nằm trong ngực hắn, cọ xát làm nũng.

"Vậy thì là gì?"

". . . Gần đây thất lưng không tốt lắm, mỗi ngày đều phải chống eo đi làm, ánh mắt các đồng nghiệp nhìn em đều rất kỳ quái" Lâm Ngải càng nói càng ừn khuất, nhưng đầu sỏ gây nên mọi chuyện lại đang cười, thế là cô trút mọi oán hận lên nụ hoa của hân.

"Hi!" Lục Cửu cúi đầu nhìn tiểu nha đầu đang quấy phá trước ngực mình, bắt đắ dĩ lắ đầu.

"Được rồi, được rồi, anh sai rồi "

"Không phải anh sai đâu"

【 Vậy là lỗi của ai! 】 Lục Cửu không hiểu nổi.

"Anh mới trêu chọc một tí em đã chịu không nổi, không thể cự tuyệt anh"

"Vậy không cần cự tuyệt!" Lục Cửu kéo chắ phủ lên đầu hai người, đề lên lên người cô.

"Không cần, không được, Yamete. . ."

...

Ngày hôm sau, Lục Cửu ôm cái eo mềm nhũn của Lâm Ngải xuất hiện ở nhà Lý Vinh và Vũ Nhu.

Hôm nay là sinh nhật một tuổi của tiểu bánh bao, tiểu bánh bao chính là con trai cưng của Lý Vinh và Vũ Nhu, cũng là con nuôi Lục Cửu và Lâm Ngải. Con nuôi sinh nhật, sao hai người có thể không đến.

"Cửu gia, chi dẫu đến rồi, mau vào đi." Lý Vinh nhiệt tình đón vào hai người, nhận túi lớn túi nhỏ trên tay Lục Cửu. "Cửu gia ngài và chị dẫu khách khí quá, sao còn mang nhiều quà vậy."

"Đều là cho con nuôi của tôi."

"Phiền nhị vị tránh ra, em muốn ngồi!" Lâm Ngải hữu khí vô lực liếc hai người một cái, tề liệt ngồi xuống sofa.

Lý Vinh cười gian nhìn Lục Cửu. "Chẳng lẽ tối hôm qua Cửu gia qua kịch liệt khiến chị dẫu không chịu nổi."

Lục Cửu nhìn Lý Vinh giống như đang nhìn đồ nghiệp chương, ném ra một câu khiến anh ta giận sôi lên, phải đi trấn an cục cưng nhà mình.

"Còn cậu thì có thể một kích trúng mục tiêu, chắ chắ"

"..." Uy uy uy, lão đại, anh đừng hoài nghi năng lực của em! Ồ, Cửu gia đang ghen tị sao? !

Lúc này, Vũ Nhu ôm tiểu bánh bao ra khỏi phòng ngủ.

"Cửu gia, Tiểu Ngải"

Lục Cửu gắ đầu, Lâm Ngải nhìn thấy tiểu bánh bao mới có chút tỉnh thần. "Chị Vũ Nhu, mau, cho em ôm tiểu bánh bao một cái, mấy ngày không gặp em nhớ chết mất."

Vũ Nhu cười đưa con trai cho Lâm Ngải, Lâm Ngải từ ái nhìn tiểu bánh bao trong ngực đang cười với mình. "Nga nga, tiểu bảo bối của mẹ nuôi, mẹ nuôi nhớ con muốn chết, tiểu bánh bao có nhớ mẹ nuôi không?"

Tiểu bánh bao nhận ra mẹ nuôi, cười khanh khách trong lòng cô, bàn tay nhỏ cầm lấy mấy lọn tóc cô vui vẻ cho vào miệng mình.

"Ai ư, cái này không ăn được." Lâm Ngải vội vàng kéo tóc mình ra.

Lục Cửu ở một bên nhìn cảnh này, thấy hơi hâm mộ Lý Vinh, quả thực người ngốc có phúc của người ngốc.

"Tiểu bánh bao mệt rồi à, mẹ nuôi dỗ con ngủ nhé." Khi nói chuyện, Lâm Ngải hắ hắ cắ với Lục Cửu: "Em và chị Vũ Nhu dỗ tiểu bánh bao ngủ, làm phiền nhị vị rửa tay nấu ăn."

"Được" Cô gái nhỏ này đúng là thù dai mà.

Lục Cửu và Lý Vinh vào bếp, đeo tạp dề, hai người đàn ông cao ro rửa rau cắt củ dầ ra dầ.

"Cửu gia, Diệp lão chết rồi." Lý Vinh cố ý hạ giọng nói.

Bàn tay đang thái rau của Lục Cửu dừng một chút, "Là người bắt tay với Nhắ đường?"

"Vâng, hôm kia chết ở nhà tình nhân." Lý Vinh làm động tác cắt cổ "Một dao mất mạng"

"Cứu gia, em nghe nói vì Diệp lão công khai phản đối Thanh Gia, cho nên. . ."

Lục Cửu cho rau vào trong chảo, nói tiếp: "Chỉ là giết gà dọa khỉ thôi" Ngử điệu của hắn vẫn thờ ơ trước sau như một.

"Gần đây bảo các huynh đệ phải cẩn thận." Khi nói chuyện, đồ ăn cũng đã chín. "Tôi không muốn làm vẩn bẩn cầu cho Nhã đường."

"Vâng, Cứu gia!"

Trong phòng ngủ, Lâm Ngải và Vũ Nhu đổ tiểu bánh bao ngủ say rồi đặt thẳng bẻ vào trong cái giường nhỏ, hai người ngồi bên cửa sổ nói chuyện phiếm.

"Chị Vũ Nhu"

"Sao vậy, Tiểu Ngải"

"Sao chị may mắn thế, một lần là trúng thưởng"

"Cái này. . ." Chị biết phải nói thế nào đây. "Tiểu Ngải, chuyện này không cần vội, em còn trẻ, Cứu gia cũng vẫn còn trẻ trung khoẻ mạnh, sớm hay muộn cũng có con thôi."

"Kỳ thực, chị. . ." Vũ Nhu đột nhiên mặt đỏ ngừng lời.

"Làm sao vậy, chị Vũ Nhu?"

"Chị. . . Chị có khả năng lại mang thai. . ."

"Cái gì. . . Cái gì? !"

"Chị dùng que thử thai. . . Nhưng không chuẩn lắm đâu, em. . . giúp chị giữ bí mật được không?"

"Vâng!" Lâm Ngải đưa tay ôm ngực. "Em đã bị thương một vụn điểm!"

Bạn đang đọc truyện *Hội Chứng Stockholm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Nhã đường • Phòng nghị sự

"Sao hôm nay sắc mặt mọi người nhìn đều không tốt thế?" Đằng Tử ngồi trên cao nhìn lướt qua vẻ mặt nghiêm trọng của các nguyên lão, hỏi.

"Chắc là vì Diệp lão mới chết." Nghĩa Thanh ngồi ở một bên nói.

"À?" Đằng Tử là bộ bùng tình đại ngộ. "Hóa ra mọi người đều là vì chuyện này."

Đằng Tử nhún nhún vai coi như không sao cả. "Đúng vậy, là tôi làm."

"Cô!" Một ông già trên dưới sáu mươi tuổi run run tay chỉ vào cô ra, xem ra tức giận không nhẹ: "Ông ấy. . . Ông ấy nói thế nào cũng là nguyên lão của Nhã đường, cô. . ."

"Viên bá cẩn thận, tức quá hại thân." Đằng Tử ý cười nói: "Tôi không có gì cần giải thích về cái chết của Diệp lão." Sau đó, cô ta ngừng cười, ánh mắt sắc bén, sắc mặt âm trầm đáng sợ: "Nhã đường không cần một người ngỗ nghịch đòi ra quyết sách thay bang chủ, cho dù người đó có là nguyên lão."

"Tôi tin các vị đang ngồi đây đều là người thông minh." Đằng Tử bụng mang dạ chứa từ từ đứng lên, "Nói đơn giản là các vị muốn lợi ích cao nhất."

"Rất tốt, tôi cũng vậy!"

"Tôi sẽ làm cho Nhã đường quét khỏi trên tay tôi." Dù còn trẻ nhưng dã tâm của ta rất lớn.

Đằng Tử nhìn quét qua mọi người "Trước hết chuyện chúng ta phải làm là thống nhất một lòng."

"Trong bụng tôi là con của Đỗ lão bang chủ, cho đến khi đưa bé ra đời, còn cần các vị dụng tâm phụ tá." Cô ta vầy vầy ý bảo người hầu dâng trà, "Huống hồ, tôi cũng không hy vọng người ngoài nói tôi khất khe với các nguyên lão của lão bang chủ." Đứng là vừa đầm vừa xoa.

"Hãy cho qua chuyện của Diệp lão, thỉnh các vị cho phép tôi lấy trà thay rượu, vì Nhã đường ngày mai, nâng chén!"

Chiêu giết gà dọa khỉ này của Đổng Tử quả thực hữu dụng, chặn được miệng của những người tự coi mình là công thần của Nhã đường, khiến bọn họ không dám khinh thường cô ta.

Trước mắt, trong phòng nghị sự chỉ còn lại Nghĩa Thanh và Đổng Tử.

Không có người ngoài, hai người làm càn, Đổng Tử sùn ngồi trên đùi Nghĩa Thanh, ôm cổ hân, "Chuyện Diệp lão không tệ!"

Nghĩa Thanh sờ bụng cô ta, không có lên tiếng.

"Người phụ nữ kia đâu."

"Đã xử lý rồi." Một viên quân cờ thối, không còn tác dụng thì tất nhiên là sẽ vứt bỏ.

"Trước mắt trong bang đã ổn định, kế tiếp chúng ta cũng nên bắt đầu hành động."

"Đổng Tử, em có nghĩ tới chuyện rửa tay chậu vàng, sống an nhàn nửa đời còn lại." Hân nói xong, Đổng Tử lập tức lấy biểu tình không thể tin được nhìn hân, cười nhạt: "Em không nghe nhầm chứ"

"..."

"Không có khả năng!" Đổng Tử đứng lên, khuôn mặt vốn xinh đẹp động lòng người trở nên dữ tợn, "Em không quên được cảm giác khuất nhục từng bị người khác dẫm nát dưới chân."

"Không quên được cảm giác ghê tởm khi lão già kia bắn tinh trong thân thể em." Đổng Tử không chế để không rít gào lên.

"Nhưng, em phải cảm ơn ông ta, nhờ có ông ta, em mới có thể đứng ở vị trí này." Đổng Tử trấn an sờ sờ bụng, vì vừa rồi quá kích động, trong bụng hơi động đậy. "Em thích đứng trên đỉnh cao quyền lực tùy ý chi phối người khác, nhất là khoái cảm khi được nắm sinh tử của người khác trong tay mình."

"Nghĩa Thanh, đừng bao giờ nói rửa tay chậu vàng nữa. . . Em . . không quay đầu được nữa rồi."

"Huống hồ, anh có thể quên những người đó làm nhục anh thế nào sao?" Bàn tay tinh tế khoác lên vai Nghĩa Thanh, hơi dùng sức "Lục Cửu đã tự tay đẩy anh từ thiên đường xuống địa ngục."

Nghĩa Thanh mím môi, hai mắt sẫm lại, mỉm cười "Em từng nói, ngay cả khi không đến được thiên đường, cũng muốn kéo bọn họ xuống địa ngục."

...

Vũ Nhu lại mang thai, Lý Vinh lại có thể danh chính ngôn thuận xin nghỉ ở nhà.

"Cầm thú!"

"Cái gì chứ, Cửu gia!"

"Biến biến biến" Lục Cửu thẹn quá thành giận, không nghe lời giải thích của anh ta.

Đuổi Lý Vinh đang đắc ý dào dạt đi, Lục Cửu nhận được điện thoại của Lâm Ngải. Ai ngờ vừa nhắc máy đã nghe thấy cô khóc.

"Em sao vậy!"

"Ô ô. . . Lục Cửu. . . Ô ô" Lâm Ngải càng khóc càng thương tâm, khóc như muốn trôi cả trời đất.

Lục Cửu vò đầu, hân chưa gặp tình huống này bao giờ, luống cuống tay chân an ủi: "Đừng khóc, sẽ có con thôi, chúng ta cố gắng hơn nữa."

"Không. . . Ân. . ."

"Cái gì?"

"Em. . . Em hình như mang thai. . ."

"Hả?!"

"Em. . ."

"Bây giờ anh về ngay, chờ anh."

Bạn đang đọc truyện *Hội Chứng Stockholm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Lục Cửu hấp tấp lái xe về nhà thì không thấy báo bối nhà mình đâu, lúc này, hắn mơ hồ nghe thấy có tiếng vang trong phòng tắm, bèn đẩy cửa bước vào. Quả nhiên, thấy Lâm Ngải đang ngồi trên bồn cầu, trên tay cô cầm cái gì, khuôn mặt nhỏ ướt đẫm nước mắt như chú mèo mướp.

Nhìn thấy Lục Cửu về, Lâm Ngải ngẩng đầu đáng thương nhìn hắn, cái miệng nhỏ nhếch lên trông rất ủy khuất, đôi mắt to khóc sưng cả lên.

"Lục Cửu. . . Ô ô. . . Em. . . Em hình như. . . mang thai" Nói xong cô run run tay đưa cái gì đó cho hắn.

Lúc này Lục Cửu mới nhìn ra đó là que thử thai, hắn ngồi xôm xuống nắm lấy cái tay không ngừng lên của cô, dịu dàng nói: "Đừng khóc, anh đưa em đến bệnh viện, được không?"

Sự dịu dàng của Lục Cửu có lực sát thương rất mạnh đối với Lâm Ngải, cô nhanh chóng trấn tĩnh, cùng Lục Cửu một đến bệnh viện Sản nhi gần nhất, lấy mẫu để làm kiểm tra, quá trình chờ đợi kết quả là dày vò, may mà kết quả khả quan.

Lâm Ngải nhìn kết quả xét nghiệm trên tay mà vừa khóc vừa cười, "Lục Cửu, em sắp được làm mẹ rồi."

"Ừ, anh cũng sắp làm ba rồi." Gương mặt cương nghị của hắn thoáng qua ý cười.

"Em sắp làm mẹ, sắp làm mẹ rồi." Lâm Ngải vui đến mức quên cả hình tượng, nhảy dựng cả lên, Lục Cửu vội vàng kéo cô lại "Coi chừng một chút!"

Lâm Ngải nghịch ngợm thè lưỡi, bắm lấy cánh tay hắn như chú chim nhỏ nép vào người hắn, ngọt ngào nói: "Chúng ta về nhà đi"

Lục Cửu nhéo nhéo mũi cô, bất đắc dĩ nói thầm: "Tiểu nha đầu!"

Lâm Ngải rất vui nên không thèm tranh luận với hắn, dính sát lấy cánh tay làm nũng.

lúc hai người đang định rời khỏi bệnh viện thì trùng hợp gặp cảnh tượng Nghĩa Thanh vội vã chạy vào.

Nghĩa Thanh thấy hai người bèn dừng bước, trên mặt lập tức treo lên nụ cười đối trá "Khéo vậy?"

Lục Cửu không thèm chào hỏi, chỉ đánh giá hai người đàn ông mặc đồ đen đi sau Nghĩa Thanh.

"Xem ra Thanh Gia rất vội, chắc là Đổng Tử tiểu thư sinh con à."

"Lâm tiểu thư thật thông minh. Đúng vậy, Đổng Tử vừa mới sinh một bé trai."

"Chúc mừng Thanh Gia." Lâm Ngải vừa cố ý nói như vậy, vừa quan sát sắc mặt của Nghĩa Thanh.

Rốt cuộc Nghĩa Thanh vẫn là kiểu gừng càng già càng cay, nghe xong lời này mặt cũng không đổi sắc. "A, lời này phải là chúc mừng lão bang chủ đã mất chứ". Ánh mắt sắc lạnh của Nghĩa Thanh liếc đến tờ xét nghiệm Lâm Ngải cầm trong tay, nói: "Xem ra cũng đến phiên tôi chúc mừng hai người, Lâm tiểu thư"

"..." Lâm Ngải lập tức hơi khấn trương giấu tờ giấy ra sau lưng, bàn tay đang bám vào tay Lục Cửu âm thầm dùng sức.

Lục Cửu biết cô lo lắng sợ hãi, bèn trấn an vỗ vỗ tay cô rồi kéo cô vào lòng. "Vây cảm ơn Thanh Gia, ngày sau mời rượu Thanh Gia nhất định phải tới nhé."

"Đương nhiên, tôi nhất định sẽ đến."

"Đổng Tử tiểu thư vừa mới sinh, Tiểu Ngải lại đang mang thai, Lục nỗ không nhiều lời với Thanh Gia nữa, hẹn gặp lại." Lục Cửu định đi, thì Nghĩa Thanh không nặn không nhặt lên tiếng: "Lục Cửu, cậu không quên những lời tôi đã nói trước kia chứ."

"A, Thanh Gia nói nhiều lắm, nhất thời tôi không nhớ ra."

"Ha ha, không sao cả, tôi tin cậu sẽ nhớ lại nhanh thôi." Nói xong, Nghĩa Thanh dẫn người rời đi.

Bàn tay trong túi quần của Lục Cửu nắm chặt thành quyền.

"Lục Cửu, ông ta nói vậy là có ý gì?" Lâm Ngải chớp chớp ánh mắt, tỏ vẻ cô nghe không hiểu.

Lục Cửu vuốt mái tóc dài của cô, "Không có việc gì, đừng nghĩ lung tung, bây giờ em là phụ nữ có thai, đang có con của Lục Cửu anh đây."

"Biết rồi!"

"Chúng ta chúc mừng thế nào đây?"

Lục Cửu có tâm sự, nhưng vẫn trả lời: "Theo ý em"

"Được, em cần phải cẩn thận suy nghĩ, hắc hắc"

Nhìn ý cười rạng rỡ trên mặt Lâm Ngải, trực giác của Lục Cửu bảo hắn đây là điều hắn phải bảo vệ. Hắn không được phép khinh suất, hiện tại hắn không có một mình nữa, hắn có Lâm Ngải vừa đưa con chưa chào đời. Nghĩa Thanh nói đúng, hắn có vương bản, có uy hiếp, đây chính là điểm trí mạng!

Lục Cửu tính toán trong lòng dù dùng cách nào cũng phải khuyên Lâm Ngải nghỉ việc, nhất định luôn phải để cô trong tầm mắt.

Hắn tưởng sẽ rất khó khăn, không nghĩ tới Lâm Ngải không phản đối đề nghị này, thậm chí còn gơ hai tay tán thành. Lúc trước bảo cô xin nghỉ thì cô cho hắn nhìn mặt lạnh mấy ngày.

"Oa, không phải chứ, Cửu gia còn ăn dấm chua với cả trẻ con nha." Biểu tình cổ nhin cười của Lâm Ngải rất khoa trương.

"Nào có"

Lâm Ngải ôm tay, khinh bi: "Chết không thừa nhận, chắc chắn"

"Tiểu nha đầu, muốn ăn đòn hả"

"Đánh đi, đánh đi, trong bụng em đang có con của anh đây."

"Tiểu trứng thối!" Lục Cửu ôm cô, vừa vào phòng ngủ liền cởi hết quần áo của cô ra.

"Uy uy uy, Lục Cửu, còn chưa được ba tháng, bây giờ không thể làm." Lâm Ngải vừa tránh tay hắn vừa muốn mặc lại quần.

Ai ngờ cô không dự đoán được một chuyện vô cùng xấu hổ, đó là bị Lục Cửu тет мông.

"!" Lâm Ngải đỏ mặt, lớn như vậy rồi mà còn bị đánh đòn.

Lục Cửu làm sao dám đánh thật, chỉ làm bộ dạng thôi. Nhưng nhìn cái mông tròn trắng bóc cứ lắc lư trước mắt, hắn lại hơi động tình, may mà trước khi lau súng, hắn đã kịp thu tay lại.

"Em nói trước nè, ba tháng này anh không được chạm vào em đâu nhé."

"..." Rốt cuộc là ai chọn ai

Lục Cửu mơ hồ có thể dự đoán được ba tháng tới mình sẽ vô cùng thâm thâm.

Bạn đang đọc truyện *Hội Chứng Stockholm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Đừng nhìn Lục Cửu là bang chủ cao lớn thô kệch, đến khi Lâm Ngải mang thai thì hắn lại biến thành người yếu nhệ tứ tứ tứ.

Hiện tại nếu trong bang không có việc gì lớn thì hắn sẽ không trở về biệt thự bên kia. Lúc đầu trên dưới Thiên môn còn không hiểu, cuối cùng Lý Vinh vẫn là mồm rộng nói ra hết, nói bang chủ được lên chức cha, hoàn thành mục tiêu.

Một tháng đầu, Lâm Ngải vẫn chưa thấy có gì thay đổi. Cho đến tháng thứ hai, phản ứng nôn nghén mới ập đến bất ngờ, hơi chút là cô buồn nôn không muốn ăn gì, cứ ăn cái gì là nôn ra cái đó. Nhìn bảo bối nhà mình nghén đến mức sắc mặt tái nhợt bộ dáng gầy yếu, khiến Lục Cửu đau lòng muốn chết.

Bình thường bảo Lục Cửu đọc sách là như muốn lấy mạng hắn. Còn bây giờ mỗi ngày hắn dùng gần hết thời gian xem sách chăm sóc sức khỏe, hao hết

tâm tư cân nhắc cho tiểu bảo bối nhà mình ăn gì, chỉ muốn cô ăn nhiều một chút để bổ sung dưỡng chất.

"Buổi tối muốn ăn gì?" Lục Cửu cung nựng tiểu nha đầu đang dính sát vào lòng mình.

Lâm Ngải không thèm ăn, không biết muốn ăn cái gì cũng không có khẩu vị, cô lắc đầu, đưa tay ôm eo hắn làm nũng.

"Không ăn cái gì làm sao mà được, ngoan, nghe lời anh." Trong đầu Lục Cửu có đủ các món ăn đọc được trong sách hai ngày nay "Ăn mỳ được không, anh mới học được."

Lâm Ngải chép miệng nhìn hắn, miễn cưỡng gật đầu: "Không cần cho nhiều mỳ quá, sợi mỳ phải thật nhỏ, cho thêm một quả trứng gà, em muốn ăn mềm một chút."

"Đã biết, tiểu tử tông"

Được cô đồng ý, Lục Cửu lập tức chui vào bếp, tay chân lanh lẹ cán mỳ, còn hầm thêm một nồi canh bồ câu.

Lục Cửu làm rất nhanh, chỉ một lúc đã xong nồi mỳ thơm nức mũi, sợi mỳ nhỏ xíu cùng nước dùng trong veo, trứng gà vàng óng. Hắn gấp mỳ vào một chén nhỏ, thêm non nửa bát nước canh, rồi bùng lên lửa.

"Làm gì vậy?" Hắn vừa đẩy cửa phòng ra, thấy Lâm Ngải đang đứng trước cái gương to kéo váy ngủ nhìn trái nhìn phải.

Lâm Ngải vẫy tay với hắn. "Anh mau đến xem"

Lục Cửu đặt khay đồ ăn lên tủ đầu giường, đi đến phía sau cô, "Làm sao vậy?"

"Anh xem, bụng lớn hơn một chút rồi"

Bàn tay to chai sạn dịu dàng vuốt ve bụng cô, "Ừ, cũng ba tháng rồi"

Lâm Ngải phủ tay mình lên tay hắn, nhoen miệng cười: "Còn nửa năm nữa là có thể gặp tiểu bảo bối rồi"

"Chờ thằng nhóc này ra, anh sẽ tét mông nó thật đau." Lục Cửu ôm cô vào lòng, "Ai bảo nó dám bắt nạt mẹ nó."

"Anh làm được sao?"

"Anh càng thương em hơn." Trong ánh mắt thâm thúy là tính nồng ý đậm.

"Em rất tốt, thật đấy, anh đừng lo lắng." Mười ngón tay cô nắm chặt lấy tay hắn. "Ừm, em hơi đói rồi, mau, cho em nếm thử tay nghề của anh đi."

Lục Cửu đặt cái bàn ăn nhỏ lên giường, múc cho cô một thìa canh, kiên nhẫn thổi nguội. "Nào, uống chút canh trước."

"Em tự làm. . ."

Lục Cửu nắm lấy bàn tay đang vươn ra của cô, cố ý nói: "Ng Sloan, há mồm"

Lâm Ngải thấy không tránh được, đành phải đỏ mặt há mồm uống hết.

"Vị thế nào?"

"Rất ngon"

Lục Cửu lại cẩn thận gấp thêm mỳ đặt vào thìa, "Nào, há mồm"

Lâm Ngải như con sóc nhỏ chỉ cần há miệng chờ ăn.

"Lại uống thêm ngụm canh"

Lâm Ngải vừa ngẩng đầu đã bị đôi môi mềm mại của hắn áp vào môi, nước canh thơm ngọt lập tức tràn đầy khoang miệng.

Hai đôi môi rời ra, một người vẻ mặt thỏa mãn, một người mặt mũi đỏ bừng.

Lục Cửu liếm liếm môi, khóe miệng khẽ nhếch: "Mùi vị quả nhiên không tệ"

"..." Lão lưu manh này, Lâm Ngải thầm mắng trong lòng.

Không biết vì nguyên nhân gì, hôm đó phản ứng nôn nghén của Lâm Ngải giảm đi nhiều, sau một lúc lâu cuối cùng cũng ăn no.

"Xem ra sau này đều phải mớm cơm như vậy" Lục Cửu nhả ra một câu.

"! " Lâm Ngải khinh bỉ nhìn hấn.

Bạn đang đọc truyện *Hội Chứng Stockholm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Thời gian giống như mọc cánh, trôi qua rất nhanh, chỉ chớp mắt bụng Lâm Ngải đã gần bảy tháng, trông như ngọn núi nhỏ.

Sau khi hết nôn nghén, hiện tại khẩu vị của Lâm Ngải đặc biệt tốt, khuôn mặt vốn thanh tú nhỏ nhắn cũng đầy đặn mượt mà lên không ít.

Khi Lục Cửu cầm cốc nước chanh tươi lên lầu, Lâm Ngải đang nằm trên cái ghế dài bên ngoài ban công, vừa mới cất điện thoại.

Hấn đưa cốc nước cho cô "Điện thoại của ai vậy?"

"Là chị Vũ Nhu, chị ấy nói một thời gian nữa sẽ cùng Lý Vinh về thăm em" Lâm Ngải uống non nửa cốc nước trái cây, bộ dạng híp mắt thỏa mãn tựa như con mèo con.

Lục Cửu gật gật đầu, ngồi xuống bên cạnh, bàn tay to mò lên cái bụng tròn vo của cô. "Tiểu tử này Lý Vinh cũng không biết nhặt được cái vận cứt chó gì nữa." Từ lúc biết Vũ Nhu mang thai lần hai, Lý Vinh liền cân nhắc xin nghỉ dài hạn, mang vợ con về quê, nhưng mãi vẫn không thể đi được. Cho đến mấy tháng trước Lý Vinh nhận được điện thoại của hàng xóm ở quê, nói là mẹ anh ta không cẩn thận bị ngã, hỏi anh ta có thể về thăm không. Lý Vinh lập tức mua vé xe về quê, vốn định để Vũ Nhu ở lại an thai, nhưng Vũ Nhu không đồng ý, hai người liền cùng về nhà.

Sau khi ở quê hơn một tháng, cuối cùng hai người đó cũng định trở về.

Lâm Ngải nuốt một trái mơ chua chua ngọt ngọt cho Lục Cửu, vị chua chát làm tóc gáy hấn dựng hết cả lên.

"Ha ha, chua vậy sao" Lâm Ngải cười to "Em thấy rất ngon, em phải kêu chị Vũ Nhu mang về thêm một ít mới được. Quả này là đặc sản ở quê Lý Vinh, vị ngọt ngọt chua chua lại nhiều nước, đặc biệt thích hợp cho những bà mẹ kén ăn.

"Tiểu trứng thối!"

"Đúng rồi, lần này Lý Vinh trở về hình như là muốn đưa mẹ anh ấy lên ở cùng."

"Dù sao mẹ cậu ta cũng lớn tuổi rồi."

Lâm Ngải gật đầu đồng ý

Đột nhiên, cái đầu nhỏ của cô lại xoay chuyển như nghĩ đến chuyện gì, cô dịu dàng áp lên vòm ngực cường tráng của Lục Cửu.

Đầu ngón tay nghịch ngợm di di trên ngực hấn, "Đã bảy tháng rồi"

"Thì sao, em muốn làm gì?"

"Anh nói xem" Khi nói chuyện, ngón tay linh hoạt của cô đã kéo áo ngủ rộng thùng thình tuột đến khuỷu tay, hai bầu vú lớn không có nội y trói buộc phồng lên trước mắt Lục Cửu, còn đầy đặn hơn cả trước đây.

"..."

Tuy Lục Cửu vui vẻ chịu đựng cuộc sống mấy tháng cấm dục, nhưng rốt cuộc vẫn đang tuổi tráng niên, chỉ cần cô hơi trêu chọc một chút là máu nóng trong hấn dâng trào, vật dưới thân nhanh chóng cương cứng trưởng lớn.

"Thật sự không sao?" Lục Cửu lo lắng hỏi.

Bàn tay nhỏ bé của cô phủ lên vật căng phồng dưới thân hấn. "Đều như vậy rồi còn muốn nhịn?"

Mắt Lục Cửu đen tối, trong mắt như bốc dục hỏa hùng hục. Hấn cẩn thận ôm cô ngồi trên giường, cởi ra áo ngủ của cô ra, dưới lớp áo ngủ chẳng có gì che đậy.

"Tiểu nha đầu dâm đảng!"

"Hừ, ngoài miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng anh không chừng thích chết đi được." Lâm Ngải nói xong, kéo qua bàn tay to thô ráp của Lục Cửu phủ lên bầu ngực mềm của mình.

Cô nói rất đúng, Lục Cửu thật sự yêu chết đáng về đám đàng này của cô.

Lục Cửu hôn môi cô, bàn tay to đầu hạ hai bầu ngực lớn, bởi vì mang thai mà ngực cô ngày càng nặng, núm vú vẫn đỏ au như trước đây. Lục Cửu cúi đầu, ngậm núm vú, dùng đầu lưỡi đảo quanh, mút mát đùa bỡn, khiến Lâm Ngải nhanh chóng rên rỉ yêu kiều.

Tay còn lại của Lục Cửu trượt xuống phía dưới, tiến vào giữa hai chân cô, vạch lớp lông mu dày rậm, chạm vào âm hộ đã ướt sũng. Ngón tay hần mở âm thân, sờ soạng khe hẹp, ngón tay mang vết chai quấy đảo trong tiểu huyết ẩm ướt trơn trượt, dễ dàng tìm được điểm nắn cảm của cô.

"Ân ân ~" Sâu trong hoa huyết g đột nhiên ngửa ngáy khó nhin, Lâm Ngải rên lên yêu kiều, đôi chân dài run rẩy, đôi mắt long lanh tràn đầy xuân sắc.

Hắn đỡ cô nằm xuống giường, nâng một chân của cô lên, điều chỉnh thành tư thế nằm nghiêng, để nhìn rõ ngón tay đang vuốt ve tiểu huyết.

Lâm Ngải nức nở, bàn tay nhỏ bé cầm lấy tay hắn "Nhìn. . . Em không nhìn được . . . Tiến. . . Tiến vào. . ."

"Đừng nóng vội"

Rốt cuộc Lục Cửu vẫn sợ làm cô và đứa con trong bụng bị thương, tuy phía dưới của hắn nhìn đến sắp nổ mạnh, nhưng vẫn cần cù làm tiền diễn.

Lâm Ngải không thuận theo, dục vọng bị kéo dài quấy rầy lý trí của cô. Cô đưa tay vuốt ve nụ hoa mình, khuôn mặt nhỏ nhắn rục hồng, lấp bắp: "Nha. . . Ân. . . Muốn anh. . . Muốn gây thịt lớn của anh. . . đi vào tiểu huyết. . . Ân ~"

Ý chí của Lục Cửu đứt phứt, hắn cởi hết quần áo, lấy trong ngăn kéo dung dịch bôi trơn bôi lung tung lên tính khí cứng rắn của mình rồi đi vào giữa hai chân cô. Tính khí cọt xát bên ngoài miệng huyết, quy đầu to lớn như có sinh mệnh chỉ muốn liều mạng xông vào bên trong. Lục Cửu xem đúng thời cơ, thất lung dùng sức một cái, tính khí cứng rắn rốt cục cũng đi vào toàn bộ như mong muốn, hai người đồng thời thở ra một hơi thỏa mãn khuấy khoả.

Lục Cửu dịu dàng, che chở hết sức, thông thả rút chọc trong dừng đạo ẩm ướt. Lâm Ngải thỏa mãn kêu lên, đóng đưa mông đuối theo tiết tấu của hắn.

Lục Cửu thông cảm vì cô đang mang thai, nên không ham chiến, rút chọc mấy trăm cái rồi đem tinh dịch tích góp lâu ngày bắn hết vào trong dừng đạo của cô.

"Nha ~ a ~" Lâm Ngải bị dịch nóng kích thích kêu ra tiếng, thoát lực nằm ngả trên giường lớn, hai chân run rẩy mở lớn. Lục Cửu kéo tính khí đã mềm một chút ra ngoài, hỗn hợp tinh dịch và âm dịch không có gì che chắn hết ra giường. Lục Cửu cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đang nhếch lên của cô.

"Đến khi sinh con xong, xem anh có làm em không xuống giường được không"

"Được. . . Tốt. . . Một lời đã định"

Bạn đang đọc truyện *Hội Chứng Stockholm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Gần đây Nhà đường nổi lên nhanh chóng hoàn toàn dựa vào phong cách đầm máu mạnh mẽ vang dội của Đẳng Tử, khiến người ta không dám khinh thường người phụ nữ trẻ này.

Gần đây Lục Cửu không quá chú ý đến tin tức, dù sao Lâm Ngải cũng sắp sinh, hắn lo lắng còn không kịp. Huống hồ, tuổi càng lớn, càng muốn sống an bình, thậm chí hắn còn cần nhắc đến chuyện giải tán Thiên môn!

Chuyện này hắn chỉ tiết lộ cho Lý Vinh liền Lâm Ngải cũng chưa nói, Lý Vinh khuyên hắn cần nhắc làm sau, dù sao không có Thiên môn, các huynh đệ nơi đi cũng thành vấn đề nan giải, Lục Cửu liền tạm thời áp chế cái này ý tưởng.

Lúc này, Lục Cửu đang cùng Lâm Ngải dạo trung tâm thương mại mua chút đồ cho bé có thể sử dụng được. Lục Cửu nhìn cái bụng phệ của cô, không muốn cô ra ngoài, tự hắn cũng có thể mua được. Nhưng Lâm Ngải lại nghĩ, mấy thứ này mà kêu lão đại giang hồ như Lục Cửu mua, đúng là khiến cô lo lắng.

Hai người mua rất nhiều quần áo tất chân cho tiểu bảo bảo, nhìn cái nào cũng thấy tốt. Cuối cùng nhân viên bán hàng đành phải nói tiểu bảo bảo sẽ lớn

rất nhanh, không mặc được nhiều như vậy, hai người mới chịu thôi.

Đình ~ Lục Cửu nhận được tin nhắn, là Lý Vinh gửi đến.

【Tin tức đáng tin cậy, bí mật về đứa con của Đảng Tử đã bị lộ, Đảng Tử đã hành động, hôm nay em sẽ về, Cửu gia hết sức cẩn thận! 】

Lục Cửu nhìn đi động, rơi vào trầm tư.

"Lục Cửu, người lại đây xem, cái này hoàng sắc thế nào?"

"Nhìn cái này rất tốt, mua đi"

"Được"

Lục Cửu kéo Lâm Ngải đang định trả tiền qua "Tiểu Ngải"

"Làm sao vậy?"

"Bên biệt thự có chút việc, anh phải qua xem, anh gọi người đưa em về nhà!"

Lâm Ngải nhìn bộ dạng âm trầm nghiêm túc của hắn, biết sự tình nhất định rất nghiêm trọng, cũng không hỏi nhiều, nghe lời gật đầu "Em biết rồi"

Lục Cửu vốn định kêu thủ hạ trong bang đưa Lâm Ngải về nhà, nhưng trùng hợp người đó gặp tai nạn xe cộ trên đường, nên phải ở lại giải quyết.

"Em tự về được, anh đừng lo lắng"

"Được rồi, về đến nhà gọi điện cho anh ngay nhé"

"Vâng vâng"

Lục Cửu đưa Lâm Ngải lên xe taxi mới rời đi, nhưng lại cảm thấy có chuyện gì đó không đugs, chuyện xảy ra sau đó đủ khiến Lục Cửu muốn giết mình một nghìn lần một vạn lần.

"Tiểu thư đi đâu?"

Lâm Ngải lục túi, không ngẩng đầu lên "Ngự Hoa Đình"

"Ha ha" Tài xế đột nhiên bật cười "Mỹ nhân, đã lâu không gặp, còn nhớ tôi không?"

Lâm Ngải ngẩng phát đầu lên "Là anh!"

...

Lục Cửu trở về Thiên môn, triệu tập thủ hạ mở một cuộc họp ngắn, nói ngắn gọn sự Nhã đường có hành động, nhắc mọi người hết sức cẩn thận. Đến khi họp xong, đi động trên tay vẫn không vang lên, theo lý chỉ đi mất nửa giờ không thể chưa về đến nhà được, chỉ có duy nhất một khả năng đó là Lâm Ngải đã xảy ra chuyện!

Nghĩ vậy, Lục Cửu bước vội, vừa đi vừa gọi điện thoại về nhà, bởi vì sợ ảnh hưởng đến tiểu bảo bảo trong bụng, nên đã lâu Lâm Ngải không dùng đi động .

"Cửu gia?" Lý Vinh đã trở lại.

"Không thấy Tiểu Ngải!"

"Cái gì, chị dâu. . ." Lý Vinh nhíu mi nói: "Đảng Tử hành động quá nhanh"

Lục Cửu lập tức nắm chặt nắm đấm, lộ rõ gân xanh "Bọn họ dám. . .!"

"Cửu gia, anh đừng vội, chị dâu cát nhân thiên tương sẽ không sao đâu, chúng ta hiện tại không thể tự loạn trận tuyến."

Lục Cửu cố nén tức giận, "Phải người loan tin, nói bang chủ phu nhân của Thiên môn bị người bắt đi, nếu xảy ra chuyện, dù là ai, tôi sẽ khiến người đó phải chôn cùng!"

"Dạ, Cửu gia!"

Bên kia, Lâm Ngải bị bịt mắt đẩy xuống xe, cô có thể cảm thấy mặt đường dưới chân đầy hố lớn hố nhỏ, trong không khí toàn mùi bùn đất, lập tức hiểu nơi này nhất định không phải trong thành phố, có thể là vùng ngoại thành hoặc là những nơi ít người ở.

"Lại đây!" Hấn kéo Lâm Ngải đang ngỡ ngàng vào trong phòng. "Tôi không phải người biết thương hương tiếc ngọc đâu"

"A!" Lâm Ngải bị vấp, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, cô lập tức khấn trương ôm lấy bụng.

Tên đàn ông đứng cạnh nhìn rất rõ, "Hừ, chỉ là gái bán hoa, chướng mắt tao, dám chạy tới phe phẩy mông cho một lão già chơi, còn mang thai, ha ha, xem ra ông ta đúng là gừng càng già càng cay." Khi nói chuyện, tên đó đã kéo Lâm Ngải vào phòng.

"Ho ho"

Trong phòng không có gì, phủ một lớp bụi dày, xem ra đã lâu không có người ở.

Vào phòng, tên đó tìm dây thừng trói hai tay Lâm Ngải ra phía sau, sau đó cũng không đi đâu mà ngồi ở cái ghế duy nhất trong phòng gửi tin nhắn.

Lâm Ngải cẩn thận dùng hai tay bị trói sờ soạng ở sau người, rốt cục đi đến góc tường chạm rãnh ngồi xuống.

Bụng hơi khó chịu, Lâm Ngải ở trong lòng yên lặng an ủi tiểu gia hỏa trong bụng: "Cục cưng ngoan, không sợ, ba ba rất nhanh sẽ đến cứu chúng ta"

Trong chốc lát, bên tai truyền đến xé túi, ngay sau đó là tiếng đàn ông thoải mái than nhẹ.

"Anh. . . hít thuốc phiện!"

"Ha ha, nha ~" Tên đó ném ống tiêm vừa dùng xong đi, cười đều đến gần cô. "Cô có từng nghe nói, người vừa hít thuốc xong sẽ rất muốn giải tỏa dục vọng không"

"Anh. . . Anh đừng tới đây. . . Không cần. . . A!"

Bạn đang đọc truyện *Hội Chứng Stockholm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Lâm Ngải co người lại nhắm chặt hai mắt, nhưng vẫn có thể cảm giác được áo mình bị xé toạc.

Ánh mắt tên đó giống như rắn độc không kiêng nể gì đánh giá làn da trắng nõn của Lâm Ngải. "Ha ha, quả nhiên không sai, da thịt non mịn thế này khó trách lão già kia lại thích cô."

"Anh không sợ Lục Cửu?"

Hấn vỗ tay, tự giễu: "Sợ, đương nhiên là sợ." Hấn lại giật đứt hai cái cúc áo của Lâm Ngải. "Chắc chắn, nhưng tôi càng sợ Đằng Từ, không có cô ta, ai cung cấp thuốc phiện cho tôi."

"Đằng Từ, là cô ta sai anh làm việc này? !"

"Nếu không thì cô cho là ai, tuy cô cũng thuộc gu của tôi" Hấn giật mạnh mảnh vải trên mắt Lâm Ngải xuống, "nhưng tôi không đến nỗi ngốc, vì một người phụ nữ mà đắc tội lão đại của Thiên môn."

Lâm Ngải cố gắng mở mắt, nhìn quanh bốn phía, quả nhiên là một kho hàng bỏ hoang. Cô ép mình phải bình tĩnh, trước khi Lục Cửu tới cứu, cô phải tự bảo vệ tốt chính mình và đưa con trong bụng!

"Trình Nam, tôi biết anh là người tốt, anh thả tôi ra, tôi sẽ giúp anh, anh chỉ cần tin tưởng tôi."

Hấn như nghe thấy chuyện cười, "Lâm Ngải, đừng có giờ chút thông minh của cô ra với tôi." Hấn lấy điện thoại ra, một tay kéo Lâm Ngải vào lòng, ngắm thẳng ống kính vào ngực cô.

"A, không được, xin anh!"

"Nói thật, tôi còn chưa làm với phụ nữ có thai đâu, không biết tiểu huyết có vừa chặt vừa nhanh không"

Bàn tay to của Trình Nam dọc theo vết rách tiến vào trong áo cô, nắm lấy bộ ngực căng đầy. "Nha, không nghĩ tới vừa lớn vừa mềm như vậy." Tình, tiếng tin nhắn di động vang lên.

"Không. . . Không!" Lục Cửu, anh ở đâu, xin anh, mau xuất hiện đi, em thật sự không chống đỡ nổi nữa.

"Không biết nếu tôi gửi tấm ảnh này cho lão tình nhân của cô xem, hẳn ta sẽ có cảm tưởng gì, ha ha." Trình nam biên tập hình ảnh thành tin nhắn gửi đi. "Chắc chắn, nhìn người phụ nữ và con mình nằm trong lòng thằng đàn ông khác sẽ có tư vị gì, thật muốn hỏi hẳn ta quá, ha ha ha"

Cắt di động, Trình Nam cười dâm đãng lại gần Lâm Ngải, bàn tay to dùng sức một cái, chỉ nghe toạc một tiếng, chiếc váy Lâm Ngải đang mặc rách làm đôi, vắt trên hai cánh tay, không thể che đậy thân thể. Chiếc bra thuần một màu trắng không thể bao hết bộ ngực tròn đầy và cái bụng lớn hiện rõ trước mắt hắn.

"Không. . . Không. . ." Lâm Ngải tuyệt vọng bi thương.

Lúc này, cửa kho hàng bị người đẩy ra từ bên ngoài. "Trình Nam, tôi thấy cậu không muốn sống nữa rồi!"

Ở Thiên môn, Hồng Kỳ không mời mà đến.

"Hồng bang chủ có việc gì?"

"Tôi biết Lâm tiểu thư bị bắt cóc "

Lục Cửu nhíu mày, nhìn hẳn ý bảo nói tiếp.

Hồng Kỳ cười cười "Chuyện đứa con của Đằng Tử là do tôi thả ra. Nhưng tôi không nghĩ tới, bọn họ lại tìm Lục bang chủ."

Lục Cửu tiến lên nắm chặt áo hắn, "Hồng Kỳ!"

Đám vệ sĩ của Hồng Kỳ lập tức chìa súng vào Lục Cửu, Lý Vinh và người của Thiên môn cũng lập tức lấy súng ra, cục diện suýt nữa không khống chế được.

Hồng Kỳ không thèm để ý, kêu thủ hạ buông súng. "Đừng nóng vội, tôi đã phái người theo dõi Đằng Tử và Nghĩa Thanh, hơn nữa còn treo thưởng, có thể nói bọn họ đã bị bao vây rồi."

Lục Cửu buông bàn tay đang nắm chặt áo hắn, kêu mọi người lui xuống. "Cậu chưa từng nghe qua ngoan cố chống cự hả, huống hồ Tiểu Ngải đang mang thai, nếu cô ấy gặp chuyện không may, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cậu."

Hồng Kỳ nhún nhún vai, tỏ vẻ không chấp nhận với người đàn ông đã bị phụ nữ mê hoặc.

Hai người đứng đầu một bang, mỗi người chiếm cứ một bên sofa, tâm tư khác nhau.

Đột nhiên, di động của Lục Cửu nhận được một tin nhắn.

"Mẹ nó!" Hắn suýt nữa đập điện thoại xuống đất.

Hồng Kỳ đứng dậy nháy di động, là hình ảnh không lộ mặt, tuy không lộ mặt, nhưng có thể nhìn thấy cái bụng lớn, không phải Lâm Ngải còn có thể có ai. Lục Cửu tức giận ngất trời, không có người đàn ông nào có thể nhẫn chịu cảnh người phụ nữ của mình bị thằng đàn ông khác dâm loạn.

"Tôi không chờ được." Nói xong, Lục Cửu lấy súng trong ngăn kéo, giắt sau thắt lưng muốn đi cứu người.

"Lục Cửu, nghe tôi, chờ một chút, người tôi phái đi còn chưa. . ."

"Kệ mịa cậu, đó là người phụ nữ của tôi, tôi không thể nhìn cô ấy bị khi dễ, huống hồ cô ấy còn đang mang thai!"

Đúng lúc này, điện thoại của Hồng Kỳ vang lên.

"Tốt, tôi biết rồi, đừng đánh rần động cỏ!"

"Tìm được người rồi"

Hai người hấp tấp rời khỏi Thiên môn.

"Cửu gia, tốt xấu gì anh cũng mang em và các huynh đệ theo với."

"Không cần, là do tôi gây ra, phiền Hồng bang chủ đi cùng tôi một chuyến."

"Ha ha, không có gì"

Lục Cửu ngồi trên xe Hồng Kỳ, Hồng Kỳ nhấn ga, chạy nhanh như bay.

"Người đưa tin theo dõi Đằng Tử nói phát hiện hai người ở thành Tây"

"Thành Tây, rất có thể bọn họ nhốt Tiểu Ngải ở đó"

"Đúng vậy"

Phía trước không biết có chuyện gì mà tắc đường, Hồng Kỳ một tay lái xe, chiếc xe thương vụ khẩn cấp lao nhanh, vòng ra ngoài, lên đường cao tốc.

"Đây là ảnh người đưa tin chụp lại người trông giữ Lâm tiểu thư"

Lục Cửu nhận di động, thần sắc lãnh lẹ "Là hần!"

"Anh biết à?"

Lục Cửu gật gật đầu, sao hần có thể không biết, đây chính là tên mẫu nam định quyến rũ Lâm Ngải.

Hai người đến gần kho hàng bỏ hoang ở thành Tây xuống xe rồi đi bộ qua.

"Mang theo cái này" Hồng Kỳ đưa cho Lục Cửu một khẩu súng nhỏ. "Sẽ có lúc hữu dụng"

Lục Cửu cũng không khách khí, gật đầu, giấu đi.

Hai người càng tới gần kho hàng càng hiện không thích hợp, muốn quay đầu thì đã chậm, bọn họ bị bao vây.

Lục Cửu cho Hồng Kỳ một ánh mắt, thần sắc Hồng Kỳ không thay đổi, để Lục Cửu yểm trợ đột phá vòng vây chạy trốn.

"Đáng tiếc đáng tiếc, để chạy mất một tên." Đằng Từ và Nghĩa Thanh đi ra.

"Đằng Từ, Nghĩa Thanh, quả nhiên là hai người, Tiểu Ngải đâu?"

"Chắc chắn, Lục Cửu, tôi nói rồi, đáng nhẽ cậu phải nghĩ ra chứ"

"Áp giải tên này vào trong."

Bạn đang đọc truyện *Hội Chứng Stockholm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Lục Cửu bị bắt nộp khẩu mang theo, may mà khẩu súng Hồng Kỳ cho hần trước đó không bị phát hiện. Tiến kho hàng, liếc mắt một cái hần nhìn thấy ngay Lâm Ngải quần áo không chỉnh tề co rúm trong góc tường, huyết dịch dâng lên, hần gọi to: "Tiểu Ngải!"

"Lục Cửu, anh. . . sao anh cũng. . ."

Hai người muốn lại gần nhau, nhưng Đằng Từ lại không muốn bọn họ được như nguyện.

"Không nghĩ tới Lục Cửu lại cấu kết với Hồng Kỳ tính kế tôi, ha ha, Lục bang chỉ có nghĩ đến kết quả hôm nay không."

"Đằng Từ, ác giả ác báo "

"Nực cười"

Đằng Từ cười quyến rũ. "Tôi biết Lục bang chủ ghét thuốc phiện, ha ha, tôi càng muốn Lục bang chủ ném thử mùi vị của thuốc phiện!"

"Người đâu!"

"Lục Cửu, đây là thứ tốt, hôm nay tôi thiện tâm cho Lục bang chủ ném thử."

Nghĩa Thanh lấy một ống tiêm được bọc cẩn thận ra "Lục Cửu, chuyện của hai chúng ta cũng nên tính luôn hôm nay đi"

"Thanh Gia từng hùng mạnh lại thần phục dưới váy phụ nữ, Lục Cửu thật sự là được mở rộng tầm mắt"

"Chắc chắn, Lục Cửu, đừng có định chọc giận tôi" Nghĩa Thanh chỉ vào Lâm Ngải "Đừng có ý định phản kháng, hoặc là, cậu muốn nhìn thấy tiểu tình nhân của mình. . ."

"Bớt sàm ngôn đi"

"Được!"

"Không . . Không được. . . Lục Cửu!"

Kim tiêm xuyên qua cơ bắp, chất lỏng màu xanh chậm rãi tiêm vào trong cơ thể, Lục Cửu âm thầm nắm chặt tay.

"Yên tâm, sẽ không phát tác nhanh như vậy đâu."

Lục Cửu đột nhiên cười ra tiếng.

"Cậu cười cái gì?"

"Tôi cười anh chết đến nơi rồi"

"..."

Lập tức, bên ngoài kho hàng vang lên tiếng súng, ngay sau đó Hồng Kỳ phá cửa xông vào, trong tay còn ôm một đứa trẻ, đúng là con trai của Đăng Tử và Nghĩa Thanh.

"Cậu!"

"Thả bọn họ ra, bằng không tôi chỉ cần nhẹ nhàng buông tay, con trai của hai người cũng có thể mất mạng"

"!"

"Hồng Kỳ, cậu giúp Lục Cửu như vậy thì có chỗ tốt gì?"

"Ngàn vàng khó mua được sự cam lòng của tôi, ha ha" Hồng Kỳ thu hồi vẻ cợt nhả, giờ đứa bé lên "Thả người!"

Đăng Tử thấy đại thế đã mất nên không phản kháng nữa, còn Nghĩa Thanh được ăn cả ngã về muốn thừa dịp loạn nhảy qua cửa sổ chạy trốn, lại bị Lục Cửu dùng súng lục bắn vào cẳng chân.

"Nghĩa Thanh!" Đăng Tử hô to.

"Chắc chắn, Thanh Gia tội gì phải làm thế"

"Người đâu, còn không dẫn hai người này đi"

Lục Cửu cười trối cho Lâm Ngải, lập tức xem xét tình hình của cô, may mà chỉ có quần áo bị phá, người không việc gì.

Lâm Ngải nhào vào lòng hắn, khóc không thành tiếng "Lục Cửu, ô ô, em cứ tưởng sẽ không được gặp lại anh nữa"

"Không sao rồi, ngoan, đừng khóc"

"Ô ô, anh, vừa rồi, bọn họ. . ."

"Không sao, đừng khóc, thành mèo mướp rồi này"

Lâm Ngải muốn cử động thì thấy dưới thân trào ra dòng dịch nóng.

"Ừm, em . . em . . có thể. . . sắp sinh . . . Ngô!"

"Cái gì? !"

"Lên xe!" Vẫn là Hồng Kỳ kéo lý trí của Lục Cửu về. "Tôi gọi là xe cấp cứu"

Lục Cửu vội vàng ôm Lâm Ngải lên, đặt vào xe Hồng Kỳ, dù chỗ ngồi đằng sau rất rộng, nhưng vẫn không thoải mái.

"Bảo bối, ngoan, đừng sợ, đợi lát nữa xe cứu thương sẽ tới"

"Uh, không. . không được. . . đợi không được . . . muốn. . . con muốn ra rồi"

"!" Lục Cửu không còn cách nào, đành cởi quần lót của Lâm Ngải, tách hai chân cô ra, miệng huyết đã mở một nửa, mơ hồ có thể trông thấy tóc đứa trẻ nhỏ.

Nhưng hắn là đàn ông, làm sao biết giúp phụ nữ đỡ đẻ, Lâm Ngải miễn cưỡng ổn định tinh thần "Miệng huyết. . mở đến mức nào rồi"

"Hai ngón tay"

"Còn. . . Còn chưa được. . . Ngô!"

"Anh, anh phải giúp em thế nào. . ."

"Đừng, đừng lo lắng, có kéo hoặc dao nhỏ không, lát nữa sẽ cắt cuống rốn"

Lục Cửu tìm loạn trong xe "Kéo, kéo, có!"

"Được. . . A!" Con đau bụng ập đến, Lâm Ngải chỉ cảm thấy đau muốn chết.

...

Lâm Ngải trải qua trăm ngàn cơ cực, rốt cục cũng sinh xong.

Là một cô bé.

Lâm Ngải sức cũng kiệt không nhìn con gái một cái đã ngất đi.

"Tiểu Ngải!"

May mà xe cứu thương chạy tới.

...

Lâm Ngải hôn mê suốt ba ngày trong bệnh viện, lúc cô mở mắt, Vũ Nhu đang ôm đứa bé dỗ dành. Nhìn quanh bốn phía cũng không có người cô muốn gặp, cô hơi thất vọng.

"Tiểu Ngải, rốt cục em cũng tỉnh!"

"Chị Vũ Nhu"

"Em thôi, em làm chị lo lắng muốn chết." Nói xong, Vũ Nhu đặt đứa trẻ mới sinh xuống cạnh cô "Mau nhìn xem, đây là con gái em, xinh lắm, rất giống em"

Lâm Ngải vẫn không nhìn, hỏi "Lục Cửu đâu?"

"Anh ấy. . ." Vũ Nhu lắc đầu.

"Em sẽ chờ anh ấy về, nhất định anh ấy sẽ về!" Ánh mắt cô cố định ở một chỗ đầy kiên định.

Sau đó, Lâm Ngải thông qua Lý Vinh biết chiếc xe ngày ấy áp giải Đằng Tử và Nghĩa Thanh gặp tai nạn, xe hủy nhân vong.

Một năm về sau, Lục Cửu vẫn không có tin tức.

Hôm nay là sinh nhật tròn một tuổi của Tiểu Thư Duyệt, Lâm Ngải mời gia đình Vũ Nhu và Lý Vinh tới. Sau tiệc chúc mừng, hai người tạm biệt ra về.

Không đến năm phút sau, chuông cửa lại vang lên.

"Làm sao vậy, ần gì thế?"

Cửa mở ra, hai người trong ngoài cửa đều giật mình.

"Tiểu Ngải"

"Lục Cửu"

Lâm Ngải muốn đóng sầm cửa lại, nhưng Lục Cửu đã kịp ngăn lại, không cho cô được như ý.

"Anh còn về làm gì, anh đi đi"

"Xin lỗi, xin lỗi em, đề em đợi lâu như vậy"

Lâm Ngải khóc đầm vào ngực hắn, "Em ghét anh, ghét anh!" Em rất sợ, sợ anh không bao giờ về nữa, không cần em nữa.

Lục Cửu kéo người phụ nữ khóc không thành tiếng vào lòng "Xin lỗi, xin lỗi"

"Em rất nhớ anh, Lục Cửu, em rất nhớ anh"

"Anh biết, anh cũng nhớ em"

Ánh mắt hai người lần lượt thay đổi, không biết là ai hôn ai trước, tất cả đều diễn ra rất tự nhiên, chuyện tiếp theo càng khiến động lòng người.

Hai người ôm nhau nằm trên giường cùng.

"Lục Cửu, thân thể anh . . ."

"Cai được rồi, nếu không sao anh có thể trở về" Hấn vốn không nghĩ tới lại mất nhiều thời gian như vậy, loại thuốc phiện kiểu mới này quả thật không dễ cai.

Lâm Ngải đáng thương nhìn hấn "Lục Cửu, sau này đừng xa em nữa được không?"

"Được, không xa nữa"

"Lục Cửu, hoan nghênh anh trở về"

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Hội Chứng Stockholm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.